

Скандальне примирення

Анна Пахомова

Пролог

Це ж треба, яка краса, подумала Хелен, споглядаючи алею льодяних скульптур. Вночі вони видавались чимось дивовижним, підсвічені ліхтариками, вони іскрилися і сяяли, викликаючи захват. У них в Техасі такого бути просто не могло. А тут ніби потрапила в королівство Снігової королеви. І було цікаво роздивитись їх з близька, всіх цих амурчиків, аполончиків, німф.

Хелен не втрималась, і несміливо вийшла з будинку на терасу. Після душної бальної зали на терасі було неймовірно свіжо і легко. Дівчина вкуталась в м'яку шаль, яку завбачливо прихопила на диванчику, що стояв поруч з дверима. Графиня Александрова була в усьому завбачливою хазяйкою, не дарма ж її бали користувались таким шаленим успіхом. От і тут вона не забула розпорядитись залишити кілька дорогих накидок, для тих гостей, що надумують злегка освіжитись і подихати повітрям на терасі.

Сад у графині був чималенький, в літку тут все прикрашалось прапорцями і ліхтариками, і гості насолоджувались прогулянками між мармуровими скульптурами. Десь там в далині було кілька пологих терас і фонтанчиків. Хелен бачила їх вдень, мимохіть визирнувши з вікна другого поверху. Але більше її увагу привернули скульптури льодяні, які дівчина не мала можливості роздивитись вдень.

Це зараз тітка роздобрила від випитого вина і втратила свою пильність, що дозволило Хелен втекти з-під її нагляду, і таки вискочити в сад, залишивши чад свічок і шум оркестру за спиною.

Вона несміливо збігла на алею, поближче до амура розміром з пів-людини. Той був вирізьблений з суцільної льодяної глиби, з неймовірною майстерністю – з близька можна було роздивитись кожную волосинку в його кучерях. Пустотливий хлопчисько тримав лука, і цілився кудись в інший від Хелен бік.

Дівчина пройшлась вздовж скульптур, непомітно для себе повернувши з основної алеї на бокову. Алейки були обсаджені акуратним кущиками, створюючи подобу лабіринту, і таким чином огорожуючи одні частини саду від інших. В невеличких нішах були розташовані лавки, тут поближче від палацу старанно розчищені від снігу. Хелен йшла вздовж них, неквапливо роздивляючись льодяні фігури, навіть злегка шкодуючи що така краса протримається до найближчого потепління.

Аж поки її ноги добряче не замерзли, і навіть ніс не втратив чутливості від холоду. Тільки тоді дівчина похопилась, що пора повертатись в палац. Тим більше, що і тітонька могла помітити її відсутність і почати переживати. Дівчина різко повернула назад, і добігши до найближчого повороту наткнулась на тупик. Вогні будинку були ніби зовсім поруч, але як до нього потрапити Хелен не зовсім розуміла. На розчищених же від снігу алейках не залишилось її слідів.

Дівчина пройшла ще одну алею, ще один поворот, і зрозуміла, що так тільки віддаляється від палацу. В той же час їй ставало все холодніше, і холодніше. Вона вперто крокувала. Намагаючись тримати за орієнтир палац, і вірячи, що зараз таки відшукає шлях назад. Чи принаймні когось зустріне, хто орієнтувався в саду графині Александрової трішки краще, ніж заморська гостя.

Але дарма вона сподівалась. Тому, що чим далі йшла, тим більше плуталась. Хелен вже не відчувала власних ніг. Так уже було, коли в п'ять років вона на Алясці вискочила з дому роздягнена, ховаючись від татового гніву за розливу каву на новому килимі. Мама казала, що вона лише чудом не обморозила собі ноги і не стала калікою на все життя.

Нарешті вся абсурдність ситуації стала доходити до її мозку, і Хелен злякалась. Тому що взута вона була в легкі бальні туфельки, які зовсім не захищали ноги в суровому імперському кліматі. Руки, що стискали краї шалі теж встигли добряче замерзнути. Відверто кажучи дівчину вже почало злегка трясти від холоду.

Аж раптом вона з полегшенням почула голоси.

— Негідник! - тонко бринів жіночий голос. - Ти мусиш одружитись зі мною!

— Навіть не подумаю, — відповідав чоловік, і від тембру його голосу Хелен стало трясти сильніше. - Ти не була незайманою, тому думаю я не перший, кого ти хотіла повести під вінець через ліжко. Може наступного разу пощастить?

— Тварюка! У якої немає і краплі честі, ось хто ти! - продовжила жінка, чий голос все сильніше дрижав від гніву.

Хелен аж припинила, вслухаючись в чийсь драму, що розгорталась за кущем.

— Я це вже чув, — натомість спокійно відповідав чоловічий голос.

Хелен стало невимовно цікаво поглянути на цю парочку, яка було зовсім поруч, за поворотом. Вона обережно просунулась в бік голосів, боячись скрипнути зайвий раз снігом під ногою. Якщо її виявлять прямо зараз, в розпал сварки, буде дуже незручно перед коханцями.

— Мій брат цього тобі не спустить, — зло пригрозила жінка. - Чекай на виклик.

— Як скажеш. Мені не хочеться його вбива..

Закінчити фразу чоловік не встиг, тому що Хелен таки примудрилась послізнутись, і з гучним "ойком" вивалилась прямо під ноги скандалістам. При цьому в її нозі щось клацнуло, стрельнуло, і дівчина застогнала від хвилі болю в усьому тілі, що аж в очах потемніло. А коли перед очима розвиднилось, то ніякої жінки в полі зору вже не було. Натомість над дівчиною схилився найкрасивіший чоловік, якого вона тільки колись бачила.

Його обличчя намертво врізалось в її свідомість. Високий лоб, різкий розліт чорних брів, темні очі під ними. Вилиці, ніби виліплені тим самим скульптором, що різьбив аполлонів, рівний ніс і різко окреслені в міру пухкі губи, і звісно мужнє підборіддя з симпатичною ямкою по середині. Темне волосся чоловіка було скуйовджене, проте навіть так було видно, що над ним попрацював кращий цирульник Петербурга. І від нього приємно пахло терпким парфумом.

Чоловік протягнув Хелен руку, допомагаючи зіпнутись на ноги, але варто було їй встати на пошкоджену ступню, як вона знову скрикнула і похитнулась, міцно чіпляючись за рукав фрака незнайомця. Він був що найменше на голову вищий за Хелен, і вона відчувала себе поруч з ним маленькою і тендітною.

Дівчина була б рада, зараз втекти від нього подалі. Тому що здавалось незнайомиць в курсі, що вона підслухувала сварку. Було соромно, але йти самотійно Хелен була не в змозі, тому продовжувала триматись за руку чоловіка, не знаючи що можна йому сказати. А зазвичай Хелен не вирізнялась недорікуватістю. Було незрозуміло звідки взялось це несподіване збентеження. Незнайомиць правильно зрозумів її стан, оскільки важко зітхнув, і заговорив:

— Ногу підвернула?

— Так, — жалібно протягнула Хелен, знову відчуваючи якийсь магічний ток від звуку його голосу.

— Ну що ж, зараз буде скандал, — більш до себе, ніж до Хелен промовив незнайомиць. І вже до Хелен звернувся з питанням, геть збивши її з пантелику: – Готова здійснити фурор?

— Перепрошую? — спробувала з'ясувати що відбувається дівчина, але чоловік не вважав за потрібне їй відповідати.

Натомість він неймовірно легко підхопив її на руки, притиснувши до своїх грудей, і без жодних зусиль поніс в бік палацу графині Александрової.

Глава 1.

Море залишилось по заду. Солоне, тепле і вогке, сповнене ароматом йоду, риби і водорості. Безкрайні водні простори, всіх відтінків аквамарину. Спокійне, ледаче і мляве. Чи насуплене, пристрасно розкидаюче білий серпанок піни, нестримно гепаюче по бортах корабля, так ніби люте на людей, які посміли розсікати водну поверхню своїми дерев'яними шкаралупками.

Море озивалось до Хелен шумом хвиль, криком чайки, скрипом снасті, тріпотінням вітрил. Але довга подорож скінчилась. І дівчина із дивним почуттям жалю і полегшення ступила на сушу. Сподіваючись, що не на довго. Що скоро знову повернеться до моря, бо життя свого без злегка хиткої палуби під ногами, терпкого вітру і безкінечної синяви аж ген до горизонту здається вже не уявляла. І добре, що тітонька живе біля моря.

Тітка Настя, графиня Верьовкіна, дбайливо відправила за Хелен екіпаж. Легка відкрита коляска, запряжена граційними гнідими рисаками, чекала на дівчину, і Хелен нічого не залишалось, як перетнути п'ятачок площі перед причалом і розміститись на шкіряному сидінні карети. Кучер луснув нагайкою над вухами коней, і ті рушили з місця, карета злегка сіпнулась, і миттю вирівняла хід, м'яко пружинячи на ресорах. Юна пані Долинська вийняла віяло, обмахуючись – діло йшло до обіду і, чим далі залишалось відкрите море, тим сильніше відчувалось, що сонечко почало припікати.

Вони виїхали з портових кварталів, залишивши за спиною шум, лязкіт, брязкання і безліч найрізноманітніших запахів. Допоки коляска рухалась по Канатній вулиці, Хелен

з цікавістю роздивлялась навкруги. В Одесі вона була вперше в житті, і до того знала про місто лише з тітчиних листів. Вражала велика кількість людей різних національностей. Так ніби й не покидала Нью-Йорк. Тільки тут було більше вихідців із східної Європи – греки, московити, серби, козаки, часто траплялись і іудеї. Чим далі від порту рухалась карета, тим чистішими і багатшими ставало вбрання перехожих, змінювався і навколишній пейзаж, багатшими ставали вивіски на перших поверхах будинків: лавки готового вбрання, тканин, бакалії, ресторації, згодом стали з'являтися будинки місцевих багатіїв, оточені чималими парками і утопаючі в приватних садах.

Не відразу Хелен, зайнята роздивляннями архітектурних зисків, усвідомила, що рух карети сповільнився. Десь приблизно посередні вулиці Малофонтанської двоколка і зовсім зупинилась, в очікуванні допоки відкриються ковані ворота, пропускаючи гостю до володінь графа і графині Верьовкіних.

Будинок графа, чи радше палац, відповідав займаному графом статусу митного чиновника і брата самого коменданта Москви. Велична триповерхова будівля, пофарбована в блакитний колір і прикрашена ліпниною і статуями, в оточенні лип, кленів і платанів. Хелен Долинська поправила неіснуючі зморшки на своїй світло-жовтій мусліновій сукні, перевірила чи не вибились бува пасма із тугої зачіски, і дозволила лакею у форменій лівреї допомогти їй зійти на землю. Окинула задоволеним поглядом місце, де їй доведеться проживати кілька місяців, і посміхнулась. Хелен любила свою тітку, і по-дитячому раділа зустрічі.

Чинний дворецький зустрічав Хелен у просторому прохолодному холі, тут вже дівчина згадала що вона шляхетного роду і не пасує панянці роззиратись як бідній родичці навкруги, тому стримала себе від роздивляння внутрішнього убранства будинку. Хоч і кортіло, бо ж у тітки в Одесі вона раніше не бувала, обмежуючись гостинами в петербурзькому будинку графині.

— Ласкаво просимо, — схилив сиву голову поважний слуга перед дівчиною. – Ваші речі прибули з вами?

— Прибудуть пізніше, — відповіла Хелен, про себе подумавши, що і так зрозуміло, що у легку двоколку всі її скрині не влізуть. Тому й мусила залишити покоївку Джейн в порту придивитись як вантажать речі.

— Тітка чекає на вас у блакитній вітальні, — кивнув головою дворецький. – Я проведу.

— Хвилинку.

Хелен помітила велике дзеркало на одній із стін, і не втрималась щоб не подивитись на себе. В блискучому озері скла, обрамленого бронзовими завитками і листям, з'явилась невисока дівчина в жовтій сукні. Дівчина була худенькою, з тонкою талією, сильною засмагою, набутою за час морської подорожі, і чітко окресленими м'язами на оголених руках – по при свою тендітність Хелен аж ніяк не була домашньою дівчинкою, і любила фізичні вправи: верхову їзду чи керування човном. Ще в минулий її приїзд тітка нарікала, що її руки надто сильні і м'язисті, геть не модні. Але тоді була зима, і цей так званий недолік її зовнішності вдало ховався під довгими

рукавами одягу. Окрім невисокого зросту і тренованого тіла дівчина мала горду осанку, густе каштанове волосся, зібране зараз у важкий вузол, і приємне обличчя.

Хелен знизала плечима, швиденько роздивившись себе – виглядала вона на її думку бездоганно, а кому не подобається – то на всіх не вгодиш. Проте звичку слідкувати за своїм виглядом вона набула зовсім недавно, років зо два тому, з минулих своїх відвідин тітки. Дівчина відігнала від себе спогади, які так і роїлись навкруг її голови, з того моменту як вона ступила на українську землю. Не час, тітка чекає. Та й взагалі, все змінилось, змінилась вона, стала дорослішою і розумнішою.

Слідом за дворецьким дівчина пройшла до вітальні, де чекала тітка Настя. Та, моложава пані сорока років, одягнена по останній моді в приталену сукню блакитного кольору, яка вдало підкреслювала її очі, кольору морської хвилі, вскочила на зустріч Хелен.

— Оленко, люба, тебе не впізнати! – вражено промовила тітка, злегка притискаючи дівчину до грудей, і цілючи в обидві щоки. — *la beauté! Je suis choqué!* Ти прямо розквітла.

— О, тітонько, я неймовірно рада Вас бачити! – сміючись і шаріючи від компліментів відповіла Хелен, пропускаючи поза вухами ріжучу вухо українську вимову її імені. Настася Яківна випустила Хелен з обіймів, і присіла на кушетку. Хелен послідувала її прикладу, мимохіть відмітивши явно нову оббивку меблів — кремову в золоту смужку, приємну на дотик.

— З листа твого батька я зрозуміла, що ти в Україну на довго, — продовжила тітка.

— Побачимо, — зітхнула дівчина. Батькова ідея видати її заміж неодмінно в Україні дівчині до душі не прийшлась. А все тому, що на придане Іван Якович Долинський, поклав дівчині свій маєток в Херсонській губернії, та нерухомість в самому місті, а також акції в суднобудівному підприємстві. – Я не в захваті від ідеї батька видати мене тут заміж.

— І що будеш робити?

— Розважатись! — посміхнулась Хелен. – Сподіваюсь тут для цього знайдеться приємна компанія. А восени поїдемо в Петербург. До речі, на осінь батько теж перетне Атлантику, він планує це зробити на своєму новому стімботі. Це буде ще й рекламою його підприємства.

— Ваня будує стімботи? – здивувалась тітка.

— А він вам не писав? – Хелен подумала що це на батька не схоже. Після того, як "Клермонт" Роберта Фултона почав курсувати по Гудзону, батько просто помішався на стімботах. Він розповідав про них всім, хто бажав слухати, спочатку пробував будувати кораблі на паровій тязі для місцевого сполучення. потім приклав руку до розробки "Саванни", яка перша перетнула Атлантику. Після успіху "Саванни" будівництво стімботів отримало нове фінансування, і верфі Долинського процвітали. – Тоді готуйте вуха, бо коли він прибуде в Петербург то більш ні про що говорити точно не буде.

Тітка посміхнулась.

— Іван завжди був зацікавлений кораблями. З дитинства.

— Як і Пітер, в цьому батькові пощастило, — відповіла Хелен. — Саме тому я маю спадкувати українські землі, тоді як справжній спадкоємець роду залишається будувати стімботи на верфях Нью-Йорка.

— Отже ти маєш літо і зиму, щоб знайти чоловіка? — змінила тему тітка. — З твоєю зовнішністю і приданим, це буде не складно.

— Правду кажучи, я не збираюсь виходити тут заміж, — легковажно відповіла Хелен. — Я уклала з батьком угоду, по якій я повернусь в Новий Світ, якщо по завершенню сезону не знайду собі чоловіка.

— І Ваня згоден залишити свої землі чужим людям? Адже так і станеться, якщо ніхто із його дітей не буде на них жити, — вражено запитала Настася Яківна.

— Тато мене балує, це правда, але погодьтесь, що виривати мене з із звичного світу, від друзів і рідні, заради шматка землі — це не найкраща ідея.

— А якщо ти все ж закохаєшся? — обмахнувшись віялом, і пригадавши свої юні роки запитала тітка. Бали, корнети і поручики, графи і барони, шампанське, а молоді дівчата такі наївні і сповнені романтизму.

— Це навряд чи, — на мить перед очима дівчини промайнули темні очі і ніби висічене з граніту чоловіче обличчя. Серце пропустило один удар, але вона відігнала від себе це видіння. Чоловік про якого вона думала залишився в Петербурзі. На службі у великої княгині Катерини Павлівни. І навряд чи приїде в Одесу. — Я сюди приїхала розважитись, і тільки.

— Оленко, але ж тобі двадцять років, — округлила очі тітка, сподіваючись, що хоч цей аргумент змусить дівчину всерйоз задуматись про весілля. — По мірках суспільства, ти засиділась в дівках.

— Тітонько, якби я захотіла вже б давно була одруженою, — запевнила родичку дівчина. — Але ж я бачу де справжні почуття, а де спроба прихопити моє придане. Чоловік, який би одружувався на моїх грошах мене не влаштовує. Тому я почекаю.

Хелен не стала говорити, що її нова зовнішність стала для багатьох мисливців за приданим приємним бонусом до її грошей. А ще два роки тому все було не так. Дівчина була на думку франтів надто простуватої зовнішності — очі звичайні карі, волосся сірого кольору, ще й зріст замалий. Взагалі Хелен ніколи не замислювалась над власною зовнішністю. Не відчувала себе якоюсь не такою, допоки не приїхала в Росію. В Новому Світі її оточували братові друзі, чоловіки які з малечку сприймали її як свою подругу, а не як наречену. І дівчина просто товаришувала з ними, не думаючи яке враження у них складається, чи захоплюються вони нею, чи вважають красунею.

Вони вчили її управляти човном, ставити вітрило, з ними дівчина було вільною і щасливою.

Але в Петербурзі вона відчула сповна, що значить бути звичайною. Без родзинки, як посміла висловитись графиня Рядищева, коли думала що Хелен її не чує. Дівчина не користувалась великим успіхом на балах, її танці не були ангажовані на весь вечір вперед. Та Хелен і не переймалась особливо з того приводу, до того злочасного вечору, коли підвернула ногу в саду графині Александрової.

— Ну годі, про мене, — Хелен помітила на невеличкому столику фужери лимонадом, і потягнулась за напоєм. — Розкажіть краще як справи у Маші і її поручика Самойлова?

— Самойлов повіз Машу на води, — обмахуючись віялом повідомила тітка. Марія Верьовкіна, дочка графині два роки тому разом з Хелен дебютувала на балах в Петербурзі, але на відміну від Долинської того року вийшла заміж за поручика Самойлова.

За розмовами минув час до обіду. Хелен випитала всі останні новини про рідню, в замін щедро ділячись історіями життя Долинських в Нью-Йорку. Там у неї залишились мати і батько, і старший брат Пітер. І дівчині майже нетерпілось повернутись додому.

Проте так само як повернутись додому їй ще хотілось подивитись реакцію одного чоловіка на оновлену Хелен. Два роки вона працювала над собою — вчилась фліртувати і зацікавлювати чоловіків, носити сукні, тримати осанку, не бути розмазною. Коригувала зовнішність — вчилась виділяти переваги і прикривати недоліки, а волосся і взагалі стала полоскати в настоянці каштану, в результаті чого сірі пасма набули прекрасного коричнюватого відтінку.

І її праця приносила плоди — багато хто з колишніх товаришів став частіше відпускати їй компліменти, а Патрік О'Браєн навіть не раз намагався її поцілувати. Хлопець всерйоз був нею зачарований, що тішило дівоче самолюбство. Але його увага не змушувала дівоче серце витанцьовувати в ритмі диких танців рабів з Півдня. Жоден з тих чоловіків, яких вона зустрічала, не викликав у дівчини таких емоцій як Олександр Оболенський. І саме його вона хотіла побачити, мабуть що заради нього дівчина і погодилась на батькову пропозицію погостювати в графині Верьовкіної. Здавалось, що якщо вона ще раз побачить князя Оболенського, то зможе позбутись нарешті своїх почуттів до нього, і зможе жити вільно.

Але ж до поїздки в столицю залишалось ще три місяці, подумала Хелен про себе, знову повертаючись думками до свого теперішнього місця проживання. Тітка щось говорила про свої післяобідні справи. Здається планувала поїздку до модистки.

— Ні, тітонько, я волію відпочити з дороги, — відмахнулась від пропозиції скласти графині компанію Хелен. — Але завтра, я готова втілювати в життя найбезумніші ваші прожекти!

Глава 2

Одеса не тільки порт з жвавою торгівлею, організованою стараннями графа Ланжерона. Одеса ще і місто моди. Зразки нових туалетів доставляють сюди прямо з Парижу. А тканини тут можна придбати швидше ніж в Петербурзі ще й вдвічі дешевше. І звісно працюють тут найкращі модистки, адже граф Воронцов, нинішній губернатор Бессарабської губернії, продовжував впроваджувати політику свого попередника Луї де Ланжерона, заохочуючи переселення в місто вихідців з Франції.

Графиня Верьовкіна, як і кожна поважаюча себе благородна дама воліла одягатись в найкращих швачок. А всім відомо, що кращим в місті був салон мадам Лобаді на Рішельєвській вулиці, у якої одягалась сама Єлизавета Ксаверівна. Ну а ще окрім

можливості придбати ексклюзиву сукню, салон швачки був місцем, де можна було дізнатись останні плітки і новини.

— Mon cher, що я тобі зараз розповім! – нетерпляче позиркуючи на лакея, який розливав уху з сотерном по тарілках, заявила Настася Яківна за вечерею.

Тітка їздила в місто, як і планувала, провівши там майже весь час до вечері. Повернулась же вся збуджена і сяюча, як нова копійка. Хелен спробувала проявити цікавість до тітчиних новин. Але по правді кажучи рибний суп на вині викликав у неї більше зацікавленості – аромат від нього йшов просто божественний, і залишалось сподіватись, що смаком він теж буде володіти відповідним. В прозорому рибному бульйоні плавали шматочки апетитної риби без кості, такі ніжні на вигляд, що здавалось вони будуть тануть, ледь торкнувшись губ.

Граф Верьовкін Петро Микитович навпаки вигнув брову, очікуючи продовження новин, не забуваючи при цьому кивнути слугі на кришталеву чарку, куди понятливий лакей тут же плеснув горілки.

— У мадам Лобаді agiotage! Всі незаміжні мадемуазелі кинулись шити нові сукні! – продовжила графиня.

— І що? – граф одним ковтком випив прозор рідину, і зачерпнув срібною ложкою із тарілки суп.

Хелен прослідувала прикладу дядька, куштуючи рибу, місцеві новини її цікавили все менше.

— А то, Петю, що така гарячка викликана приїздом в наше місто найзавиднішого жениха імперії – князя Олександра Оболенського! – повідомила тітка. – Він планує зайнятись виноробством, і оселиться тутечки надовго. А ти знаєш, що князь довго був при великій княгині Катерині, і імператор йому благоволить.

Далі Хелен слухала тітку ще менше, бо серце її забилося як звірятко піймане в капкан, а кінчики пальців вмиць похололи, відзиваючись на внутрішнє хвилювання. Апетит у дівчини пропав.

— До речі, Оленко, якщо не помиляюсь, то князь тобі припав вельми до душі, — тітка перевела погляд на Хелен. І дівчина мусила визнати тітка була права.

— Було діло, хто ж в нього не закохувався, — знизала плечима Хелен.

— Це точно, зовнішністю його Господь нагородив шикарною, — погодилась тітка. – А краще б вдачі трішки відсипав.

— Оболенському гріх жалітись, — не погодився граф Верьовкін, який розправившись з супом перейшов до грінок з паштетом і смаженої з яблуками курки. – Багатий, здоровий, з нагородами і у милості його Величності.

— Ех, Петю, все б то так міряти, як ти міряєш, — відмахнулась від чоловікового зауваження Настася Яківна. – А ти подумай, дружини у нього вже чотири роки як не має, він же самотній і нещасний, і спадкоємця – немає.

Графиня скривила тонкі губи, так ніби збиралась розплакатись від жалю. А Хелен і правда стало шкода Оболенського.

— Теж мені бабські шмарклі, — фиркнув граф. – Ти Настасю маєш надто м'яке

серце і багату уяву.

Графиня зробила вигляд, що образилась на чоловікові слова, і вткнулась в тарілку. Правда мовчала вона не довго, вже за мить повернувшись до інших новин.

Після вечері сімейство Верьовкіних перебралось на балкон, де було відчутно свіжий вітер з моря. Граф запалив трубку, попахкуючи ароматним тютюном. Жінкам подали солодке легке вино і мініатюрні апельсинові тістечка. Хелен встигла оговтатись від новини, і залишок вечора провела в чудовому настрої. Та коли граф Верьовкін покинув жіночу компанію, графиня Настася раптом повернулась до слизької теми.

— Mon cher, тобі неодмінно треба до мадам Лобаді, часу у нас залишилось геть мало.

— Тобто? - здивувалась такій заяві Хелен.

— Нас запрошено на святкування дня народження генерал-губернатора Воронцова, а щоб ти розуміла це через тиждень. І саме на його день народження має прибути і князь Оболенський, — пояснила тітка. - Тому якщо ти хочеш справити на нього незабутнє враження, маєш піднатужитись.

— Тітонько, ви мабуть забули, що я вже справила на Олександра Оболенського враження. Ніяке. Я б його так охарактеризувала, — фиркнула Хелен.

— Цього разу все буде інакше! - впевнено заявила тітка. — Він не встоїть перед твоїми чарами.

— Я не впевнена, що хочу його зачаровувати, — чесно відповіла Хелен. Проте думки вже кинулись ретивими скакунами, перестрибуючи з одного на інше: яку сукню одягти, яку зачіску зробити, як з ним заговорити.

Хелен відігнала докучливого комара, і все більше поринула в спогади.

"Готова здійснити фурор?", запитав у Хелен князь Оболенський і легко підхопив дівчину на руки. Від його близькості голова пішла обертом, а всі думки миттю сплутались. Князь крокував легко, так ніби Хелен не важила ані фунту, а від його великого сильного тіла йшло тепло, від чого дівчина почувала себе в безпеці і затишку. Поруч з її вухом калатало його серце, ніздрі лоскотав аромат парфуму, і Хелен хотілось, щоб ця мить не закінчувалась ніколи.

Але палац виявився ближче, ніж дівчині здавалось. За кілька митей її прогулянка на руках у незнайомця скінчилась, і князь заніс її в тепло і галас. Хелен ще продовжувала перебувати в дивній прострації, викликаній його близькістю, тому освітлення танцювального залу боляче різнуло по очах, приводячи дівчину до тями. Чоловік випустив її з рук, і Хелен в останнє ковзнула своїм тілом по його, від цього невинного руху миттю затверділи соски, по оголених плечах пробігли мурашки, а в душі забриніли срібні струни.

Князь виглядав незворушно, так ніби не ходив щойно парком з незнайомкою на руках. До Хелен вже поспішала тітка Настася, і по мірі наближення стурбованість на її обличчі змінювалась радісною посмішкою.

— О, Оленко, а ти вже встигла познайомитись з Олександром Івановичем?

— Ні, — сухими губами відповіла Хелен, закидаючи голову, щоб подивитись в

обличчя своєму рятівникові. При світлі він виявився ще красивішим, ніж здався з першого погляду. І очі у нього були темно сірі, як набрякле дощем небо. Хелен почувала себе розгубленою. А при згадці за яких обставин підвернула ногу, щоки дівчини покрив густий рум'янець, і захотілось провалитись під землю. Цей Олександр казна що про неї мабуть подумає. Їх погляди зустрілись, і Хелен відчула, що її затягує в воронку смерчу, світ і пливе під ногам, як палуба корабля, а звуки віддаляються.

Тітка ніби не помічаючи її стану продовжила розпитувати:

— О, а як же...

— Мадмуазель послизнулась на терасі, і здається підвернула ногу, — прийшов на виручку дівчині Олександр, який здається чудово усвідомлював, що вони з Хелен і так привертають занадто багато уваги.

— Олександр Іванович, дозвольте представити Вам мою племінницю, Олену Долинську, — поспішила виправити незручність графиня Верьовкіна. — І ми вдячні Вам за порятунок.

— Що ж, Настася Яківна, передаю мадемуазель у ваші дбайливі руки, і сподіваюсь що з її ногою не сталось нічого серйозного.

Короткий поклон графині, і несподіване підморгування Хелен, від якого у дівчини зайшовся шквалом пульс. І Олександр повернувся до жінок спиною. Тітка допомогла ошелешеній дівчині дійти до диванчика, і тільки там Хелен усвідомила, що стала об'єктом пильної ваги всіх у залі. Дівчата дивились на неї із заздрістю, їх матері оцінююче, а чоловіки з цікавістю, ніби в перше побачили.

— Ну хіба ж він не душака? — задивляючись в бік, куди пішов князь задумливо проговорила графиня Верьовкіна.

— Я раніше його не бачила, хто він? — поцікавилась Хелен, яка слідком за піднесенням відчула спустошеність і розчарування. В горлі було сухо, хотілось пити.

— Князь Олександр Оболенський, — відповіла тітка. — А не бачила, тому що він недавно повернувся з Відня. А я то все думала, про який сюрприз мені сьогодні натякала графиня Александрова.

Тітка на мить задумалась, прикривши очі. А потім похопилась:

— А ти що робила на дворі?

— Дихала свіжим повітрям, — чесно відповіла Хелен. І махнула лакею щоб подав келих з напоєм. Виявилось що то шампанське, але тітка натхненна якимись своїми думками не звернула на напій Хелен жодної уваги.

— Це добре що ти його там зустріла, і з ногою придумала добре, — змовницьки нахилившись до Хелен похвалила тітка. — Тільки на танець він тебе тепер не запросить, через це.

— Але тітонько, я нічого не придумувала! — обурилась Хелен.

— Авжеж, авжеж! — сховавши за віялом з павичами поблажливу посмішку погодилась Настася Яківна.

Дівчина безсило стисла кулачки, але прирікатись з родичкою не посміла. Натомість знов пригубила ігристе вино, і відкинулась на м'яку подушку. Хотілось

говорити про князя, розпитати у тітки все-все що вона знає. Але було ніби й соромно розпитувати, видаючи свою зацікавленість. А потім тітку відволік на розмову генерал Фабіан Остен-Сакен, і Хелен взагалі залишилась сама.

Перед очима стояло ідеальне обличчя Оболенського. Він надто красивий, це не правильно, подумала Хелен. Серце знов солодко занило, дівчина пробігла очима по натовпу, сподіваючись побачити князя, але марно. Залишок вечора вона просто сиділа перебираючи подробиці цієї випадкової зустрічі, не звертаючи увагу на шепітки навколо себе. А дарма. Якби Хелен підняла голову, то побачила б що на неї ледве не пальцями показують. Це вже потім тітка розповідала, що Хелен стала сенсацією того вечора – всі незаміжні дівчата мріяли опинитись на її місці. Того сезону не одна молодичка підхопила застуду час від часу прогулюючись по надвірних терасах, у вечори коли Оболенський був присутній на балах. Правда траплялось то не часто – світських розваг князь Оболенський уникав.

Глава 3

Від послуг мадам Лобаді Хелен категорично відмовилась. Суконь вона достатньо привезла з собою з Нового Світу. Натомість до поки графиня Верьовкіна займалась примірками, Хелен обрала собі в крамничці з готовими аксесуарами парасольку з витонченою ручкою інструктованою перламутром, в іншу поїздку – придивилась собі віяло, яке мало б ідеально пасувати до обраної для бала сукні.

Більшу ж частину часу дівчина проводила на зручній софі, прихопивши том віршів модного в імперії поета Пушкіна. Тітка розповідала, що Олександр Сергійович нині перебуває в засланні за певні вільні висловлювання в бік царя, і саме тому Долинська зацікавилась його творчістю. Було дивно, що такого міг написати чоловік, що сам імператор Російської імперії обрав для нього міру покарання. Для дівчини, яка виросла в країні, де про королеву чули але ніколи її не бачили, а не так давно і зовсім відвоювали власну незалежність, державний уклад, який би обертався навколо однієї ідеалізованої персони був незвичним.

Ще в минулий свій приїзд до Росії Хелен зіштовхнулась з тим, що її судження і думки чужі для місцевого суспільства. На дівчину подивлялись як рідкісну тваринку, а деякі її висловлюванні і взагалі їдко висміювали. Особливо після балу в графині Александрової. Мадемуазелі всіх мастей не пробачили американці отриманої уваги від красунчика Оболенського. Тоді це змусило дівчину на певний час закритись, відгородитись від всіх і ще більше втратити впевненість в собі. Але ж минуло два роки, і Хелен змінилась, тепер вона з соромом згадувала свої поразки в Петербурзьких вітальнях. Наразі дівчина точно знала, що може постояти і за себе і за свої погляди.

— Mon cher, від довгого читання болітимуть очі, — легковажно закриваючи сторінки книги віялом сказала графиня Верьовкіна, відволікаючи Хелен і від читива і від самокопання. – Я вже закінчила. Пропоную відвідати кондитерську кав'ярню пана Бувазьє. Ти таких тістечок ще не їла.

— Дивуюсь, як при ваших апетитах, Настасю Яківно, ви примудряєтесь залишитись такою стрункою, — посміхнулась Хелен тітці, яка за попередні чотири дні встигла

зводити дівчину в три кофейні і дві ресторації.

— Головне потім на балу не пропускати ні одного танцю. – поділилась секретом тітка. – А до свята старанно займатись з *professeur de danse*.

— Невже Вам потрібен вчитель?

— Гарний вчитель ніколи не завадить, — впевнено відповіла тітка. – Тим більше, що зараз з'явився цей новий танець, вальс.

— Страшенно непристойна річ, на думку англійців, — розсміялась Хелен. – У нас незаміжнім дівчатам не дозволяють таке танцювати.

— Дарма! – не погодилась з таким підходом тітка. – Ти маєш обов'язко взяти кілька уроків у мосьє Франсуа. І почнемо сьогодні!

— Але тітонько, завтра бал, і часу майже не залишилось.

— Тим більше, *madmuzel* Олена. Годі сидіти, — тітка зробила пас рукою, спонукаючи Хелен вскочити на ноги. Життєрадісність і енергія графині Верьовкіної передавалась по повітрю, інфікуючи всіх навкруг, змушуючи ставати активнішими, веселішими і жвавішими.

Кондитерська Бувазьє розташовувалась на Грецькій площі, на першому поверсі будинку з античними колонами. Знадвору були побудовані дощаті тераси, де під різнокольоровими тентами стояли столики і м'які кріселка. Місце користувалося популярністю в жінок, які стомившись робити покупки заходили сюди освіжитись і перепочити. От і зараз майже всі столики були зайняті дамами різного віку. Звісно все через те, що незаміжні дівчата, і їх матері, з шаленим поспіхом дошивали сукні для прийому у Воронцових. Як жалілась мадам Лобаді, деякі модниці дізнавшись про приїзд князя Оболенського навіть змусили модистку перешивати майже готові сукні, в останній момент вирішуючи їх змінити.

Хелен тільки посміхнулась при цьому. Свою сукню вона вибрала вже давно. Всі її туалети були пошиті в Парижі, куди Хелен вирішила заїхати під час подорожі до тітки в Одесу. Хелен планувала одягнути сукню кольору холодної м'яти, з вирізом у вигляді сердечка на грудях, і широкою спідницею, по останній моді. Сукня була пошитою з найтоншої органзи, складеної в кілька слоїв. Пояс був темно-зеленого кольору, відтінку трави, такого ж кольору була у нижня батистова спідниця.

Фасон передбачав оголеність плечей, і частини грудей, а також найбільш охочі кавалери будуть ошасливлені можливістю споглядати дівочі щиколотки, адже довжина сукні була революційною. По ліфу і рукавах була здійснена тонка вишивка золотою ниткою, що зображала листочки дуба і берези. До цієї сукні Хелен планувала одягнути оксамитові туфельки, теж розшиті золотою ниткою, та шовкову шаль глибокого синього кольору, з вишитими на ній листками і квітами. Саме такого кольору було віяло, яке дівчина придбала вже в Одесі – темно синє, з зображенням дерев і кущиків, розкладене воно перетворювалось в тріпочучий сад.

Офіціант прийняв від графині Верьовкіної замовлення, і жваво приніс тацю профітролів з лимонним конфітюром, і прохолодний чай з персиком. Хелен з задоволенням відпила незвичного напою, відчуваючи полегшення, в місті було

спекотно, час перевалив за полудень. Тістечка танули в роті, залишаючи неймовірний після смак, і приємну кислинку. Коли рука потягнулась за третім профітролем, Хелен зрозуміла, що дійсно треба буде сьогодні приділити увагу мосьє Франсуа і його танцям.

— Сподіваюсь обійдеться без дуелей, — почувла Хелен сусідчин голос. Три дівчини саме сідали за сусідній столик, голосно щось обговорюючи. — Кажуть князь знаний бретер, і в жодній дуелі ще не був раненим.

— Так-так, Луїза казала, що від його руки загинуло щонайменше п'ятнадцять чоловік, — навіть не думаючи говорити тихіше піддакнула інша дівчина, із світлим волоссям і шляпкою з павичим пір'ям.

— Дурня, — заперечила більш розсудлива третя, з буклями і квітами на голові.

— Зінаїдо, моя Луїза між іншими служила в Петербурзі генеральші Кнутовій, і всі тамтешні плітки знає достеменно. Князь Оболенський стрілявся з сином поміщика Толбузіна, і поручиком Сатіним. Обидва правда залишились живими, але були поранені, — запально відповіла дівчиця в шляпці.

— Я б на твоєму місці поменше слухала плітки старої покоївки, — зверхньо відповіла чорнява Зінаїда.

Хелен відчула як стають дибки волосинки на руках, хоча на дворі було все так само спекотно і душно. Її жива уява намалювала в думках образ пораненого князя Оболенського, і дівчині стало геть не по собі. Як же вона переживала тієї зими, прислухаючись до пліток про дуелі — чи раптом не станеться дуелі між князем Оболенським і братом ображеної ним жінки. Дівчина щиро хвилювалась за князя, і боялась щоб з ним не сталось чогось поганого. Та ніякої дуелі не було.

Сидіти і слухати як три місцеві пліткарки обговорюють князя раптом стало неприємно.

— Тітонько, давайте вже їхати додому, — попросилась Хелен. — Я ще б хотіла не тільки оцінити талант мосьє Франсуа, але і відпочити перед завтрашнім днем. Весь цей галас викликав у мене головний біль.

Наступний день пройшов в метушні. Купальні, години перед дзеркалом у майструванні зачіски, одягання. Джейн зачесала розкішне волосся Хелен назад, сколовши пасма гребінцем, і залишивши кілька локонів обрамляти ніжне дівоче личко. Оцінивши працю покоївки Хелен залишилась задоволена, лишень звеліла злегка підфарбувати надто світлі брови, додавши їм кольору. Обличчя вмить набуло виразності, а карі очі — більшої глибини.

Хелен ще раз окинула поглядом своє відображення, я залишилась задоволена. Зелений колір сукні вигідно відтіняв каштановий відтінок волосся, і ідеально пасував до засмаглої шкіри. Корсет припіднімав груди, на які Хелен цнотливо накинула напівпрозору шаль, а широкий пояс підкреслював талію. Вся дівоча фігурка нагадувала тендітний пісочний годинник. Довершували картинку прикраси — золотий гарнітур з смарагдами: сережки і кольє. Зелена сяюча краплинка дорогоцінного каменю в золотій оправі опустилась прямо між грудей, і поблискуючи там, привертала увагу до дівочих принад.

Хелен була впевнена, що сьогодні буде центром уваги чоловічої половини запрошених на бал гостей. Але її більш хвилювала реакція одного чоловіка. Вона страшилась зустрічі з князем Оболенським. І хотіла її.

Сімейна пара Верьовкіних чекала племінницю в холі. Графиня обрала для балу шовкову сукню винного кольору, доповнивши тугу зачіску шпильками з гранатами, і прикрасивши шию рубіновими намистинами. Погляди, якими окидав дружину граф, лучились захватом. Коли Хелен увійшла в хол, граф саме щось шепотів Настасі Яківні на вухо, від чого та інтенсивніше обмахувалась віялом, прикриваючи білими пір'їнами вигнуті в посмішці вуста.

— Чудово виглядаєш, — похвалив Хелен дядько. — Не заздрю сьогодні твоїм ніжкам, бо натанцюються вони до впаду.

Хелен посміхнулась, приймаючи комплімент. І всі разом вони направились надвір, де сімейство очікував екіпаж.

Святкування такої події, як день народження губернатора почалось з самого ранку. Міщани славили графа Воронцова, а для знаті був організований прийом в палаці Воронцових. Шикарна білокам'яна вілла одним своїм боком виходила до моря, яке було майже поруч. Хелен оцінила прекрасні краєвиди і свіже повітря, сповнене запахів свободи. Простора бальна зала була прикрашена квітами і зеленню, за цілими квітковими гірляндами майже не було видно музиків, розміщених на спеціальному балкончику, тому здавалось музика лунає нізвідки. Приємна мелодія розслабляла, і ніжила слух.

Графиня Верьовкіна, розпочавши справу в салоні мадам Лобаді, продовжувала знайомити Хелен з місцевим бомондом. І скоро від хороводу облич і надлишку імен дівчина заморилась. Все одно запам'ятати всіх прибулих на свято було нереально. Дівчина попивала прохолодний шербет і очікувала, коли оголосять танці. Її злегка знервовані рухи видавали хвилювання і розчарування, адже попри те, що вечір був в розпалі, князь Оболенський так і не з'явився.

Подумалось навіть, що мадам Лобаді навмисно розпустила плітки про його приїзд, щоб побільше заробити на наївних провінціальних простушках, що розмірились охомутати впертого холостяка. Хоча куди їм, з іронією подумала Хелен, пригадуючи петербурзьких красунь, яких всіх як одну князь відшивав раз поз раз. Казали слід від втрати дружини був надто глибоким, а тому більше Олександр Оболенський одружуватись наміру не мав. Що в загалом лише розпалювало жіночий азарт.

По залу пройшовся легкий шепіт, і мадемуазель Долинська зрозуміла що щось відбувається. Всі дівчата повернули голови до дверей, обмахуючись віялами, від чого листя екзотичних пальм, розтиканих в бочечках по кутках, почало колихатись як при справжньому вітрові. Хелен і сама припіднялась навпочіпки, намагаючись роздивитись поверх голів з високими зачісками, що ж там відбувається. Та де там, з її зростом. Дівчина досадливо відвернулась, зробивши вигляд, що їй не цікаво.

— Ось ти де! — окликнула дівчину тітка, невідомо як відшукавши її в натовпі. — Нарешті, гвіздок програми сьогоднішнього вечора з'явився!

— Тобто? – перепитала Хелен, починаючи розуміти по захопливих охах тут і там, що з'явився князь. – Оболенський тут?

Тітка задоволено кивнула головою, ніби це вона його сюди запросила, підхоплюючи з підноса у офіціанта келих з шампанським.

— Зараз трохи вщухне галас, і ми підійдемо привітатись. Б'юсь об заклад, ти його зачаруєш.

— Він скеля, навіть якщо Ви і виграєте, то ніколи про це не дізнаєтесь, — нервово засміялась Хелен у відповідь на легковажний тітчин тон.

— Це точно! – не стала сперечатись графиня Верьовкіна. – О, зараз будуть кликати за стіл.

І справді, церемонмейстер оголосив, що шановні гості запрошуються до столу. Натовп розряджених в усі кольори веселки наряди, сунувся до саду, де під шатром була накрита столи, адже в палаці було надто душно для такої кількості людей. Хелен не надто поспішала, пропускаючи більш нетерплячих вперед. Окрім того, дівчина затрималась, перевіряючи чи не пом'ята була де її сукня. Тітка її не підганяла, теж мабуть вважаючи, що поспішати немає куди.

Повільно вони просувались до дверей, аж поки графиня не прискорила, і Хелен було подумала, що тітка таки поспішає зайняти своє місце за столом. Але Настася Яківна лишень поспішила підійти до наступної своєї знайомої. Сива жінка в темно-бордовій сукні видалась Хелен ніби знайомою. Жінці було років п'ятдесят, але обличчя ще зберегло сліди краси – тонкі брови, світлі очі, високі скроні. Долинській не залишалось нічого іншого, як разом з тіткою підійти до знайомої незнайомки.

— Маргарита Вікторівна, рада Вас бачити в наших краях! – цілючи незнайомку в щоки привіталась тітка. – Супроводжуєте сина?

— Вітаю, Настю! – привітно відповіла жінка. – Скоріше він мене. А ось і він! Сашенька, ти пам'ятаєш графиню Верьовкіну?

Хелен відчула як в ній все забриніло, бо ззаду пролунав такий знайомий тембр голосу:

— А як же! Прекрасно виглядаєте, Настася Яківна!

Тітка зашарілась від компліменту, але вчасно спохватилась, хапаючи Хелен за руку і розвертаючи до князя Оболенського.

— А мою племінницю ви теж пам'ятаєте?

Він був все таким же високим. Нависав над нею, немов скеля, подавляв своєю міццю і силою. Хелен підняла очі, переводячи погляд з обтягнутих мундиром грудей до обличчя, зустрілась поглядом з грозовими очима. І відчула що знову тоне в них. Язик приріс до піднебіння, а легені розучились втягувати повітря. Чи то час зупинився для неї, зачарованої близькістю Олександра.

— Боюсь виглядати не ввічливим, — князь розірвав контакт поглядів, і Хелен шумно видихнула, відчувши що її щоки заливає рум'янець. – Але не пам'ятаю.

— І не дивно! – погодилась тітка. — Оленка неймовірно змінилась. Тому я з особливим задоволенням знов представляю вам Олену Долинську!

— Хелен, — раптом поправила тітку дівчина, і протягнула князю руку. – Для друзів я – Хелен.

Князь по етикету доторкнувся губами до кінчиків її бальної рукавички. Від його дотику, навіть через тканину, на шкірі залишився опік, а в середині все занило. Та Олександр дивився геть холодно. В його сірих очах не промайнуло і краплі зацікавленості. Він просто віддавав дань ввічливості, не більше.

— А чому "Хелен"? – встряла в розмову мати князя.

— Оленка щойно прибула з Нового Світу, — пояснила графиня Верьовкіна. – Там так прийнято.

Дівчина уважно слідкувала за князем. Він кинув на неї ще один короткий погляд, але вже за мить його обличчя набуло виразу безкінечної нудьги.

— Впевнений, це все дуже цікаво, — без емоційно запевнив він Настасю Яківну. – Але краще нам поспішити до столу, всі вже там. Мамо?

Маргарита Вікторівна подала сину руку. Він призупинився пропускаючи матір трохи вперед, і повів до столу. Хелен же стояла, як холодною водою облита, охоплена з усіх боків його байдужістю і зневагою.

Глава 4

Надто тендітна і неправильна, вирішив про себе Олександр, відвертаючись від американки. Її ріжучий вуха акцент і теплі карі очі він пам'ятав, але несподівано для себе покривив душею, прикинувшись що забув про неї. Мабуть, роль зіграла його неприязнь до жінок, адже за останні чотири роки князь відшив скільки претенденток на його серце, що холодна поведінка і суха ввічливість відточились до автоматизму.

Про себе Оболенський посміхнувся, пригадавши свою першу зустріч з мадемуазель Долинською. Мала негідниця безсоромно підслуховувала його сварку з Камілою де Фабрі в саду графині Александрової. А опісля через це дівчисько він мав купу неприємностей з жінками, які так і валились йому під ноги в марній надії опинитись в сильних княжих обіймах. Ще й цілий тиждень чи два про нього і Долинську ходили в місті чутки, що у них роман. Хоча, варто зауважити, дівчина після скандалу трималась достойно.

І ось вона знову тут, геть не така, як її однолітки. Не модно засмагла, світла тканина сукні лише відтінювала бронзу її шкіри, яка здавалась оксамитовою на вигляд і викликала бажання доторкнутись до неї, провести пальцями по лінії плечей, і поніжити дотиком шию. Худордява, затягнута в корсет, з такою тонкою талією, що її здається можна було обхопити пальцями двох рук. Ця її тендітність як завжди викликала в Олександра бажання захищати дівчину і опікуватись нею. Власні почуття князя злегка дратували – одна донька в нього вже була, більше йому було не треба.

Але ж до фігури Хелен мала ще й гарне личко – овальне, симетричне, з високими вилицями, прямим носиком, великуватим але таким соковитим ротиком, і глибокими очима кольору шоколаду, обрамленні густих чорних вій.

— Може ми хоч тут знайдемо тобі пару, — всівшись за стіл повернулась до старої пісні княгиня Оболенська.

— Мамо, не псуйте мені апетиту, — Олександр ледь втримався від того, щоб не закотити очі. — Не маю жодного наміру одружуватись, вистачило й одного разу.

— Обпікшись на молоці, і на воду дуєш, — похитала головою Маргарита Вікторівна. — Саш, не всі такі як Євгенія, благаю придивись до дівчат.

— Годі! — князь відклав виделку, і важко зітхнув. — Мамо, давайте просто поїмо, без ваших спроб мене засватати. Та й немає тут жодної цікавої дівчини, про яку б можна було б поговорити. Оце ягня в медовому соусі цікавіше, чесне слово!

— А як тобі племінниця Насті Верьовкіної? — не вгавала княгиня.

— Надто худа. І акцент дратує, — не задумуючись відповів Олександр. — Спробую мабуть куропатву, допоки ви мені зовсім бажання вечеряти не відбили.

— Пха, на апетит ти слава Богу не скаржишся, — відмахнулась княгиня, продовжуючи пильно вивчати молодих мадемуазель, що зібрались за столом у Воронцових.

Ця перепалка була для неї з сином звичною. Мати пропонувала кандидатури невісток, а Олександр знаходив у них недоліки. Справжні чи мнимі, які б давали йому право викреслити дівчину із списку потенційних наречених. З часом така звична перепалка навіть стала викликати у князя посмішку. Але Маргарита Вікторівна не зупинялась, раз поз раз знаходячи все нові і нові аргументи на користь одруження. Оболенському ж не залишалось нічого іншого, як вправлятись в мистецтві вигадування чергових причин залишатись холостяком.

І дарма, що розумом він розумів маленькій Сашенці потрібна мати. Дівчинка росте одна як билинка, весь час хворіє і вередує. Він власне

Глава 5

А потім їй дійшло що саме сказав князь. Що вона нишпорка. Від обурення кров зашуміла в скронях, і Хелен буквально задихнулась, підбираючи слова відповіді для нахаби.

— Не розумію в чому Ви мене звинувачуєте, — повільно старанно вимовляючи слова промовила Хелен, опановуючи себе, намагаючись за таким маневром виграти час.

Її акцент різав вухо. Олександр чимало спілкувався з іноземцями за своє життя. Їх було достатньо при царському дворі, та й подорожувати князю довелось в житті багацько. І жодного разу він не звертав увагу на вимову співрозмовника, то чому ж ця американка його не залишає байдужим? Те як вона промовляє слова зачіпає його слух і муляє, як піщинка в чоботях.

Мадемуазель Долинська вскочила з кованої лавки, випростовуючись у весь свій невеликий зріст. В місячному світлі було видно, як схвильовано здійсмаються її груди, прикриті тонким шовком, за мить шарфик ковзнув на підлогу, але Олена того не помітила, а погляд князя мимоволі ковзнув до тісної улоговинки, де лежала якась коштовність.

— А Ви вирішили тут сховатись, щоб не запросити бува когось на танець? — перейшла в наступ мадемуазель, відволікаючи чоловіка від приємного споглядання

темної краплевидної підвіски кольє.

Оболенський був вимушений перевести погляд до її обличчя, але в напівтемряві роздивитись його було складно. А от її заява викликала ледь помітку посмішки. Долинська майже попала в ціль – Олександр дійсно ховався, але від своєї маман.

— По вашому я боюсь танців?

— По-моєму Ви боїтесь жінок, — з викликом відповіла Хелен. – Мабуть що вважаєте, що кожна ладна чорту душу закласти щоб стати вашою дружиною.

— Який абсурд, — фиркнув Оболенський. Про себе відмічаючи, що ця американка ще й манер не має ніяких, говорить що думає.

А Хелен вже понесло, відчуття куражу повернулось до неї, кров шуміла, а серце калатало, близькість князя п'янила дівчину. Її погляд був невідривно прикутий до прекрасного чоловічого обличчя. Він нависав над нею, як скеля, подавляючи своєю міццю і силою. Від його присутності вся її розсудливість і виплекана мудрість кудись випарувалась, як крапля води на розпеченому камінні, і доводилось прикладати зусилля, щоб не сказати чогось зайвого чи непристойного. Та втриматись від спокуси подратувати Оболенського дівчина не могла.

— А може, — Хелен додала трішки легковажності в свій тон. – Може, ви боїтесь танцювати?

Що вона коїть, майнула думка, та запізно, в три кроки Оболенський перетнув відстань, що його роз'єднувала з дівчиною, і його мускулісті руки обвили її тіло, притискаючи дівчину до князя, буквально вплавляючи її м'яку тендітність в його монолітну силу. Хелен ніби охопили сталіні лещата, але водночас вона відчула давно забуте відчуття захвату і безпеки.

— Ваші слова серйозний виклик моїй репутації, — схиляючись до її вуха прошепотів Олександр, викликаючи у Хелен хвилю мурашок вздовж хребта. – Мушу продемонструвати, як Ви помиляєтесь, щоб пересікти навіть саму можливість сумнівів в моїй хоробрості.

Князь схилив голову, прислухаючись, до звуків навкруги. Хелен затамувавши подих чекала його наступного кроку, не чинячи жодних спроб вирватись з теплих обіймів. Чи не про це вона мріяла весь вечір?

— Вальс, — самовпевненим тоном констатував Олександр, вловивши відголоски мелодії, що награвав оркестр з іншого боку палацу. – А Ви вмієте це танцювати, мадемуазель Хелен?

І, не чекаючи відповіді, він закружляв дівчину в танці, витримуючи тільки йому чутний ритм. Хелен подякувала Богу і тітці, що таки взяла кілька уроків танцю, і тепер встигала переставляти ноги так, щоб князь не наступав на її туфельки. А танцював Оболенський прекрасно, легко і впевнено ведучи дівчину по мармурових плитах тераси. І з кожним новим витком у голові дівчини туманилось все сильніше. Його тепло і запах дорогого парфуму дурманили не гірше міцного вина, заволікаючи здоровий глузд рожевим серпанком.

Гаряча князева рука підтримувала Хелен за спину, залишаючи вогняні сліди навіть

через тонку тканину. Дівчина навіть не уявляла яких зусиль вартує князеві утримувати руку в межах пристойності, а не переміщати як хотілись вище, щоб таки відчутти на дотик яка в неї шкіра... Раптом музика стихла, і танцююча пара поволі зупинилась.

Хелен довелось здерти голову, щоб дивитись князю в обличчя, благо очі звикли до напівтемряви, і в місячному світлі його було прекрасно видно.

— І що Ви скажете тепер? – самовдоволено запитав Оболенський, не поспішаючи розтискати руки і відпускати Хелен. Відчуття того, як її тіло притискається до нього раптом видалось князю вельми приємним.

— Беру свої слова назад, — розтягуючи губи в посмішці промовила дівчина. Її дихання ледь збилося, але вона була щасливою.

Мабуть цей її мрійливо-задоволений вираз обличчя і подіяв на Олександра як червона ганчірка на бика. Так дивились на нього жінки, які вважали, що він ними зацікавився, в їх очах читалась власна перемога. В душі вони вже вважали себе його нареченими. Щоправда виразу очей американки було не розібрати, але і посмішки було досить, щоб князь розсердився і на неї і сам на себе. Він відпустив дівчину, відступивши на кілька кроків.

— А вам би не завадило взяти кілька уроків танцю, — різко додав Олександр. Вже промовляючи ці слова він себе ненавидів за грубість, але ж не міг він залишити мадемуазель у впевненості, що вона йому сподобалась.

Та на диво американка зовсім не образилась, як він розраховував, а тільки кивнула, визнаючи:

— Шкода що ви помітили, що я тільки недавно приступила до вивчення цього танцю.

Князя це почало дратувати. Олена ще й непередбачувана – то легковажно кидає виклик, то раптом пасує. Казна що в неї на думці. Але їх бесіду відволік потік гостей, що вже поспішали на терасу для споглядання феєрверків. Олександр неквапливо відступив в тінь, уявляючи, який би скандал здійнявся, якби його застукали з Долинською на самоті. А вже як його матінка раділа б з цього. Він буз злим на себе. Не розумів, навіщо взагалі піддався пориву і заговорив з іноземкою. Вона видавалась йому безтурботним метеликом, який цілий вечір перепурхував з одної квітки на іншу, так і Хелен невпинно танцювала, приковуючи до себе увагу своєю легкістю і невгамовними веселощами.

Після вечері Олександр спробував грати в більярд, та йому не сиділось в кімнаті, і вийшовши в сад, чоловік був вимушений раз поз раз споглядати як мадемуазель Долинська миготить перед ним. Він сам не розумів, чому його погляд весь час вишукує її з натовпу, ніби на дівчині надітий якийсь спеціальний магніт. Тож коли вона раптом зникла, Оболенський відчув якусь порожнечу в середині, і теж поспішив вийти з саду на приморську терасу.

Хелен перевела подих, розтискаючи міцно затиснуті кулачки. Князь пішов, і вона могла розслабитись. Вона була зла і роздратована. Так, що аж не втрималась і ногою притупнула. Який же він виявляється хам. Мало того, що не помічав її увесь вечір, так

ще й образив на кінець. Не на таку зустріч вона розраховувала, не такого прийому чекала. Дівчина полічила про себе до десяти, і відчувши що нарешті її дихання вирівнялось, а серце перестало набатом відбиватись у скронях, перемістила свій погляд на затоку.

Підійшла тітка, стаючи поруч з Хелен.

— Ти тут не нудьгувала? – чи то з ввічливості, чи дійсно переймаючись, запитала графиня.

— Ні тітонька.

А потім почалась магія. В небі над морем розквітли вогняні квіти, які змінились вензелями Воронцових і графським гербом, потім були узорі, дракони і замки, які знову перетворились на іскри і квіти. Різнокольорові ракети злітали і лускались на гладкою поверхнею води, відбивались в морському дзеркалі, множились і зачаровували своєю красою.

Коли відлуння салютів стихло, на терасі ще кілька секунд тривала тиша, яка зірвалась гучними аплодисментами і повними захвату вигуками. Італійці не дарма славилися кращими майстрами феєрверків у Європі.

По волі бал скінчився. Гості розїжджались додому. Графиня Верьовкіна і Хелен беж сіли в графську бричку,

— Ти сьогодні була найкращою, — знов похвалила племінницю тітка. – Не обрала собі якогось кавалера?

— Знаєте, Настасю Яківно, мабуть що обрала, — задумливо проговорила Хелен, яка навіть споглядаючи феєрверк продовжувала сердитись на князя Оболенського. В її грудях розросталось полум'я, яке вимагало помсти. – Де кого треба добряче провчити.

— Що ти маєш на увазі?

— Хочу заміж за князя Оболенського, — приховавши з віялом рум'янець промовила дівчина.

— За нього всі хочуть, — засміялась тітка, але її сміх раптом стих, коли вона зрозуміла що Хелен не жартує. – Ти серйозно?

— Як ніколи, — кивнула Хелен. – Я зацікавлю його, змушу мене скомпрометувати, а ви зчините скандал і змусите одружитись на мені. Як Вам план?

— Такий собі, — похитала головою тітка, обдумуючи слова племінниці. – Але з того може вийти толк, якщо ми заручимось підтримкою Маргарити Вікторівни. А що буде, якщо князь про все довідається ти подумала?

— Ні Ви, ні я в цьому не зацікавлені, принаймні до шлюбу, — впевнено відповіла Хелен. – А після шлюбу може ще й подякує мені, що все так вийшло.

— Він тебе зненавидить, — не погодилась тітка.

— Тоді краще буде, якщо він нічого не знатиме.

Хелен відкинулась на м'яке сидіння, обдумуючи щойно висловлену думку. Їй відчайдушно хотілось втерти носа пихатому князеві, змусивши його одружитись на собі. Що б знав, як її ігнорувати, чи тим більше ображати. Вона навіть уявляла, як це можна зробити. Дівчина була впевнена, що Оболенський не встоїть перед завабленням,

але спочатку треба приспати його пильність.

— А ще тітонько, з завтрашнього дня всім будемо казати, що я заручена.

— З князем? - округлила сині очі графиня.

— Ні з Патріком, який служить на флоті.

— Навіщо?

— Щоб Олександр Оболенський не відчував себе здобиччю. Повірте, йому буде спокійніше, коли він буде впевнений, що я не претендую на його руку і серце.

— Це правда, — погодилась тітка, пригадавши що до заміжніх жінок князь дійсно ставився зовсім по іншому, ніж до дебютанток чи вдів. - А ти все прорахувала, здається.

— Не все, — зітхнула Хелен. Та час ще є. Князь буде її, хай там що.

Глава 6

Уроки матінки Фло нарешті пригодились, подумала Хелен, встаючи наступного дня з ліжка. Сьогодні власний план здався їй аж надто зухвалим і дівчині самій стало лячно. Але окрім іншого Хелен була ще й вперта, і якщо вже вирішила завоювати Олександра, то так тому і бути.

— Ну не зовсім завоювати, — поправила себе дівчина, тягнучись до сонетки, щоб покликати Джейн. - Скоріше обкрутити і звабити. Та яка різниця? Головне, що нічого поганого в цьому немає, і ми будемо обидвоє щасливі.

Покоївка принесла легеньку денну муслінову сукню кольору рожевого попелу.

— Ну і гаразді ж ви спати, — посміхнулась смаглява дівчина, розкладаючи сукню і аксесуари на ліжку. - Вже південь.

— Це все зміна країни, — потираючи очі відмахнулась Хелен. - Слухай, а ти пам'ятаєш що там розповідала матінка Фло про женихів?

— А як же, — Джейн закінчила з одягом і встала склавши руки на грудях, очікуючи допоки хазяйка умиється і дозволить себе одягнути. - Мама тямить в цих речах як ніхто інший, гріх забути таку науку.

Повні губи покоївки красиво вигинались в усмішці, чорні як смола коси спадали з обох боків на плечі з-під білого чіпця, а зелені очі дивились пронизливо. Багато хто дивувався, як Хелен тримає біля себе покоївку набагато вродливішу від себе. Та вони з Джейн виросли разом, мати Джейн, Флоренс Навас разом з чоловіком служили сім'ї Долинських ще з Техасу. Тому дівчата потоваришували, і Хелен ніколи не бачила в покоївці суперницю. Тим більше, що саме Джейн, навчена матір'ю, допомогла Хелен стати гарнішою, використовуючи стародавні рецепти Навас.

Флоренс Навас, а для близьких просто матінка Фло була переселенкою з Іспанії. Жінка з вередливим характером. Але від чоловіків відбою не мала ніколи. Що правда останні років з десять берегла вірність Хорхе, який виконував обов'язки камердинера Долинського старшого.

Хелен взимку обожнювала сидіти на кухні та дивитись як матінка Фло місить тісто на булочки з корицею, з тістом жінка поралась справно, і було в її рухах щось магічне. А під час викручування пересипаних цукром слимачків із тіста, матінка Фло підливала молодій сеньйориті чаю з травами за власним рецептом, і давала їм з Джейн і іншою

донькою – Ізабу, настанови, як вести себе з чоловіками.

— Чоловік-мисливець, йому просто необхідно весь час щось здобувати, за чимось ганятись, а те що само йому під ноги падає, то йому, паскуді, не цікаво, — розповідала матінка Фло. – Тож, якщо сподобається вам чоловік, ви для нього найперше маєте стати неприступним бастіоном, твердиною, яку необхідно осаджати і завойовувати.

— А якщо він не захоче? – прискає від сміху Ізабу, найменша з доньок матінки Фло.

— А ти маєш зробити так, щоб захотів! – відповідає кухарка. – І оце я вам скажу, найцікавіше. Бо насправді полювання і облогу ведеш ти.

— Зовсім нас заплутала, — відриваючись від перебирання горіхів фиркає Джейн.

Хелен в розмову не вмішується, просто попиває чай, спостерігає та слухає. Дівчина потішається з хитрої науки від немолодої іспанки, тому що впевнена, їй всі ці виверти застосовувати ніколи не доведеться.

— А і заплутала, — погоджується матінка Фло, одночасно викладаючи злегка збільшені в об'ємі булочки на деко. – Мізки пудрити я вмію. І вас навчу. Щоб чоловік захотів вас завойовувати, треба його зачепити, кинути йому виклик, виділитись з загальної маси оточуючих його жінок, а потім почати ігнорувати. Як це зробити? Проїдься перед ним по чоловічому на коні чи обіграй його в карти, поціль з одного пострілу круку в око, а якщо не вмієш — то спечи такі енсаймадас, щоб він голову втратив від їх смаку. То вже від обставин залежить.

Хелен водить пальцем по дошці грубого кухонного столу, дерево відполіроване, тепле, матінка Фло відволікається від розмови, відносячи деко поставити в піч. Ізабу хіхікає, і пошепки обіцяє завтра ж випробувати нові знання на Остінові Маєрсі, синові мельника з Віндміл-стріт, пригостивши його материними булочками.

— Сеньйорита, та покваптесь же, сеньйора Анастасія веліла вас зібрати як найшвидше, — відволікла Хелен від приємних спогадів покоївка.

— А що таке?

— У неї якісь плани на сьогоднішній день, — знизала плечима Джейн, хоч по очах з веселими бісиками було ясно, що таки дівчисько щось знає, підслухавши від інших слуг. Служницю з Нового Світу по звичці недооцінювали, вважаючи що вона не розуміє української.

Але Хелен не стала розпитувати, натомість закінчивши ранковий туалет з умиванням і освіжуванням роту спеціальною сумішшю з м'ятою. Джейн допомогла їй одягнути нову сукню, з білою мережевою оторочкою. Корсаж сукні був розшитий шовковими візерунками, які імітували маргаритки, а подол сукні був прикрашений маленькими букетиками квітів з темно рожевих стрічок. Такі ж самі квітки прикрашали шляпку.

Зібравши буйні каштанові кучері в тугу зачіску, і закріпивши шляпку, Джейн відступили від господині, даючи тій можливість оглянути себе в люстерці. Хелен залишилась задоволена образом легкої ніжності, яка віяла від неї.

Графиня Верьовкіна чекала племінницю в їдальні. Лакей подав дівчині сніданок – каву, тости, яечню з сосискою. А як тільки слуга покинув приміщення, Настася Яківна

заговорила:

— Я поговорила з княгинею Оболенською.

— Швидко Ви, — хмикнула Хелен.

— А ти бачила скільки хижих дівиць зібралось учора, — парувала графиня. — Тут варто діяти блискавично, поки Олександра не прибрав до рук хтось інший.

— І що там моя майбутня свекруха, — Хелен стрималась від того, щоб не скривитись. В середині нутра починали шкребти великі коті, нагадуючи що вона збирається вчинити нечесно.

— Маргарита Вікторівна згодна нам допомогти, — Настася Яківна пройшлась вздовж довгого столу, проводячи кінчиками пальців по лакованих спинках стільців. Витримала паузу, даючи Хелен зрозуміти всю важливість її слів. — Але за однієї умови. Якщо ти знайдеш спільну мову з князевою донькою.

— Ви і правда розповіли княгині Оболенській про мій план? — починаючи червоніти запитала Хелен.

— Ну що ти, Оленко! Я просто сказала, що ти закохана в її сина, і попросила подбати щоб Олександр мав можливість краще з тобою познайомитись, — заспокоїла дівчину тітка. — Як кандидатка в невістки ти княгиню загалом влаштовуєш. Але для неї благополуччя онуки понад усе.

"Я вже мала погану невістку. Тепер хочу мати таку, що любитиме обох Саш", — відповіла Маргарита Вікторівна під час вранішнього візиту графині Верьовкіної. Що вона мала на увазі графиня зрозуміла по своєму, наскільки їй було відомо Євгенія Оболенська покинула князя задля служіння Богу, поставивши любов до Всевишнього вище ніж земні стосунки.

— Їй подобається ідея погратись в сваху, і таки звести сина з чесною і доброю дівчиною, — продовжила Настася Яківна. — І тому тебе чекає так би мовити співбесіда, на післяобідній прогулянці.

— Тепер я розумію чому Джейн подала мені саме цю сукню, — Хелен відставила маленьку порцелянову чашку з ароматною кавою. — Вирішили зіграти на образі простоти?

— Ти маєш щось проти? — запитала графиня, сама вона красувалась в сукні кольору бузку, розшитій мініатюрними сріблястими квіточками.

— Якщо ми говоримо про Маргариту Оболенську, то мабуть що ні, — погодилась Хелен. — А Олександр там буде?

— Ні.

Хелен зітхнула, приховуючи розчарування. Все її єство хотіло до князя Оболенського. Що не кажи, а він справляв на жінок сильне враження.

Після пізнього сніданку подали бричку, і Хелен з тіткою попрямували на полудневу прогулянку з княгинею Маргаритою. Вони були запрошені на морське узбережжя. Там, де над морем здіймався крутий берег і росли невисокі деревця, вилясь стежинка, яку облюбували для прогулянок місцеві панянки. Вид звідси відкривався воістину фантастичний — схвильоване море, кораблі десь над лінією горизонту, небо в маленьких

куценських хмаринках, все це радувало око і надихало на творчість особливо вразливих осіб.

Княгиня Оболенська в супроводі прислуги, літньої жінки, одягнутої як збідніла шляхта, поволі прогулювалась по стежині. Її внучки ніде не було видно. І Хелен вирішила, що Маргарита Вікторівна передумала їх знайомити.

— Рада Вас бачити, — посміхнулась літня жінка, і представила свою супутницю, Устину Петрівну, яка виявилась гувернанткою маленької Саші.

— Але якщо гувернантка з Вами, то де ж дівчинка? — здивувалась Настася Яківна.

— Там, — широко всміхаючись, відповіла княгиня, і махнула рукою в бік моря.

Хелен підійшла до краю берега, і охнула. Хтось зробив в глиняному березі широкі сходи трохи лівіше від місця, де перебувала княгиня Оболенська. Сходи вели прямо до моря, і там біля самої границі піску і води бовваніли дві людські фігурки — чоловіча і дитяча. Вони обоє сиділи навпочіпки, схиливши темну і світлу голови, щось роздивляючись на піску. Ось хвиля особливо різко лизнула берег, і дівчинка з вереском вскочила, притримуючи мокру пелену світлої сукні, чоловік теж випростався у весь зріст, відступаючи від нахабної води. Сумнівів не було, з дівчинкою бавився її батько, князь Олександр Оболенський.

— Це щастя, що він поруч неї, — підходячи до Хелен промовила Маргарита Вікторівна, теж роздивляючись онуку. — Зазвичай Олександр надто зайнятий, то у від'їзді, то на війні. І нарешті я вмовила його приїхати сюди, щоб Сашуня могла подихати цілющим морським повітрям, і побути з батьком.

— Дивлячись на них складно повірити, що вони рідко бувають разом, — відповідна Хелен, відмічаючи, що Олександр знов нахилився, щось піднявши з берега і вкинув предмет донці в пелену. В цей час дівчинка підняла голову і подивилась на пагорб, помітивши що за нею спостерігають. Вона щось сказала князю, махнувши вільною рукою в бік Хелен з Маргаритою Вікторівною. Олександр теж подивився, здалеку Хелен не могла роздивитись вираз його обличчя, але її власне серце почало стукати сильніше.

Князь підхопив доньку на руки, і поніс, через пісок до сходів. Він наближався невідворотно, і у дівчини пересохло горло. Вона поневолі підняла руку до гола, нервово перебираючи дрібні перлинки, що покоїлись на її скромному декольте, обдумуючи, що вона зараз скаже Олександру. Ось вона вже могла роздивитись вузол його шийної хустки — князь був без фрака, в одній жилетці пісочного кольору, такого ж кольору, але темнішого відтінку у нього була хустка на шиї, зав'язана вишуканим вузлом. З-під жилета виглядала батистова сорочка, вільні рукава якої тріпотіли на вітрі. Хелен про себе відмітила, що у князя в повсякденній одежі фігура не менш статна, ніж у воєнному мундирі.

Коли Олександр з донькою нарешті вибрались на берег, дівчинка зістрибнула з його рук і побігла вперед.

— Бабуню, дивись які мушлі! — викрикнула вона наближаючись до Маргарити Вікторівни і показуючи свої знахідки.

Князь прослідкував за донькою поглядом, а потім перевів погляд сірих очей на Хелен, незадоволено споглядаючи її фігуру. Дівчина буквально здригнулась від цього сталевого холоду, А князь некрасиво стиснув губи, але роздивлятись Хелен не припинив, і їй здалось що князь роздягає її поглядом.

Він і сам не розумів, чому не може знову відірватись від споглядання цієї американки. Затягнута в невагому рожеву хмаринку тонкого мусліну, який від поривів морського бризу окреслював її фігуру, округлі стегна, стрункі ноги, змушуючи дофантазовувати яка вона без цієї сукні. Рука схвильовано притиснута до грудей, тоненькі пальчики перебирають дрібні перлинки намиста, але очі хочуть дивитись не на пальці, а на таку близьку до них улоговинку грудей, які високо здійсмаються. А потім його погляд метнувся до дівочого обличчя, і Олександр втонув в глибині її очей шоколадного кольору. Його затягували глибокі темні вири, серце закалатало, змушуючи швидше бігти кров по жилах.

— О, у тебе тут справжні скарби, — ніби здалеку донісся голос старої княгині, і магія схлинула, Олександр перевів погляд на матір і маленьку Сашу, не бачачи як видихнула Хелен, на яку цей погляд в очі теж справив неймовірне враження.

Глава 7

Дивитись в очі і рахувати до десяти. Більше не треба, бо викличе роздратування. Менше теж не годиться. Хелен як мантру повторювала про себе настанови старої іспанки. Ну ніби впоралась з першим задумом. Залишилось хіба що вразити Оболенського вправною стрільбою з кольта, з сарказмом подумала Хелен, і навіть злегка пожаліла що не брала на прогулянку револьвер.

Користуватись зброєю її навчила мати. П'ять років сім'я Долинських жила в диких умовах Заходу, де вміння себе захистити було одним із необхідних для виживання навиків.

Під прицілом холодних очей дівчина почувала себе роздягненою, і від того хвиля невідомих раніше їй почуттів прокотилась по тілу, змушуючи її задихатись. Хелен відпустила своє намисто, намагаючись прийняти незалежний вигляд і переключитись на маленьку Сашу, бо ще ж треба їй сподобатись. Правда, на думку Хелен, це вже було і не так складно. Маленьке худе дівча захоплено показувала Маргариті Вікторівні свої скарби, які нещадно бруднили пелену лляної сукенки. А було там у неї і каміння, відполіроване морською хвилею до ідеального глянцю, і закручені спіралькою пусті домівки рапанів, і виблискуючі перламутром крихкі раковини мідій.

Але Олександр відволік їх від інвентаризації, бо привітавшись з графінею Верьовкіною, незадоволено пробурчав:

— А, Ви, маман, не втрачаєте шансу нав'язати мені чергову дівицю.

Хелен аж спалахнула від подібної безцеремонності. Звідки їй було знати, що князь навмисно вирішив нагрубити, щоб розвіяти в дівчини будь-які ілюзії відносно можливого заміжжя за ним. Його дратувала спроба матері повторного звести його з американкою. Та ще й після вчорашнього танцю, який Олександр ніяк не міг викинути з голови.

— Ніхто Вам не нав'язується, — обурено відповіла Хелен, перш ніж княгиня встигла видати сину заготовлене виправдання. — У вас завищена самооцінка, якщо Ви раптом вирішили, що кожна зустрічна дівчина мріє повіситись Вам на шию. І це я Вам не вперше кажу.

— Я просто запросила стару знайому на прогулянку, — додала Маргарита Вікторівна, спробувавши перехопити ініціативу.

— А я між іншим вже заручена, — зухвало продовжила Хелен, з задоволення спостерігаючи, як на обличчі Оболенського з'являється вираз нерозуміння. Проте князь швиденько опанував себе, повернувши маску нудьги і байдужості. Якби Хелен пильно не вдивлялась в його обличчя, то може і не помітила б цього миттєвого прояву розгубленості.

А от княгині Маргариті так швидко опанувати себе не вдалось. Вона здивовано подивилась на Хелен, а потім на графиню Верьовкіну. Настася Яківна зрозуміла, що зранку дещо упустила в своїх поясненнях княгині, і підхопивши подругу під руку, швиденько затараторила про необхідність розмови тет-а-тет. Княгиня не опиралась, в той час як гувернантка зайнялась маленькою Сашею, допомагаючи тій скласти мушлі і камінці в маленьку корзинку.

Олександр зупинився поглядом на дівчині з Нового Світу. Значить заручена. Що і не дивно, адже ж вона не дебютантка. Хто той щасливчик, що поведе її під вінець? Розуміння того, що дівчина не бажає за нього заміж розслабило князя, але водночас він відчув розчарування. Він споглядав тендітну фігуру, і уявляв як інший чоловік притискає до себе гнучке тіло. Тонка тканина сукні геть не приховувала дівочі принади, сильні м'язи на руках, і пружний вигин спини. І інший чоловік матиме можливість приборкувати цю енергію. Сам не розуміючи як, та Олександр розсердився від своїх думок.

— Отож, Ви гостюєте у тітки? — заговорив Оболенський до Хелен, яка задумливо споглядала море, відвернувшись від нього, щоб не почувати себе ніяково.

— Саме так. А Ви ще й світські бесіди вмієте вести, а не тільки плюватися жовчю? — розвертаючись до князя лицем, відповіла Хелен, умисно кидаючи чоловікові виклик.

Його треба роздратувати, вивести з рівноваги, зробити так, щоб він втратив контроль над ситуацією і над собою. Хелен відчула, як пересохло в горлі і бракне слів, але шляху назад не було. Треба провокувати князя. Дівчина схвильовано провела кінчиком язика по нижній губі, набираючись сміливості протистояти Олександрю.

Оболенський прослідкував поглядом як її язик рухається по нижній губі, і від того простого руху у чоловіка виникло бажання спробувати присмак її губ. Але замість того, він мусив вести з нею безглузду розмову.

— Я багато чого вмію, — відповів князь. Власний голос здався йому чужим, таким захриплим він раптом став і низьким.

Хелен здалось що він навмисно понизив голос, бо так він звучав набагато проникливіше. Вона подивилась князю в обличчя, як вчила матінка Фло, і гіпнотизуючи Олександра поглядом промовила:

— Сподіваюсь Ви продемонструєте мені деякі свої ... таланти, — навмисно виділила останнє слово. Фраза мала звучати двозначно з натяком, в купі з смішинкою в очах, це мало пробудити в князя певні думки. По тому як злегка розширились чоловікові зіниці, можна було зробити висновок, що натяк зробив свою справу.

Але і її власне її тіло відреагувало на гру, бо оскільки матінка Фло вчила в час словесних ігор і перестрілки очима думати про щось непристойне, то Хелен і уявляла як князь її цілує і пестить її груди. Думки змусили відчувати легку задуху. Власні груди стали важкими, і відчувались раптом незвично гостро, так ніби і справді Олександр Оболенський приділяв їм увагу.

Здається його зваблюють, спантеличено подумав князь. Знов це дівчисько ставить його в незручне становище своєю поведінкою, змушує сумніватись у власних відчуттях і думках. Посилає якісь незрозумілі сигнали. От що означають ці бісики в її очах, які за мить скромно сором'язливо дивляться вниз? Пишні вії тріпочуть, немов крила метеликів, і здається і не було тільки що в її погляді пристрасті і жаги. А потім погляд знов зупиняється на його губах, він гостро це відчуває, немов дівчина доторкається поцілунком до нього, і знов байдужість в голосі, з легким викликом:

— То що у вас такого особливого, князю, що Ви ціни собі не можете скласти?

Питання поставило князя в тупик. Він не знав, що цій нахабі відповісти. Ще жодна жінка не ставилась до нього з подібним холодком. Звісно всі придворні знали і рід Оболенського, і його самого. Високий титул, багатство, служба на високій посаді у дочки царя, тільки це робило Олександра бажаним женихом. Але здавалось ця американка або справді про князя мало знає, або вміло прикидається.

— Вихваляння не красять чоловіка, — натомість відповів він Хелен.

— Не сперечаюся, — кивнула дівчина, і посміхнулась.

Посмішка її дуже красить, подумав князь. Відчуття було таке, ніби його обдало теплою хвилею, захотілось посміхнутись у відповідь.

— Чула Ви плануєте займатись виноробством? - як ні в чому не бувало змінила тему Хелен, все так само мило посміхаючись.

— Тутешній клімат підходить для вирощування винограду, — погодився князь. - А ви цікавитесь вином?

— Виключно тим, що наливають мені в келих, — легковажно відповіла дівчина. - Мій батько займався багатьма речами, допоки не зупинився на кораблебудівництві, але виноградників у нього не було, це точно.

— Татуню! - маленька Саша відволікла князя від розмови. - Дивись як гарно ми все склали з Устею.

Хелен звернула увагу на дочку князя. Тендітна, про таких кажуть, що за вітром хитається. Ручки тоненькі, рожева від південного сонця шкіра туго обтягує ключиці. Дивитись на дівчинку без жалю не можна було. Здавалось, що дівчинку не годують.

Світлі коси малої були перевиті білими бантиками, зачесане волосся відкривало високий лоб, білі брови і такі ж вії, що обрамляли сірі, як у батька очі. До речі очі, це все що дівча успадкувало від розкішної батькової зовнішності. Ні на князя, ні на свою

бабусю дівча схожим не було. Мабуть пішла в матір. Але Євгенію Оболенську Хелен бачити не доводилось. Подейкували, що вона пішла в монахині.

Дівчинка показала батькові складені в корзинку камінці і мушлі. А Хелен пригадала як ще років з десять тому вона мріяла про намисто з мушель і квітів, таке як у аборигенів Багамських островів. Коли вони плавали з Старого Світу до Флориди корабель заходив в Нью-Провіденс. Батьковий знайомий, лорд Джекман, володів віллою на одному з островів, і сім'я Долинських гостювала там.

— Можна? – Хелен теж нахилилась над корзинкою, і дочекавшись ствердного кивка біловолосої голівки, запустила руку до скарбів Саші. – Чудові мушлі. Що правда для намиста їх замало.

— Намиста? – зацікавилась дівчинка.

— Авжеж, — відповіла їй Хелен. – Я знаю як з блискучих мушель і квітів зробити намисто. Такі прикраси носять індіанці.

— Я теж хочу! – тут же загорілась ідеєю дівчинка. – А хто такі індіанці?

Хелен посміхнулась. Здається шлях до дитячої голови знайдений. Князь Оболенський теж допитливо вигнув брову, очікуючи від дівчини відповідь. А Хелен набравши в груди повітря, заговорила:

— Далеко за океаном живуть люди чия шкіра червона а волосся чорне, як воронове крило. Вони прикрашають себе пір'ям птахів та іклами хижих звірів. Вони полюють на буйволів з луками і стрілами, а потім шиють собі з їх шкіри житло.

— А як це? – Саша аж рота привідкрила від захоплення. – Тату, а хіба можна пошити житло?

— Якщо мадемуазель каже, то напевно що так, — знизав плечима Олександр. – особисто я ніколи не бачив, але твій дідусь розповідав, що бував на далекій півночі і там теж живуть люди, які будують житло із шкур диких тварин.

— Тітонько, а там де індіанці, там холодно?

— Ні, навпаки, там дуже спекотно, і вони ходять з оголеними торсами. Але я була на Алясці. Там проживають ескімоси, мабуть, твій тато зараз їх мав на увазі. Ось там дуже холодно. Там завжди зима.

— Тату, я хочу як мадемуазель побувати всюди-всюди! – підняла до Олександра лице дівчинка. Потім захопилась, перевіши погляд на свою корзинку, і вже звернулась до Хелен: – А Ви зробите мені буси з мушлі?

— Доведеться ще до збирати, бо тут їх замало.

— Тату, ходімо! – дівчинка ухопила вільною рукою князя за штанину.

— Куди це ви знову зібрались? – запитала Маргарита Вікторівна, яка разом з графіню Верьовкіною повернулась до гурту.

— Мадемуазель Олена пообіцяла зробити мені намисто з мушлі, але їх у мене замало, треба більше! – на одному духу випалила Саша.

— Не кожна мушля підходить, — запевнила Хелен, з сумом подумавши про те, що її новеньким тужелькам сьогодні прийде кінець, бо пісок і морська вода для атласу не найкраща компанія. – Ходімо, покажу які саме треба збирати.

Хелен простягнула дівчинці руку, і та довірливо вхопилась тоненькими пальчиками за її долоню.

— Тату, а ти? – не поспішала зрушувати з місця дівча.

Оболенський подав дочці руку з іншого боку. Саша засяяла, як сонечко, і підстрибуючи повела своїх супутників до моря. На Хелен посипався цілий град питань про ескімосів, індіанців, вічну зиму, Північне сяйво, піратів, кораблі... Дівчина ледве встигала перестрибувати з одної теми на іншу, наскільки сильно малій Саші все було цікаво.

Глава 8

Олександр спостерігав як малознайома дівця забиває баки його донці. А Саша захоплено слухає, сиплючи питаннями. Його охопило дивне почуття ревності і ніжності. Хелен так широко і захоплено розповідали дитині про подорожі, про інші народи, сам він ніколи не додумувався скільки всього розповідати малій. Жива цікавість дівчинки до навколишнього світу приємно його вразила.

Американка теж пожвавіла, в її розмові почали зустрічатись англійські слова, так захоплено вона поспішала розповісти Саші наступну байку. Не забуваючи при цьому нарівні з дитиною копирсатись в піску, вишукуючи ракушки. Самі того не помічаючи, дівчата все ближче підбирались до води, перебираючи скарби на лінії прибою. Вітер надвечір став сильнішим, і хвилі зухвало набігали на пісок, пелени суконь і в Хелен і в Саші були замочені, але вони захоплені своєю справою на це не звертали увагу.

Аж ось хвиля видалась аж надто сильною, вона з розгону гепнулась об велику каменюку, що лежала на березі, розсипавшись на безліч бризок. І ці бризки щедро обсипали Хелен і Сашу. Обое миттю намокли з голови до ніг. Саша залящала, від несподіванки. Стоявши неподалік няня миттю підхопила дівчинку, і укутавши в задалегідь взятую шаль, повела геть від моря, пояснюючи необхідність переодягтись.

Хелен підхопила забуту корзинку з мушлями, і теж повернулась до берегу. Мокрий одяг обліпив її тіло, і від пориву вітру шкіра вкрилась гусячою шкірою. Добре, що Олександр був за кілька кроків від неї, і не бачив цих деталей, запізнило подумала дівчина. Вона подивилась на князя, і її буквально обдало жаром.

Олександр відверто споглядав її тіло, навіть не думаючи відвернутись. Мокрий одяг відкривав тепер більше, ніж приховував. Піки грудей, вигин талії, округлий зад, споглядання Хелен в мокрому одязі відізнавалось жаром в його грудях, який поволі опускався до стегон, пробуджуючи бажання. Князь важко зітхнув, проганяючи наслання, і зробив кілька кроків на зустріч дівчині, маючи намір забрати у неї корзинку.

Вона спостерігала за ним широко розплющеними очима, не промовляючи жодного слова. Коли Олександр перехопив корзинку з її рук, їх пальці на мить доторкнулись, і дівчина відчула як від її руки біжать по тілу голки, впиваючись в хребет і змушуючи забути як дихають. Раптом відчувлось, що Олександр аж надто близько, нависає над нею, розплющує свою міццю, опалює жаром. А вона застрягла немов муха в бурштині, не може змусити себе поворухнутись, тільки очі невідривно вдивляються в обличчя

коханого чоловіка.

Час зупинився. Шум моря став далеким і непомітним для них обох. Олександр тону в прірві чорних очей, і не мав сили себе стримувати, буквально одурманений запахом цієї жінки, її близькістю і податливістю. Її ледь привідкриті губи здались йому неймовірно жаданими, і він не втримався, схилившись до дівчини, захопив її губи в полон своїх. Він цілував її владно і сильно, не помітивши як встиг покласти руку на потилицю Хелен, заплутавшись пальцями в мокрому волоссі, не даючи їй можливості ухилитись.

Але дівчина і не мала наміру зупиняти його, бо сама стала ніби воскова, і танула в полоні чоловічих губ. Голова стала геть порожньою. Всі її думки і плани розвіялись, залишилось тільки відчуття трепету в середині грудей, на яке вона не могла не звертати уваги. Там розпускалась вогняна квітка, яка погрожувала поглинути Хелен і спалити до тла в полум'ї бажання. Олександрові губи тверді і м'які одночасно з солоним присмаком моря обіцяли дівчині незрівняну насолоду.

Хелен подалась на зустріч чоловікові, і квапливий порух змусив ногу підвернутись в піску, від чого дівчина на мить прийшла до тями, усвідомивши, що ледь не зруйнувала своєю покірністю всю гру. Вона застогнала, ледь чутно, і змусила себе вирватись з чоловічих долонь, перериваючи поцілунок. Важко дихаючи, як викинута на берег рибина, відступила від Олександра на пів кроку, і зібравшись з духом дала йому ляпасу.

Маленька дівоча долонька багровим знаком відбилась на князевій щоці. Він здригнувся, автоматично потираючи місце болю, і його грозові очі прояснились:

— Прошу мене вибачити, — з коротким кивком підхопив забуту в піску корзинку з мушлями і як ошпарений заспішив геть з пляжу.

Хелен не відповіла, сподіваючись що її збите дихання і почервонілі щоки цілком зійдуть за демонстрацію гніву й обурення. Дивилась в спину князю, і тільки міцно стиснула кулачки, нехай не думає, що вона легко доступна! І тільки трохи заспокоївшись гордо і неквапливо попрямувала до сходів, що вели з пляжу, туди де чекала тітка і майбутня свекруха.

Коли вона піднялась нагору Оболенських вже й слід охолов. Поспішили додому зігрівати і й переодягати маленьку Сашу. Графиня Верьовкіна виглядала злегка збентеженою.

— Що ти там Сашкові наговорила? - накинулась вона на племінницю. Хелен перевела дух, значить як князь її цілує ніхто не бачив. Вона постаралась щоб її голос звучав з непорозумінням:

— А що трапилось?

— Та він же вилетів як чорт із пекла! - посміхнулась графиня. - Я його таким лютим вже давно не бачила. То що там внизу відбувалось?

— Нічого, — спокійно відповіла Хелен. - Мабуть він переживає за доньку.

— Ну нічого, то й нічого, — в блакитних тітчиних очах стрибнули і пропали бісенята. - А ти ж теж мокра! І мовчиш!

Хелен тільки відмахнулась. На дворі тепло, а до солоного моря вона звикла. Але

дозволила тітці забрати себе додому. Все таки справжній пані не пасувало ходити в мокрому одязі з білими соляними розводами. А за зовнішністю мадемуазель Долинська слідкувала прискіпливо.

Повернувшись додому і переодягнувшись в домашню сукню з прохолодного шовку, Хелен відпочивала до вечора. Її збудоражене тіло і розум раз поз раз повертались до поцілунку з князем, і дівчина переконувала себе, що уроки матінки Фло не минули дарма. Тепер треба буде трішки його поігнорувати, щоб він сам захотів до неї залицятись.

— Chérie, tu as réussi! - за вечерею повідомила тітка. І спіймавши здивовані погляди графа Верьовкіна і племінниці поспішила пояснити: — Прийшла записка від княгині Оболенської. Маргарита Вікторівна дає добро на твоє спілкування з Олександром. Вона пообіцяла забезпечити тобі запрошення в усі місця, де буде Олександр Оболенський.

— Це що ви удумали? - насупився граф Верьовкін, якого жінки звісно про свої плани не повідомляли.

— Пусте, Петю, — посміхнулась до нього дружина. - Бачились сьогодні на прогулянці з княгинею. Ти знаєш, їй дуже сподобалась наша дівчинка. Хоче щоб Олександр до неї придивився уважніше.

— Що там дивитись? - Петро Микитович за звичаєм хильнув горілки, і перевів очі на племінницю. - Тут одружуватись треба, і не думати!

Хелен подякувала за комплімент, і поспішила перемістити увагу дядька на вечерю, подалі від слизьких тем. Та й варто зауважити, що вечеря була гідна того, щоб всі розмови затихли. Запечені під сиром з пряними травами рапани, в ніжному вершковому соусі просто вимагали щоб їх їли по дві порції. А подані на десерт малинові тарті з м'ятним шербетом влаштували справжній вибух смаків на язичі.

— Завтра ми запрошені до Воронцових, — шепнула після вечері Настася Яківна. - Єлизавета Ксаверівна проводить літературний благодійний вечір. Вони з чоловіком хочуть закласти в місті бібліотеку, не гіршу ніж в Петербурзі.

І знову Хелен хвилювалась. Запрошення на вечір організувала княгиня Оболенська. А це значило, що там буде і Олександр. Якого сьогодні варто було приймати з холодом.

Дівчина разом з Джейн підбрала провокативний одяг - блакитну шовкову сукню, з округлим вирізом і відкритими руками. Сукня була прикрашена темно-синім мереживом і атласним синім поясом. Корсет високо піднімав дівочі груди, які прикривала тільки полоса легкої газової тканини. Волосся Джейн заплела їй у дві коси, які заколола шпильками за вухами, прикрасивши блакитними атласними стрічками з маленькими перлинками на кінцях.

З замиранням серця дівчина, у супроводі тітки, попрямувала на вечір в дім генерал-губернатора.

Гостей зібралось чимало. Дружина графа Воронцова мала намір зібрати гроші для бібліотеки, і всім запрошеним було зроблено пропозицію залишити пожертви. А потім гостей очікувало читання віршів, вечеря і музиціювання. Хелен незадоволено

примітила недавніх знайомих дівиць, які у кав'ярні не так давно пліткували про Оболенського. Дівчата тримали разом, окупувавши смарагдову софу, і прикриваючись віялами про щось шепотілись.

Настася Яківна підвела Хелен до кола жінок, що оточили княгиню Оболенську. Та тепло привіталась з графінею і Хелен.

— Сашуня у захваті від Вас! – запевнила вона дівчину. – Але ж Ви обіцяли їй намисто, не забули?

— Всі мушлі залишилися у князя.

— Не біда! Приходьте завтра до нас у гості, Саша буде дуже рада, — Хелен відчула кілька заздрісних поглядів на собі. Але цього разу вони не пекли їй, і вона їх не боялась. Навпаки відчула щось схоже на торжество над ворогами. – А я подбаю про мушлі.

— З задоволенням приймаємо запрошення! – просяла графиня Верьовкіна.

— Я принесу книгу про мандрівки Даніеля Дефо, — пообіцяла Хелен. – Думаю Саші буде цікаво.

Олександр спостерігав з чоловічого кутка за появою Хелен Долинської. Її ляпас пік йому щоку весь вчорашній вечір. Але ж він його заслужив. Сам не розумів, що на нього вчора найшло, бо ж ця зухвала мадемуазель його дратувала і тільки. Чому кинувся її цілувати? Зазвичай він не мав жодного бажання зв'язуватись з незаміжними дівицями, які так і вішались йому на шию. Якщо вже заводити коханку, то краще гарненьку вдову. А не малодосвідчену дебютантку з ризиком бути викликаним на дуель її татом.

Можливо іноземка сама винна. Провокувала його поглядом, зваблювала, хіба сталося так, що Хелен робила те все невимушено і не навмисно? А він не правильно витлумачив її погляди і слова? Олександр відчував, що вже добряче заплутався у власних думках і здогадках. І на майбутнє буде краще триматись від американки подалі.

— У мене для тебе сюрприз, — прошепотіла, низько нахилиючись до князя графиня Воронцова.

Олександр здригнувся від тепла її дихання на своїй шиї, і повернувся, відриваючи погляд від звабливо тендітної мадемуазель Долинської. Єлизавета вже випрямилась, стояла позаду його крісла, і її очі сяяли від задоволення, жінка була щиро переконана, що зараз чимось порадує Оболенського.

— Я запросила Катю Местмахер, — Єлизавета вказала очима на двері, і він прослідкував за її поглядом.

В вітальню ввійшла руда дівчина, чиє обличчя покривав розсип веснянок, в супроводі огрядної дами середніх літ.

Катерина Федорівна, дочка барона Федора Местмахера, була дівчина скромна і тиха, чим дуже нагадувала Євгенію. Її мати баронеса Луїза-Розіна, уроджена. фон. Цайтен, була повною протилежністю своїй донці, про таких кажуть генерал у спідниці. І зараз ця парочка крокувала в сторону Олександра, який скривився як від зубного болю.

Глава 9

— Дідько, Ліз, а мене запитати ти забула? – не зміг втримати емоції Олександр. – Міша, між іншим мені обіцяв, що я буду у вас в безпеці від напівбожевільних дівиць. А я, дурень, повірив.

— Не бурчи, — Єлизавета сховала за бордовим віялом посмішку. – Ти за холостякувався. А всі ми надто любимо тебе, щоб дати тобі запліснявіти.

— Тобто, в твоєму розумінні, теща у вигляді Луїзи-Розіни, це краща альтернатива? – Сашко було зробив ганебну спробу втекти, але графиня поклала свою ручку йому на плече, утримуючи на місці.

— Ти ще мені подякуєш, — і вже повернувшись до гості задушно промовила: — Яке щастя, що Ви змогли нас відвідати, Луїзонько! Олександр саме висловлював захват від перспективи все літо спілкуватись з Вами, і вашою чарівною дочкою.

Баронеса засяяла, як люстра його імператорської величності. А обличчя Катерини залив густий рум'янець. Вона несміло зиркнула на Олександра, і тут же відвернулась, опущена ліва рука нервово стискала віяло, а права просто стислась в кулак.

Олександр піднявся привітати дам, приліпивши на обличчя ліниву посмішку. Катя сіпнулась було вбік, але мати міцно притримала її за лікоть, і дівчина подала руку для поцілунку, старанно відводячи очі від князя. Його дратувала така її дівоча сором'язливість, вона червоніла як головешка, вартувало лишень звернути на неї погляд, розгублювалась, не знаючи що відповісти на просте питання. А коли все таки знаходила в собі сили заговорити, то її голос був тихим і переривчастим від хвилювання.

В Євгенії тихий голос і легка сором'язливість його приваблювали. Але колишня княгиня окрім того ще й вміла себе подати, а збентеження вміло чергувала з зухвалістю. Особливо, коли залишалась з ним на одинці. Проте Катя не викликала жодного бажання усамітнитись з нею, і перевірити, чи буде і вона вести себе якось інакше.

Дівчину можна було б назвати красунею, з певною екзотичною красою. Обличчя сердечком, тонкий носик, великі сірі очі, які обрамляли пухнасті світлі віії. Маленькі пишні губки, ямочка на підборідді. Справна фігура. Розкішне волосся кольору міді переплетене в коси, вільні пасма завиті в буклі по останній моді. І навіть сукня із персикового шифону вдало відтіняла колір шкіри. Її не псувало ластовиння, а навпаки додавало шарму. Аби тільки дівчина була трішки сміливішою і розкутішою.

Тим часом Катя сіла на диванчик поруч матері. В допоки Луїза-Розіна обговорювала погоду в Одесі з графинею Воронцовою, дівчина старанно вдавала, що її тут немає. Олександр теж забув про її присутність, тієї ж миті, як відвернувся. Погляд сам собою метнувся в куток, де ще недавно перебувала дівчина з Нового Світу. Але Олени біля тітки не виявилось. Щось велике і жорстке заворушилось в його грудях, змусивши окинути поглядом кожний аршин вітальні Воронцових, але мадемуазель Долинської ніде не було. Князь відчув розчарування.

Хелен покинула кімнату в той самий момент, як побачила що Оболенський з

усмішкою схиляється над рукою незнайомки. Укол ревності боляче відчувся в грудях, і дівчина вирішила вийти з вітальні від гріха по далі, адже споглядання як майже її чоловік фліртує з суперницею задоволення не приносило. Натомість прогулянка на свіжому повітрі видавалась заманливою.

Хелен вийшла на викладену світлим мармуром терасу з боку порту. При світлі дня море і пристань добре проглядались. По водній гладі бігли білі буруни хвиль, теплий вітер овівав обличчя. Але ні пейзаж, ні бриз не заспокоїли дівчину, вона раз по раз поверталась думками до вітальні Воронцовського палацу, думаючи, що ж там поробляє князь з рудоволосою незнайомкою.

Перебуваючи в задумі, Хелен подовжила свою самотню прогулянку, не дивлячись куди йде. Обігнула будинок, пройшовши в сад, погладила рукою холодний камінь облицювання фонтану, присіла біля нього на лавку, роздумуючи, щоб його ще такого втнути, щоб привернути увагу князя? Я там вчила матінка Фло? Проявляй байдужість, і інтригуй. Але ж як це важко, коли хочеться накинутись на об'єкт своїх мрій негайно, і забрати його від цих всіх жінок.

— Чому прекрасна мадемуазель сумує? – почувся над головою голос поручника, чиє ім'я Хелен не спромоглась запам'ятати на минулому балу.

— Я намагаюсь обдумати почутий вірш, — насмішливо відповіла дівчина, виринаючи із своїх думок.

— Чи варто забивати таку гарненьку голову серйозними думками? – не питаючи дозволу чоловік опустився поруч. Хелен відмітила, що він виглядає її однолітком.

— А про що, на вашу думку, має думати леді?

Кирило, здається так звати цього вояку, пригадала дівчина.

— Про кохання, — відповів Кирило.

Хелен залиvistо розсміялась.

— Люди надто багато значення придають цьому почуттю, Ви не вважаєте? – спробувала вона збити романтичний запал у поручика.

— Можливо, Ви так гадаєте тому, що самі ніколи не кохали?

— А хто Вам таке сказав?

Хелен відчула якесь задоволення, коли самовпевнена посмішка сповзла з обличчя залицяльника. Але він швидко взяв себе в руки, змінивши тему розмови:

— У Вас акцент, Ви мабуть з Англії?

— З Нового Світу.

— Як цікаво. А чи там всі дівчата такі красуні, чи це мені пощастило?

Хелен почала дратуватись від грубого флірту. Але діватись нікуди, мусила розкрити віяло і кокетливо обмахуючись вдавати, що відверті компліменти Кирила викликають у неї приступ сором'язливості.

— Дівчача врода не моя спеціалізація, пане.

Хотілось вскочити і піти геть. Але Хелен змусила себе сидіти, і продовжувати бесіду. Як вчила матінка Фло, у чоловіка, якого хочеш звабити, корисно буде викликати ревності, і от для цього заходу Кирило годився як найкраще – молодий, чорнявий, з

воєнною виправкою, на обличчя приємний, хоча й красунчиком через легку асиметрію його складно назвати, але чоловікам це не завада.

— Ось як? І які ж тоді ваші захоплення і уподобання? Вишивка? Плетіння? Малювання? – продовжував докучати залицяльник.

— Хай буде вишивка, — погодилась з першим ліпшим Хелен.

Кирило тут же по свійські вхопив її долоню, роздивляючись з перебільшеною увагою руку.

— Такі тендітні пальчики, мабуть, вишивають справжні шедеври!

Хелен ледве втрималась, щоб не висмикнути руку з його нахабних долонь. А Кирило перевів погляд з руки на обличчя Хелен, проникливим поглядом дивлячись в очі. Його великий палець почав вимальовувати на долоні Хелен знаки безкінечності, то зупиняючись, то знав починаючи рух. Було лоскотно, але поручик мабуть вважав, що таким чином зможе досягти більшого.

— Он Ви де, мадемуазель Долинська, — Хелен сіпнулась на голос, таки забираючи свою долоньку в полону Кирилових пальців, і озирнулась на оклик. По рою мурашок, що розбіглись по шкірі і так було зрозуміло, що гукає її князь Оболенський. – Ваша тітка всюди Вас шукає, і я взявся їй допомогти.

Дівчина зустрілась поглядом з князем, і в його очах палала лютя. Цікаво, як багато він встиг побачити?

— Як мило з Вашого боку, — незадоволено пробурчала вона, піднімаючись з лавки, і старанно приховуючи полегшення.

Князь наближався, і дівчині раптом стало жарко. Вона геть забула про присутність Кирила, який з виглядом крайнього незадоволення продовжував вальяжно сидіти біля фонтану. Значення мав тільки Олександр, чиї чорні брови незадоволено похмурились, а в сірих очах бушував справжній шторм.

— Не буду змушувати графиню хвилюватись і далі, — ігнорувати, так ігнорувати, вирішила дівчина, і оминувши князя попрямувала до палацу. Але зробивши крок, пригадала про поручика, і додала: — Було приємно поговорити, Кириле.

— А як мені приємно, — відповів елеємним голосом Кирило, проте Хелен вже його не чула.

Кирило теж піднявся з лавки. Племінниці графині Верьовкіної немає, то й йому вже не було чого робити в саду. Але князь Оболенський перегородив йому дорогу, зло випаливши:

— Поручик Сабанєєв, раджу триматись від Долинської як найдалі! Дівчина заручена, тому ловити тобі нічого.

— Це як подивитись, князю, — насмішливо відповів нащадок золотоординського мурзи. В його чорних очах затанцювали бісики. – Чув американські жінки не такого норову, як наші. Вони більш вільно дивляться на кохання і стосунки.

— Що ти маєш на увазі? – по мимо волі Олександр стиснув кулаки.

— А те, що жених, не завада мати коханця.

— Ще одне слово, Сабанєєв, і я тебе викличу на дуель! – стримуючи не відомо

звідки взяту лють проричав князь. – Щоб і духу твого коло Хелен не було!

— Тебе забув запитати, — теж починаючи злитись промовив поручик, і старанно обійшовши князя, теж направився в палац. – Ти що їй опікун?

Олександр залишився сам посеред саду, він нервово стискав-розтискав кулаки, переживаючи нове для себе відчуття різкої неприязні до поручика, в перемішку з бажанням начистити тому писок.

Глава 10

Недомірок! Чванлива зараза, розпустивший свої волохаті лаписька! І вона нічим не краща, гуляща дівка в пошуках коханця! Такі думки оборювали голову князя Оболенського, допоки чеканим кроком він прямував до палацу. Раптова неприязнь до зухвалого поручика геть витіснила здоровий глузд з Олександрової голови. Він був готовий стріляти з Сабанєєвим негайно, щоб зітерти пакісного молодика з лиця землі. Знищити мерзоту.

— Саша? Щось трапилось? – Маргарита Вікторівна м'яко підійшла до сина, поклавши руку йому на плече. Ніби навмисно очікувала на нього в холі, подалі від шумної вітальні із звуками фортепіано. – У тебе такий вираз обличчя, ніби вбити когось хочеш.

Еге, ж. Гірко усміхнувся про себе Олександр, але натомість відповів матері:

— Поручик Сабанєєв вів себе не учтиво

— Сподіваюсь ти не викличеш його? Хочеться хоч це літо провести без скандалу, — мати міцно стисла губи, стримуючи незадоволення, але натякаючи синові, що її терпіння не безграничне.

— Ну що Ви, мамо, — Олександр змусив себе м'яко посміхнутись, відмічаючи як розгладжуються ледь помітні зморшки навколо матиногого рота. – Інцидент вже вичерпано.

— Це та дівця, Долинська, винна? – Маргарита Вікторівна внутрішньо знов підібралась. Від відповіді сина залежало, як вести себе з племінницею графині Верьовкіної далі, підпускати до сина ближче, чи ні.

— Ще б чого, — відповідав син з напускною бравадою і байдужістю, але від княгині не услизнули сполохами блискавок майнувши емоції в його очах. Дівчина його зачепила і хвилює. Так маніакально і нелогічно вів себе син коли в його житті з'явилась Євгенія. – Ви продовжуєте плекати марні надії.

Він спробував приховати за звичною фразою свою слабкість. Та княгиня Оболенська вже зробила для себе потрібні висновки. Олені Долинській бути. Якщо дівця поведе себе розумно й далі, Олександр не з чується як буде сповитий її чарами і полетить вінчатись.

— Ходімо, здається графиня Воронцова зараз буде акомпанувати Катерині Местмахер, — перевела розмову в інше русло княгиня, беручи сина під руку. – До речі як тобі Катя? Чи я вже питала?

— Разів з десять, — хмуро відповів Олександр. – У вас же інших думок здається немає. Навіть боюсь, що якщо одружусь ви, мамо, втратите левову частку розваг у

житті.

— Саме розуміння того, що ти почав допускати можливість нового одруження тішить мою стару душу, — парувала княгиня. — Одружишся, народите мені онуків, і буде мені клопіт, не переймайся.

— Мамо, ви неймовірні! — Олександр цілком щиро розсміявся.

Ой ви очі волошкові,

Мов троянди, пелюстки-вуста,

Стан твій ніжний, смерековий,

Ти веснянко моя чарівна.

Катерина Местмахер зосереджено виводила романс, а Єлизавета Воронцова їй підігрувала на фортепіано. Руденька дочка барона Местмахера тримала руки біля грудей, її погляд був прикутий до якоїсь точки над головами гостей, і здавалось, що дівчина не усвідомлює навіть де вона зараз, настільки поглинута вона своїм співом.

І це її повністю перетворювало, з простуваної невиразної дівчини в справжню красуню, у якої в середині оранжевими язиками палає вогнище неприборканої пристрасті.

Хелен з відчуттям засмученості відвернулась від суперниці. Дякувати Богу, баронеса не усвідомлює яка то зброя її спів, адже до того як вийти співати вона по черзі то блідла, то чевріла вагаючись чи варто розкривати рота. І її дії геть не були схожі на якісь то там виверти чи притаманну дівчатам удавану манірність. Катя щира.

Ще один привід для роздратування. Тішило тільки те, що князь Оболенський на Катерину не заглядався, але палко відреагував на флірт Хелен з поручиком в саду. Нехай тепер помучаться, як мучилась від невизначеності вона, з болем в серці обдумуючи кого там пестить в обіймах князь на цей раз. Хелен мстиво усміхнулась, вишукуючи жертву своїх матримоніальних планів в натовпі, і аж сіпнулась від несподіванки, коли зустрілась з холодним поглядом потемнілих очей.

Олександр роздивлявся її аж до непристойності уважно. Ніби дірку в тілі хотів пропекти. І коли їх погляди переплелись, Хелен зрозуміла, що потрапила в пастку, адже самотійно відвернутись від того погляду немає волі. Олександр стояв не дуже далеко, тримаючи під руку Маргариту Вікторівну, яка з задоволенням слухало переливи голосу мадемуазель Местмахер. Від його пекучо-холодного погляду Хелен то обдавало жаром, то остуджувало морозом. Відчуття було таке, ніби голяком в ополонку стрибнула, і не зрозуміло чи жалить кропивою льодяна вода, чи ошпарює як окріп.

А в середині у дівчини все переверталось, закручувалось в тугий вузол, розповсюджувалось низом живота хвилями невідоме раніше почуття, зовсім не схоже на закоханість чи тому подібні любовні муки. Вона відчувала себе рибою, викинутою на берег, безхребетною медузою, чиї нутрощі як желе тягнулись потоками лави в низ живота і палали там, наче посипані каєнським перцем.

Оболенський відвернувся першим. Чи усвідомлював він, що його погляд з нею коїв? Хелен змучено притисла незвично холодну долоню до палаючих щік. Добре, що під засмагою рум'янець не так помітний. Як небезпечно може бути грати з цим хижаком,

раптом усвідомила дівчина. Він зітре її, спалить вогнищем своєї пристрасті, немов необережного метелика, загравшогося з полум'ям свічки, вартуватиме лишень одного разу десь помились.

Так, у нас по плану день ігнору, от і ігноруй його! Зло подумала про себе Хелен. Досить йти на поводу у князя, і робити саме те, що він очікує – пожирати його поглядом і кидати якісь натяки. Тільки не сьогодні.

— Дівця чудово співає, — прошепотіла Хелен до тітки.

— Щеб пак! – погодилась графіня. – Мені тут Маргарита Вікторівна шепнула, що ще в Петербурзі Катерину вперто сватали за князя Оболенського.

— А він? – завмираючи запитала Хелен.

— Як завжди, жодного натяку на симпатію, — заспокоїла племінницю графіня.

Єлизавета Ксаверівна закінчила романс. І вітальня зірвалась оплесками. І компліментами господині вечора і прекрасноголосій співачці. Луїза-Розіна сяяла від задоволення, в той час як її скромна донька згасла, немов у китайському ліхтарику хтось задмухнув вогник. Увага публіки її більше лякала, ніж тішила. Дівчина вужиком протиснулась геть з вітальні, мати незадоволено попленталась слідком. Хелен навіть пройнялась співчуттям дівчині.

До музикального інструменту підсіла Зінаїда Голдштейн, дівчина трималась зверхньо і грала цілком зносно. Але весь час відволікалась, когось вишукуючи поглядом у натовпі. Трішки поспостерігавши за нею, Хелен зрозуміла, що мадемуазель намагається вразити своїм талантом князя Оболенського. Ну хто б сумнівався! Всі на ньому помішані, не те слово.

Між тим, вечір плавно перетікав з однієї розваги в іншу. Після читання віршів – як власного творіння, так і декларацій інших авторів, в переважній більшості французьких, і слідувавшим за цим наспівуванням романсів, гостей запросили в напівкруглу їдальню на вечерю.

Надворі стемніло. Лакеї запалили свічки в кристалевій люстрі, і в золочених підсвічниках на столі. Кімната осяювалась золотавим світлом, а фрески на стелі здавалось зажили своїм життям.

Подали густий крем-суп із свіжого, щойно вирощеного, зеленого горошку із шматочками варених перепелиних яєць і вершками. Гомін потроху вщух, гості віддавали належне талантам кухарів подружжя генерал-губернатора. Хелен сиділа поруч з тіткою, і пригадала розваги у неї вдома. У них в Нью-Йорку теж організовувались подібні вечори. Але куди цікавіше проводили час в Техасі. З танцями, запеченою індичкою і яблучним пирогами. Мабуть єдине що їй запало в душу в непривітному штаті було уміння тамтешнього населення веселитись. танцювати щиро до упаду допоки не лускались струни на скрипці, сміятись, куражитись. Без напускної манірності і пихи. За супом йшли запечені голуби в шафрановому соусі. Неперевершені.

Нарешті танці. Музики вже налаштувати інструмент. Чи не цього очікувала мадемуазель Долинська, пливучи океаном до тітки в Одесу? То чому ж тепер всі ці

розваги видаються їй нудними і не цікавими? Чому тіло знову рветься в море, а душа поближче до Олександра Оболенського?

На щастя черговий наступ нудьги перервав поручик Сабанєєв, який запросив Хелен на танець. Дівчина не відмовилась, тим більше що грали цілком невинний мальтійський бранль, більше схожий на хоровод. Танцюючі ходили колом, підскакували і плескали в долоні, готуючись до більш серйозних і інтимних танців. При кожній можливості поручик старався ухопити Хелен за руку, і з натяком потискав їй пальчики. Зрештою дівчина не втрималась, і помінялась місцями з панянкою поруч з нею, умисно вдавши що збилась в черговому піруеті. Краще виглядати неспритною танцюристкою, чим терпіти його натяки.

Після бранлю заграли парну павану. Кирило Сабанєєв і тут продемонстрував спритність, опинившись першим, хто протягнув Хелен руку. Дівчина розгубилась на хвилину – танцювати два танці з одним партнером було непристойно, але і ображати поручика не хотілось, адже в її спектаклі вона відвела хлопцеві вже роль.

Тож більш не вагаючись, вона вклала свої пальці в руку усміхненого поручика, і дозволила відвести себе в коло танцюючих. Танок був неквапливий, схожий на прогулянку між дерев. Крок, виверт, поклон. Щоб не спітніти бува.

— Я найщасливіший чоловік в цьому залі, — повідомив поручик схиляючись перед дівчиною в передбаченому танці поклоні.

— Перебільшуєте, — Хелен присіла в реверансі.

— Ані дещиці!

— Ваша врода сліпить мене, і змушує тріпотіти моє бідне серце, — палко прошепотів поручик.

— Ви мене бентежите, поручик! – Хелен знову відчула спалах роздратування.

І знов вони розійшлись на відстань витягнутих рук, і Сабанєєв замовкає, щоб не привертати увагу до їх пари, але варто їм зійтись, як нащадок гарячих татар шепотів черговий комплімент. Не танок, а муки закоханого, вирішила Хелен, оскільки останнім таким напористим на її пам'яті був син збіднілого плантатора з Півдня Олівер Ньюмен. Але брат з товаришами швидко відбили в мисливця за приданим охоту докучати мадемуазель Долинській.

Нажаль тут брата не було, і Хелен доводилось викручуватись самотійно. Відбиваючи слова кавалера, немов граючи в бейсбол. Це її неймовірно утомило. Зазвичай дівчина приймала з задоволенням компліменти, граючись з залицальниками. Але ж то було до того як вона оголосила про свої так звані заручини. Тому наполегливість поручика, в купі з палкими поглядами була більш ніж недоречна. Як би йому так натякнути, що він надто старанний?

Нарешті музика стихла. І доки не оголосили наступний танець, Хелен поспішила до тітки, щоб уникнути наступного танцю з Кирилом. Сподівалась йому вистачить розуму не компрометувати дівчину своєю наполегливістю. І помилилась. Хлопець крокував за нею, як приклеєний.

— Чи можу я супроводити вас на терасу, тут так задушливо, а ви стомились? –

запитав хлопець.

Яке невігластво! Дівчина відчувала вже не роздратування, а обурення. Вже і повітря щоб сказати "ні" в легені набрала, Хелен зробила кілька кроків в бік тітки. Але зупинилась як вкопана, бо поруч з графинею Верьовкіною стояв князь Оболенський. І його погляд пронизав Хелен як кинджалом. Невже її старання досягли цілі і князь сам того не усвідомлюючи ревнує? Що ж, треба грати далі, роздмухуючи маленьку іскру в пожежу. Саме так, як вчила матінка Фло. І дівчина, з незвичною слабкістю і ногах і тремтінням серця, під пильним поглядом Олександра, подала руку поручику Сабанєєву.

— Буду вдячна.

Заодно і поговорить з палким шанувальником, відразу роз'яснивши, що йому нема на що розраховувати. Окрім як на перспективу бути застреленим на дуелі її батьком.

Глава 11

На терасі було самотньо. Гості або танцювали в бальній залі, або сховались від вечірньої прохолоди у вітальні, де чоловікам подали тютюн і коньяк, а жінкам солодкий лікер і тістечка. Денна спека змінилась на прохолодний вітер з Чорного моря, який вогким крилом мазнув по оголених плечах. Хелен зіщулилась від несподіванки, але миттю змусила себе по царські розправити плечі, щоб бува Сабанєєву не прийшло в голову віддати їй свій фрак. З нього станеться і далі конфузитись в своїх недолугих залицаннях.

— Свіженько, — порушила тишу дівчина. - Як у нас вдома. Там з Гудзону завше дме.

— Мадемуазель Олена, Ви навіть не уявляєте, як мені пощастило стояти зараз тут поруч з вами, — знову завів своєї пісні Кирило. - Ви найпрекрасніша перлина Атлантичного океану, *le plus charmant!*

— Ви знову за своє? - Хелен розвернулась до хлопця обличчям, напускаючи на себе вираз суворості. Як батько перед ковбоями містера Фербі.

Але Кирило не дав їй продовжити, перехопивши руку і притиснувши вузьку долоню до своїх грудей. Його тіло було гарячим на дотик, і чутно було як здіймаються груди при кожному подиху:

- Я не можу зупинитись. Моє серед це завмирає, коли я поруч з вами. Чи маю я право плекати надію на взаємність?

— Ні.

Хелен була впевнена — крижинками в її голосі можна було б різати хліб, як ножем. На обличчі поручика Сабанєєва з'явився вираз розчарування:

— Але чому? Поясніть, що я зробив не так, і я миттю все виправлю!

— Я вже заручена, Кириле, — Хелен спробувала пом'якшити новину сумною усмішкою. - Мені дуже шкода.

— Дурниці! - запевнив її Сабанєєв. - Прекрасна моя Олена, я буду Вашим Парісом, дайте мені тільки шанс!

Хелен не встигла йому відповісти, оскільки чоловік вільною рукою притягнув

дівчину до себе ближче, поклавши їй пальці на потилицю і поцілував. Від несподіванки Хелен не встигла зімкнути губи, і гарячий язик проник до її роту, орудуючи там, і викликаючи хвилю відрази. Дівчина і сама від себе не очікувала такої реакції. Вона інстинктивно спробувала звільнитись з полонивших її рук і одночасно зімкнула зуби. В роті стало солоно, а хватка поручика ослабла.

Дівчина відкинула від себе його суки, відступивши на крок від поручика Сабанєєва. В грудях клекотало від гніву, у скронях шуміла кров. Сплюнула не дивлячись куди, щоб позбутись присмаку металу в роті від чужої крові, і не дивлячись витерла рота. Її ледве не вивертало від огиди.

— Ще раз так зробите, і я вас пристрелю, як скаженого пса, — випльовуючи слова прошепотіла Хелен.

— Я не знаю що на мене найшло, — спробував виправдатись поручик. Але дівчина його не слухала, впевнено покрокувавши в коло світла, де над ліхтарями вилась мошкара, а з розчинених дверей лунали звуки музики. Вона помилилась, і Кирилу не місце в грі за серце князя Оболенського. Він більше зіпсує, чим буде користі.

Олександр Оболенський тим часом згорав від невідомого раніше почуття досади. Якого дідька мадемуазель Долинська пішла на терасу з поручиком? І що йому з того, що він так цим переймається? Але втриматись не міг ще раніше стоячи біля графині Верьовкіної запитав:

— Вам не здається, що ваша підопічна надто вільно веде себе з Сабанєєвим?

— Хелен вільна сама вирішувати, — Настася Яківна, обмахувалась віялом з страусинового пера, і тільки поглядала, як Хелен танцює з Сабанєєвим, ледь стикаючись зап'ястком в мереживній мітенці з чоловічою рукою. — Дівчинка виховувалась і Новому Світі, як і її наречений, і думаю молодий чоловік не буде проти, що Хелен трохи розважиться, допоки він служить.

Графиня без сумніву мала на увазі невинні танці. Але князю чомусь змалювалась зовсім інша картина розваг. Він до скрипу стиснув зуби. Та що ж з ним таке коїться? Мабуть він дуже різко реагує на жіночу невірність, заново переживаючи власну сімейну невдачу з Євгенією. Ну невже ж Олена Долинська така ж самісінька, як і його недолуга колишня дружина? Ну звісно ж, що така. Всі жінки в суті своїй однакові. То чим ця американка краща?

Тим часом Хелен зробила кілька кроків в їх з тіткою Настасею бік, адже музика стихла. І завмерла, зустрівшись з лихим поглядом Оболенського. Він не міг нічого з собою вдіяти, не міг не дивитись, чи приховати власне роздратування за роками відточуваною байдужістю. І дівчина як сполоханий заєць вчепилась за Кирила Сабанєєва, дозволяючи відвести себе геть з бальної зали. Руки аж зудіти почали від бажання надавати одному зухвалому юнцю стусанів.

— То що Ви там казали про саджанці, Олександрє Іванович? — повернула князя з небес на землю графиня Верьовкіна. — Я не зовсім зрозуміла, чим тут може бути корисний Петя?

— Пусте, Настасю Яківно, я краще завтра сам до його світлості заїду, думаю він

надасть мені вичерпну консультацію по митних правилах, — Олександр розумів, що продовжувати далі ділову розмову, коли Хелен десь в темряві з поручиком, він не може. — Міша казав, що хоче зробити вільну торгову зону, думаю новина буде графу Верьовкіну більш ніж цікава.

— Ви дуже люб'язні, — Настася Яківна нагородила князя посмішкою.

— Прошу мене пробачити, — як не тримав себе Олександр в руках, але не втримався на місці. Чоловік запевняв себе, що виною всьому його підвищене почуття справедливості і співчуття до невідомого йому моряка, що посватався до Хелен Долинської. А як ще назвати його прагнення перервати воркування дівчини з поручиком Сабанєєвим?

Князь розмахистим кроком направився до виходу з бальної зали, пройшов крізь арку ажурного французького вікна, і вийшов у пустий нині зимовий сад, за яким починалась тераса. На колонах колихались від вітру ліхтарики, приваблюючи метеликів і розбавляючи світлом густі чорнильні тіні. Хелен вступила в коло світла стрімко, як ураган. На обличчі вираз стурбованості, між брів пролягла тоненька складка. Зовсім інша дівчина, геть не така, яку він бачив кілька хвилин тому. І вся злість Олександра раптом випарувалась, уступивши місце шаленому бажанню притиснути дівчину до своїх грудей, і утішити, поцілунком розгладивши зморшку на чолі.

Але почуття було настільки дике для князя, що спантеличений він відступив подалі в тінь. Мадемуазель Долинська прокрокувала мимо, навіть не помітивши князя, а він не став її гукати.

Через кілька митей з'явився і поручик Сабанєєв. Чоловік теж був хмурим, і залишалось тільки гадати, що за кішка побігла між молодими людьми. Проте споглядання суперника в такому неприглядному настрої змусило князя Оболенського розслабитись. Може він і помиляється, а Хелен Долинська зовсім не гуляща.

— Не знаю, що ти там робиш, — прошепотіла тітка до Хелен, коли дівчина повернулась у залу до танцюючих. — Але князь вже про тебе питав.

— Він затим до Вас підходив? — стрепенулась Хелен, а в душі все забриніло від солодкого передчуття скорої перемоги.

— Та ні, шукав Петра, хоче завезти з Франції саджанці винограду, — розчарувала дівчину Настася Яківна.

— Ясно.

Хелен з тіткою пройшли у вітальню, де дівчина затрималась не на довго — охочих потанцювати з нею було більш ніж досить. Пропливаючи черговий танець дівчина помітила як незадоволено коситься на неї Зінаїда Голдштейн, і щось шепоче поручику Сабанєву, який стоїть поруч. В грудях захищало від неприємного передчуття. Благо танці скоро закінчились, і кучер відвіз графиню Верьовкіну з племінницею додому.

Наступного дня Хелен як і обіцяла княгині Оболенській стала збиратись до них в гості. Так як зустрічі з предметом своїх сподівань було не уникнути, необхідно було до цього підготуватись як слід. Сьогодні, згідно науки матінки Фло, треба було б йти у

наступ, фліртуючи з князем, і знову його зваблюючи.

"Це як гра холодно-гаряче тільки з чоловічими емоціями, — спливав у голові бархатистий голос кухарки. — То ти його не помічаєш. То натякаєш на неземне блаженство. То зневажаєш, то обожнюєш".

Джейн витягнула на світ божий сукню кольору м'яти з такого тонкого креп-шифону, що якби не нижні спідниці, то сукня б просвічувалась. По тканині були друковані узорі завитків і вензелів ледь світлішого відтінку, ніж сам тон тканини. Прикрашав сукню блискучий шовковий поясок зеленого кольору, усипаний невеличкими бусинками з турмаліну. З того ж каменю була підвіска на кільце з перлинами, і сережки доповнювали образ дріади.

Джейн підбрала волосся Хелен у звичну зачіску, але дівчина зупинила її.

— Ця сукня, вона вимагає напускної простоти, а не химерних зачісок, — роздивляючись себе у дзеркалі вирішила Хелен.

— Як скажете, міс, — погодилась покоївка. І вийняла із волосся Хелен всі шпильки. Важка каштанова хвиля вкутала плечі дівчина на вподобу плаща. Локони виблискували в сонячному світлі.

— Перев'яжи їх стрічкою, — розпорядилась Хелен. — Так буде найкраще.

Мадемуазель Долинська ще раз прискіпливо себе роздивилась. Ніби все ідеально. І сукня, що цнотливо прикриває груди, рівними складками спадає до полу, оголюючи рівно скільки затягнутої у шовкову панчошу ніжки, скільки треба щоб справити враження її витонченості. І мітенки на руках, в тон стрічці у волоссі. І навіть туфельки, м'які і тоненькі для неквапливих прогулянок виблискують складними бисинками, привертаючи увагу до милих стоп.

Хелен спустилась до тітки, готова їхати в лігво князя Оболенського.

Князь з матір'ю жили в особняку своїх знайомих, оскільки житла в новому місті не мали. Проте їх знайома в місті бувала не частіше государя, і будинок переважну частину року займали ті чи інші гості, заїхавши в справах чи відпочити на морському узбережжі.

Парадний вихід прикрашали колони і вишукана ліпнина над входними дверима. Слуга в лівреї кольору князівського гербу — червоне з білим відчинив двері графині Верьовкіній і Хелен.

— Судариня Маргарита чекають Вас в білій вітальні, я проведу, — з поклоном повідомив він гостям.

Подякувавши жінки пройшли через невеличкий хол до вітальні. Кімната була прекрасною — білі стіни з блакитними візерунками, світлі меблі, і килим на підлозі. Хелен вирішила, що обов'язково повторить подібний інтер'єр, якщо у неї буде власний дім.

Маргарита Вікторівна зустрічала гостей в домашній сукні з легкого мусліну кольору сливи. Вона обмінялась поцілунками з Настасею Яківною. І привітно усміхнулась Хелен.

— А де Саша? — запитала дівчина, коли з люб'язностями було закінчено.

— Скоро обід, дитина у себе, — повідомила княгиня. — Зазвичай вона обідає окремо від дорослих.

— Я б хотіла привітатись з нею, — Хелен подумала, що такий порядок не дуже справедливий. Саша була цілком дорослою, щоб пристойно вести себе за дорослим столом. — Я можу піднятись до неї?

— Ну звісно, рибонько, — погодилась Маргарита Вікторівна. — Тільки не барись до обіду. Я не люблю коли запізнюються. Подаватимуть через двадцять хвилин.

Хелен кинула погляд на годинник, що розташовувався на камінній полиці. Встигне.

— Куди йти? — підхопилась з білої софи дівчина.

— Другий поверх, дитяча — треті двері з права. Але не переплутай, — пояснила княгиня. — Бо навпроти кімната Олександра, а ти у нас мастак заблукати.

І княгиня хитро подивилась на Хелен. Дівчина пропустила натяк на її знайомство з князем Оболенським мимо вух, покинувши вітальню. Вже кімнати не переплутати вона зможе. Хіба що зробить це навмисно. Ну звісно, навмисно! Хелен аж посміхнулась від своїх думок — нічого ж страшного не станеться, якщо вона подивиться на кімнату Олександра. Ну, щоб краще його розуміти, адже спальня може багато розповісти про свого власника. Куди там іти? Треті двері наліво?

Глава 12

Двері з темного дерева заворожували. Відкрити їх було і боязко, і кортіло неймовірно. Здавалось вона вже відчуває запах чоловічого парфуму, і від того в голові паморочиться, як і від власної зухвалості.

Хелен подивилась по сторонах — чи була не помітить хто із слуг її витівки. Але невеликий коридор був пустим, тільки з-за протилежних дверей чувся голосок Саші.

Дівчина набралась хоробрості і натиснула на дверну ручку. Двері відчинились безшумно, і Хелен прослизнула в кімнату князя Оболенського в усі очі роздивляючись інтер'єр. Велика спальня обставлена суто по чоловічому — ліжко біля стіни з темно-коричневим атласним покривалом і золотистими шовковими подушками, стіни з темними дерев'яними панелями. Пічка в жовтуватих кахлях, а не вишуканий камін, як у вітальні. Звісно, кімнату обставляв не сам князь, але ж він з поміж інших в будинку вибрав її, значить це вже про щось говорить.

В кімнаті дійсно витав запах чоловічого парфуму, який не витісняло навіть свіже повітря, що вривалось в кімнату через розчинене вікно. Темні важкі порт'єри були розсунуті в сторони, і в кімнату лилось світло через тонкі білі занавіски. Ну ніби все й побачила, заспокоїла себе Хелен, треба тікати, допоки хтось із челяді не помітив її в князевій спальні.

— Так-так, хто тут у нас? — Хелен не встигла буквально на один крок. Вона вже задкувала до дверей, як із гардеробної вийшов напіводягнений Олександр. Дівчина залякла, роздивляючись його і усвідомлюючи що від оголеного торсу не можливо відірвати погляд.

Князь Оболенський тільки-но приймав водні процедури. В волоссі, темному як ніч,

виблискували краплі вологи, і локони не потривожені гребінцем, в безладі лежали навколо чола і вкронь. Батистова сорочка була накинута на голе тіло і не застебнута, виставляючи на показ широкі груди з рідкими темними волосинами і рельєфний живіт чоловіка, який звик до фізичних навантажень. Хелен кинула зляканий погляд на обличчі князя, і тут же ковзнула очима по міцній шиї, безстыдно вивчаючи чоловіче тіло. Від шиї вниз зірвалась краплинка води, і Хелен прослідкувала за нею поглядом, важко ковтнувши слину в раптом ставшому сухим горлі.

Її погляд перемістився слідком за блискучою краплинкою, яка загубилась все-таки у волосі на грудях Олександра. А Хелен дивилась далі, на тренований живіт, далі, туди де від пупка у чоловіка починалась доріжка темного волосся, яка ховалась під темно-коричневим поясом штанів. У дівчини спалахнули щоки! Куди вона дивиться?

— Ви сьогодні якісь аж надто мовчазні, — підколов її Олександр, роблячи кілька кроків до дівчини.

Його босі ступні утопали в м'якому килимі. Хелен усвідомила, що роздивляється аристократичні ноги, затягнуті у вузькі штани, які тільки підкреслюють силу і міць м'язів, тому, що стыдливо потупилась. І трішки оговталась від потрясіння. Ну що вона голого чоловіка не бачила, навіть такого красивого? У батька на верфі, чи на ранчо у містера Фербі...

— Я перепрошую, — нарешті подала вона голос. — Я заблукала.

І сміло подивилась князеві у очі. Дарма. Він зробив ще кілька кроків, наближаючись до Хелен, а вона відчула себе метеликом, пришпиленим до поверхні стіни голками його очей.

— Невже знов? — сарказм, але так проникливо сказаний, що Хелен відчула як заворушились волосинки на її тілі.

— Правда, — спробувала переконати вона Олександра, що підбирався до неї наче кіт до здобичі. — Я мабуть піду.

— А я не дозволяв, — князь в два великих кроки подолав залишок відстані між ним і дівчиною, і опустил руку на одвірок поруч з її головою, не даючи підступити до дверей.

Ніздрі залоскотав запах мила. Ще одна краплинка зірвалась з волого князевого волосся і покотилась по шиї, в небезпечній близькості від Хелен. Дівчину обуяло бажанні злизнути її язиком, залишивши вологий слід на теплій шкірі Олександрових грудей. Вона ледь не стогнала від спокуси, несвідомо облизавши язиком пересохлі губи.

Князь продовжував нависати над нею, роздивляючись її реакцію.

— Такою мовчазною ви мені подобаєтесь більше, — зрештою промови він, коли Хелен прикусила губу, щоб хоч якось вивести себе з гіпнозу, в який сама ж себе і занурила. — То що будемо робити з вашою проблемою орієнтації в просторі?

— Проблемою? — Хелен підняла до князя голову. Ну все-таки мабуть дивитись в його сталі очі буде безпечніше, ніж на оголений торс. До очей вона вже звикла.

Але через малий зріст добре роздивитись з близька вдавалось лише губи, ідеально окреслені, і злегка викривлені у зверхній посмішці. Недоречно пригадалось, як ще

недавно князь її цілував, і Хелен мимоволі судомно здихнула, давлячись повітрям. Продовжуючи пильно дивитись на Олександрові губи, і від одної згадки про ураган чуттєвості, який вони у неї викликав її груди вмить налились і занили, а серце загупало, як скажене.

Князь відчував роздратування. Все ж таки, Хелен навмисно зайшла до нього в кімнату. Заблукати в коридорі на вісім кімнат було просто неможливо. Знаходити симпатичних і не дуже, в основному напівоголених, дівчат у свої спальні князю вже доводилось і не раз. Нічого окрім досади вони у нього не викликали. І були безсердечно виставлені за двері, раз і на завжди поклавши кінець дівочим матримоніальним планам. Але від Долинської він такого виверту не очікував, вона здавалась йому більш стійкою до чоловічої краси. Невже знов у ній помилився? Ну хоч оженити його на собі не хоче, і то добре.

Тим часом дівчина роздивлялась його, залишаючи вогняні сліди від палкого погляду на грудях і животі. А коли її погляд перемістився нижче, його чоловіче ество не витримало, і почало підніматись. Така реакція власного тіла на відвертий погляд американки, яка нічого окрім роздратування з перших хвилин знайомства у князя не викликала, змусила Олександра злитись. І на себе за слабкість, і на дівчину за зухвалість. Її слід було провчити, щоб наперед думала, перш ніж заходити у спальню до чоловіків. І дивитись куди не слід своїми темними очиськами.

Опинившись в непристойній близькості до дівчини, Олександр і зовсім переконався, що його самоконтроль небезпечно балансує на межі. Що ж, дівчині майже вдалось те, чого не виходило у десятків інших жінок Російської імперії. Він ледве стримував себе від збудження, і зроби Хелен хоч один впевнений крок йому на зустріч, князь був впевнений, він втратить голову.

Але Хелен вагалась, покусуючи нижню губу, і роздивляючись його шию, рот. Її груди важко здіймались, і Олександр відчував як змішується їх дихання з запахом мила і ледь чутного аромату моря, що йшов від дівочого тіла. Його ніздрі тріпотіли в кількох дюймах від волосся дівчини, в яке хотілось заритись носом і вдихати чарівний запах, тонучи в її теплих обіймах. Спокуслива, ніби рум'яна булочка, перед монахом в піст.

Оболенський був впевнений, що робить все лише для того, щоб провчити Хелен. Він при підняв її лице, доторкнувшись зігнутим вказівним пальцем підборіддя. На нього дивились вири темних очей, з тонюсінькою коричневою радужкою навкруг розширеної зіниці. Дивились так, ніби намагались поглинути, затягнути і погубити.

— То що ви тут шукали? – власний голос був Олександрові непідвласний, і замість несмішливого тону, вийшов інтимний шепіт. Несвідомо дівчина хитнулась йому на зустріч, ніби теж не могла противитись поклику власного тіла. І злість за її слабкість доконала Олександра, він був впевнений — вона умисно прийшла до нього зваблювати, і зрештою отримає, що хотіла, але на його правилах.

— Чи не це? – запитав чоловік, схиляючись до її губ, майже торкаючись пухких пелюсток.

— Ні, — протестуючий подих втонув в поцілунку. На смак вона була як полуниця,

сьогодні без солоного присмаку моря.

Цей поцілунок був не таким, як попередній. І вже точно не таким, як всі інші в її житті, відмітила Хелен, якоюсь частиною мозку, що ще трималась тверезою. Саме та частина відмітила, що все складається як найкраще, адже наука матінки Фло пішла на користь. Ця прорахована думка потонула в реакції тіла на дотик Олександра. Він доторкався до її губ обережно, тендітно пестуючи дівочі уста, і змушуючи її саму тягнутись до нього, по при заклики того самого здорового глузду триматись відсторонено. Та хіба можна було втриматись, коли князь так вміло її спокушав, обіцяючи блаженство?

Та варто було дівчині присунути ближче, так ніби їй не вистачало відчуття сильного тіла поруч з собою, і губи Оболенського стали жорсткими, захоплюючи її рот в болісний полон. Язик князя дратував пухкі губи, змушуючи їх привідкритись, і пропускаючи його в бархатисту печеру, і дотики Олександра були зовсім інші, ніж поручика Сабанєєва. Хелен застогнала, але всі звуки потонули, заплутавшись в губах.

Тугі вогняні спіралі зароджувались в середині її тіла, подібно воронці смерчу, а вона була центром буревію. Оболенський притис дівчину до стіни, різко витискаючи залишки повітря з легенів, позбавляючи будь-якої можливості ворухнутись чи вирватись, розплющуючи своїм гарячим тілом. А вона і не була проти, танучи ніби віск, під натиском неймовірної ласки. Ще ніколи Хелен не відчувала такого хвилюючого почуття, як тут і зараз в палких обіймах князя. Хотілось йому кричати "візьми мене в полон".

Але коли вона вирішила, що її тіло вже віддало максимум, Олександр просунув між їх тілами свою руку, і охопив долонею дівочу грудь, злегка її стиснувши. Хелен знову слабо застогнала, прогинаючись назустріч чоловічій руці. Відчуття було таке, ніби в середині живота лопнув годинниковий механізм, і гарячі спіралі розкручуються, розливаючи лоскіт і тепло по животу, а між ногами починає пульсувати бутон її жіночності.

Треба це припинити, подумав Олександр. Тому що бажання дати американці урок, раптом зіграло з ним поганий жарт. Чим більше він цілував Хелен, тим більшого хотілось. Ось уже і руки розпустив, приминаючи важку півкулю її грудей, перекочує крізь тканину верхівку твердого соска, і ледь не зривається від бажання. А розпусна дівчина навіть не думає його зупиняти, відверто насолоджуючись його доторками.

— Хто б він не був, але він тебе гарно видресировав, — відриваючись від зацілованих губ видихнув Оболенський дівчині на вухо. Власний хрипкий голос його трішки отверезив, і він відпустив дівчині груди з задоволенням спостерігаючи, як змінюються емоції на її обличчі.

Глава 13

Приголомшена. Саме так. Хелен була збита з пантелику. Ось її палко цілують, а ось дивляться холодно і зневажливо, наче відро води холодної за комір вилили. Вона швидко приходила до тями, дратуючись від непрошеного збудження. А князь Оболенський продовжив:

— Ви як добре налаштована гітара, з вами вже попрацювали, але я не люблю ділити своє з ким би то не було.

— Та як ви смієте! – обурено пискнула Хелен.

— Тримайтесь того дурника, який зробив вам пропозицію, мадемуазель Долинська, і буде вам щастя. А я аж надто власник, щоб бути задоволеним другорядними ролями.

Він більше не утримував дівчину. А вона була ладна накинутись на князя з кулаками, коли усвідомила всі його брудні натяки. Рука сама метнулась дати негіднику ляпасу, та Олександр був готовий, і перехопив тонке зап'ястя. Обережно, щоб не залишити відмітин на золотистій шкірі чоловік відвів її руку від свого обличчя, продовжуючи морозити Хелен своїм поглядом.

— Ви не достойні того, щоб до мене торкатись, — поривисто забравши свою руку з його пальців, промовила дівчина. І вийшла з кімнати.

В середині все кипіло від суперечливих почуттів. Вона все так само мліла від одного погляду на негідника Оболенського. Від одної думки про його гарячі руки. Але його поведінка виходила далеко за межі пристойної чи ввічливої. Він говорив, не задумуючись, які почуття викличе у свого візаві, боляче жалячи словами, як крижинками.

"Іноді буває вам зустрінеється людина, на яку всі ці виверти, що я розповідаю, будуть діяти не так, як очікується, — згадалися слова матінки Фло. – Чоловік може вирішити, що ви запрошуєте його в своє ліжко. Такі люди, вони зіпсовані і гнилі в середині". "І що ж ними робити?" — поцікавилась тоді Джейн. "Вихід тільки один – триматись як най далі".

Але Хелен не хотіла думати, що Олександр Оболенський зіпсований негідник. Не була впевнена, що хоче триматись від нього по далі. В спогляданні князя було якесь болісне задоволення. Скоріше, подумала вона, чоловік просто випускає голки, як захист від нав'язливих жінок. З його то зовнішністю він завжди в центрі уваги. Треба охолонути і дати йому шанс все виправити. Але бути цього разу обережнішою, спокійніше реагувати на князя, не бути такою легкодоступною. Від думки, як вона там танула від задоволення в обіймах князя Хелен розсердилась на себе саму. Треба було бути холодною і відстороненою, щоб у князя не виникало брудних думок про її честь.

Саме так. Ну а коли князь на ній одружиться, і дізнається що вона незаймана, то і взагалі буде в ногах у неї лежати, вимолюючи прощення за свої злі слова.

Дівчина нарешті достатньо опанувала себе, і відштовхнувшись від шорсткої стіни, до якої притискалась вгамовуючи почуття, впевнено постукала в кімнату Саші.

— Мадемуазель Олена! – щиро зраділа дівчинка, і поривчасто обняла Хелен за коліна. І тільки потім, збентежившись від свого пориву, відступила на крок і присіла в кніксені. – Ви про мене не забули.

На дівчинці була рожева домашня сукня, білі коси заплетені в косу, сірі очі лучились щастям.

— Не маю звички давати обіцянки, якщо не збираюсь їх виконувати, — намагаючись виглядати серйозно промовила Хелен, хоча губи самі пливли в посмішці.

— Зараз час обіду, мадемуазель Долинська, — Устина Петрівна м'яко, але впевнено взяла Сашу за руку. — Юна пані ще не помила руки.

— Так, авжеж, — Хелен лукаво підморгнула Саші. — Я зайшла привітатись, а не порушувати розпорядок дня.

— А після обіду? — з надією запитала Саша.

— А після обіду, паняно, я вся у вашому розпорядженні.

Дівчинка ледь не застрибала від радості. Хелен до щему в серці стало шкода малу — окрім няньки і бабусі в неї нікого не було. Це було так не схоже на родину Долинських, яка не зважаючи на часті переїзди була великою і згуртованою, а переїзди лише сприяли тому, що сімейство обзаводилось друзями і знайомими по всьому світу. Як складно було б Хелен не май вона матір, і Пітера, і Джейн, і матінку Фло, і навіть без Патріка було б погано... Самотньо до німого крику.

Хелен повернулась назад до білої вітальні, як раз вчасно.

— Все гаразд? — поцікавилась Настася Яківна, яка встигла пригубити аперитив разом з княгинею.

— Чому ви питаєте, тітонько? — знизала плечима Хелен.

— Ти виглядаєш засмучено, — пояснила тітка. — І волосся... Давай я виправлю.

Хелен і не помітила, як її проста зачіска розтріпалась, і кілька локонів вибилось із стрічки. Мабуть тоді, коли князь... Стоп, не думай, Хелен про князя. Але по тілу вже пробігла хвиля тремтіння, і гулкою луною осіла в низу живота.

— Я задумалась, мені так шкода, що Саша сирота при живій матері, — чесно відповіла Хелен на питання про свій настрій. Тим часом графиня Верьовкіна поправила стрічку у Хелен на волоссі.

Княгиня Оболенська важко зітхнула.

— Повірте, мадемуазель, так набагато краще для всіх, — видала вона нарешті, щось обдумуючи. — І більше нехай вас це не переймає.

У вітальню зайшов слуга, сповістивши, що обід готовий. Жінки пройшли в їдальню. Місце було оформлено з великим смаком, як і весь будинок. Бежеві стіни, світлі дерев'яні панелі, сервант із вишневого дерева з тонким порцеляновим посудом. Продовгуватий овальний стіл, для теплих сімейних посиденьок, з декорованими перламутром стільцями і сизою оксамитовою оббивкою.

Тільки князя все не було. Хелен навіть на хвилинку подумала, що він її уникає. Та варто було їй опинитись біля накритого світлою скатертиною столу, як князь з'явився у їдальні. Виглядав він бездоганно. Поверх білої сорочки був одягнений темно сірий жилет і світлий денний фрак, з гудзиками покритими світлою емаллю. Блакитний шийний платок химерно пов'язаний вузлом, відтіняв князеві очі, додаючи в стальний блиск дешицю небесної синяви.

Волосся зачесане і вкладене, волосинка до волосинки. Жодного натяку на недавню неохайність, яка так хвилювала погляд. А на обличчі вираз лінивої байдужості до всього світу. Чуттєві уста ледь торкнула тепла усмішка, коли князь зустрівся поглядом з графинею Верьовкіною, і привітавшись з жінкою він ледь торкнувся губами до

кінчиків її пальців. Потім кивнув Хелен, так ніби й не зустрічав її сьогодні.

Хелен покликала всю свою витримку, щоб не спалахнути емоціями, наткнувшись на голки в його погляді. Він її зневажав, обдаючи морозяним спокоєм сірих очей. Але дівчина не могла себе видати, тому схилила голову, ховаючи почуття, і бажання вчинити ганебну втечу. Треба було триматись заради маленької біловолосої дівчинки, яка так чекала цієї зустрічі.

— Чудово виглядаєте, мадемуазель Долинська, — промови князь. І теж схилювся над її рукою, але Хелен прибрала пальці швидше, ніж його теплі губи ковзнули по шкірі. На пальцях залишився лише відголосок його теплого дихання. І з викликом подивилась князю в очі. Так клубились грозові хмари.

Олександр сів на чолі столу. Побіч нього розмістились Маргарита Вікторівна і графиня Верьовкіна. А Хелен з полегшенням сховалась за тіткою, як за буфером. Це дозволяло їй лише іноді коситись на ідеальну чоловічу красу князя Оболенського, і не спостерігати її по всяк час. Бо інакше б їсти дівчина точно не змогла б.

Подали суп із солоних груздів, з курчам і яйцем. На смак Хелен страва була пересоленою, і вона лише кілька раз зачерпнула ложкою, і більше робила вигляд що їсть, бездумно роздивляючись синю кайму на порцеляновій тарілці. На друге подали печеню із яловичини, в свіжому салатом з огірка і молоді капусти.

Краєм вуха Хелен слухала розмови за столом. Про політику генерал-губернатора, і необхідність сімейству Оболенських будувати власне житло. Княгиня хотіла обов'язково побудувати будинок в місті, де поближче до Імператорського саду, в той час як Олександр запевняв, що краще будувати житло ближче до моря. Хелен теж вважала, що краще бачити моря з вікна щодня, ніж чути гомін натовпу під вікнами. Але змовчала.

Вона взагалі вирішила більше не висовуватись, доки не вирішить, як себе вести далі з князем. Холодно, чи привітливо. І перебувала в роздумах рівно до тієї миті, до поки не підняла голову при зміні страв. Лакей забрав тарілку з майже нетронутим м'ясом і поставив перед дівчиною млинці в ягідному соусі.

Хелен крадькома озирнулась, і відмітила що князь Оболенський не зводить з неї очей. Знов зустрілась з Олександром поглядом. В сірих очах плескалось торжество і зверхність. Він ніби казав їй очима: ну що, зникла твоя зухвалість, сидиш тепер хвоста притисла, і не витикаєшся. І його вуста тонула ледве помітна всерозуміюча посмішка. Хелен спалахнула від миттєвої хвилі роздратування.

То, що князь вирішив, що читає ї як розкрити книгу? Думає може прорахувати всі кроки наперед, і поставити на місце. О, вона покаже, як рано князь Оболенський святкує перемогу на жіночою статтю. І дивлячись, князю в очі, поверх келиха з легким фруктовим вином, який подали до млинців. Хелен підморгнула Оболенському.

Князь закашлявся. Поперхнувшись їжею. Лакей підбіг, наповнюючи йому келих водою. А Хелен задоволено посміхнулась. Почуття, які супроводжували цю маленьку перемогу над снобом були надзвичайно приємними.

— Маргарито Вікторівна, у дядька Петра, як я знаю є шлюп, — звернулась Хелен до

княгині. – Чи дозволите Ви вас запросити на морську прогулянку, щоб ви оцінили переваги близького життя до моря.

— Авжеж, — піддакнула графиня Верьовкіна. – Ми будемо щасливі, якщо Ви приймете пропозицію, скажімо в неділю, після служби?

— Чудова ідея, — відсалютували бокалом княгиня. – Сашуня буде у захваті.

Князь, який вже відкашлявся, незадоволено зиркнув на Хелен.

— Ми в суботу запрошені в лоджію до генерала Щеголева, а опісля планується не великий прийом. – вступив в розмову князь. – Чи до прогонок вам буде у неділю?

— Дякую, що нагадав! – кивнула мати Олександрю. – Настю, будемо раді бачити вас на виставі.

Оболенський ліниво окинув поглядом стіл і гостей, стримуючи роздратування. Ще один вечір в компанії мадемуазель Долинської, і хвилював і дратував його одночасно. Він ледве опанував себе, після того як дівчина покинула його кімнату. Все його тіло бриніло від напруги. Мусив знову йти обливатись холодною водою, щоб хоч якось втамувати розбурхані почуття.

Здавалось їй запах просякнув кімнату, і всюди відчувається її присутність. Він не міг викинути з голови хвилюючі схлипи-стони під його губами, відчуття ніжності її шкіри, неначе до квіткової пелюстки торкається, і дике збудження в темних очах. Він жадав цю дівчину. Проти всіх правил, попри зневагу до її способу життя, вона спаламняла його кров. Надія була тільки на те, що ображена дівчина більше не захоче його бачити, тому що уникати її самотійно князь чомусь себе змусити не міг.

Глава 14

По обіді жінки перемістились у вітальню, і Устина привела Сашу, і принесла велику корзинку з мушлями. Хелен як і обіцяла, показала дитині як робити намисто з дарів морського царя.

— У неділю чекатиму тебе на морську прогулянку, — сказала на останок Саші. І як і обіцяла, дістала книжку, і вручила її дівчинці. – А поки, думаю тебе зацікавить ця історія.

Книгу Хелен подарував Патрік О'Браєн. На першому розвороті красувався напис "На пам'ять, найчарівнішій, з надією на прихильність". Хелен тоді посміялась над його надіями. Запевнивши, що нащадок ірландських лордів обов'язково знайде свою долю, але то не вона, Хелен.

Тепло попрощавшись із княгинею Оболенською Хелен з тіткою покинули дім Оболенських.

Вечоріло. Чорний хід будинку виходив в квадратний внутрішній двір. В дворикун росла яблуня, і був невеликий кам'яний фонтан. Біля фонтану стояла лавка, плетений столик, і стільці. Вода приносила прохолоду, вистуджуючи розпечені на сонці каміння.

Гриша, розторопний лакей, подав князю Оболенському солодке міцне вино, тарілку з першими ягодами суниць і нарізаний тонкими скибочками сир. Після чого розчинився в близьких сутінках, залишивши князя на самоті із своїми думками. Княгиня деякий час спостерігала за сином крізь тонку фіранку, роздумуючи чи варто

приєднатись до нього, але вирішили дати йому можливість побути на самоті.

Щось тривожило Олександра, мати це розуміла. Але навіть і подумати не могла, які думки зараз його бентежать.

Олександр був злим, все так само як і зо дня. Його внутрішній вогонь не гасило вино, не приносило бажаного розслаблення напруженому тілу. Він сердився на себе, за те що посмів жадати чужу наречену, за те що вона дратувала і хвилювала його одночасно, вимушуючи зробити те, чого він від себе не очікував. Він кипів від зневаги до Хелен Долинської, за те, що вона не берегла свою честь. Що була ладна так само, як Євгенія віддатись іншому чоловікові, наплювавши на борг перед чоловіком, якому обіцяла стати дружиною. Хотілось відшукати того дурника з Нового Світу і попередити, чим з рештою для нього все обернеться. Але водночас, заочно він вже ненавидів того хлопця, за те, що зазіхнувся на Олену.

Із задуми його вирвали звуки чужих кроків.

— Ваша світлість, до Вас гість, — тихо, щоб не порушувати душевний настрій хазяїна промовив Гриша. — Граф Воронцов.

Михайло Воронцов був на кілька років старшим від Олександра. Але спільна служба і битва під Краоном об'єднала їх, зробивши добрими приятелями. Генерал-губернатор не дарма обіймав свою посаду і користувався цілковитою довірою царя. Людину освіченішу і розумнішу складно було б знайти. Впевнено, крок за кроком, втілював він мрію де Рішельє і Ланжерона зробити з маленької фортеці великий торговий порт, по красі своїй рівний Петербургу.

— Не очікував, — піднімаючись на зустріч приятелю подав руку Михайлу Семеновичу Олександр. — Але радий бачити.

— Я подумав, що потеревенити з другом, подалі від бабського стрекоту, це чудова ідея, — опускаючись в крісло навпроти князя промови граф. — Останнім часом наш палац нагадує квітник. Особливо, коли там з'являєшся ти.

— Це моє прокляття, — задумливо промовив Олександр, вказуючи пальцем собі на обличчя. — Через це вони не можуть і не хочуть дізнаватись який я на справді.

— А насправді ти буркотун, яких пошукати треба, — погодився Воронцов. — Не скажеш, в чім причина твого похмурого настрою?

Оболенський потривав келих в руці, бездумно роздивляючись червоний напій в ньому. Чи варто щось казати другові? Зрештою зважився.

— Щоб ти сказав, якби я зустрів жінку, яка викликає у мене такі ж безумні емоції, як свого часу Євгенія? — запитав нарешті Олександр у графа.

— Достойну, я сподіваюсь, жінку? — насторожено запитав граф.

— Я не впевнений, — князь намагався говорити байдуже, вперше перед кимось озвучуючи свої сумніви.

— Ну то переспи з нею, і побачиш, як тобі стане легше! — відмахнувся від князевої проблеми граф. — А тепер, коли ми закінчили з ліричною складовою сьогоднішнього вечора, я власне озвучу основну причину свого візиту.

Олександр відсалютував приятелю келихом, очікуючи продовження спічу. Зрештою

генерал-губернатор більш досвідчений, розумніший і іноді до його слів варто прислухуватись. Варто переспати з мадемуазель Долинською, якщо вона так напористо буде й далі його зваблювати. Якщо дівчина вирішила, що їй потрібний коханець, то чому ним не може бути князь? Так, він її зневажає, і можливо один раз втамувавши потяг до її тіла, нарешті позбудеться нездорової тяги до неї. Зрештою, ну що в ній такого особливого?

— Ти знаєш, у нас на вулиці Суворова є непогане місце для спуску до моря, — продовжив граф. — Я тут говорив з Аврамом Мельниковим, шельмець пропонує побудувати кам'яні сходи.

— Сходи від Суворовської до самого моря? — переключився князь.

Граф кивнув. Олександр присвиснув.

— Це ж яка височінь! Хто окрім Мельникова візьметься за їх проект?

— Сеньйор Боффо, Мельников натякав, що може з ним домовитись.

Розмова плавно перетекла в русло благоустрою міста. І Олександр відволікся від роздумів про дівчину з Нового Світу.

В цей час Хелен, готуючись до сну, перебирала як намистинки погляди і посмішки князя, його слова, і щиро сподівалась, що в наступну їх зустріч все зміниться, і він не буде вести себе як останній хам. І добре, що грубощі він дозволяє собі лише на самоті з дівчиною. Вона то розуміє, що Олександр навмисно її відштовхує, а якщо хтось дізнається, то обов'язково донесе графу Верьовкіну. І дядькові Петрові доведеться викликати князя на дуель, адже батько Хелен за океаном. І не може захистити честь доньки. Хелен вірила, що з часом, коли Олександр зрозуміє, що він помиляється щодо дівочої честі, його поведінка зміниться.

Звісно найбільш благорозумним би було зараз припинити флірт, щоб уникнути всіх можливих двохзначних ситуацій. Але це одночасно б і означало відмовитись від претензій на місце князевої дружини. Зараз Олександр зацікавлений нею, вона виділилась з маси його шанувальниць, і вся увага князя зосереджена на ній. Та варто буде припинити дратувати Оболенського, і їй миттєво знайдеться заміна. Охочих багато, і конкуренція висока. Матінка Фло про це не говорила, в її розумінні вона була поза конкуренцією завжди і по всяк час.

У Хелен же такої впевненості в своїх силах не було. Тим більше, що зайшовши в лавку галантереї, Хелен мимо волі чула обривки пліток про князя Оболенського і Катерину Местмахер. Гаряче почуття ревності охоплювало Хелен всякий раз, як хтось згадував про князевих жінок. Вона не могла поступитись Олександром нікому.

Ще гіршим для Хелен став наступний вечір, проведений в саду сусідів. Італієць Бруно Морелло торгував тютюном і кавою. Його сімейство мало власну віллу, побудовану на італійський манер поруч з резиденцією графа Верьовкіна. І сім'я графа і графині були у них частими гостями. Вечірні посиденьки влаштовувались в тісному колі. Запрошували ще когось із купців, чи власників доходних будинків, які були одночасно партнерами Морелло по бізнесу. Лібманів чи Новікових. Чоловіки палили дорогі сигари чи люльки з кращими сортами тютюну і розпивали привезене з

Британських островів бренді.

Між дерев горіли ліхтарики. З моря тягло сирістю і прохолодою. Прислуга приносила жінкам теплі шалі, і можна було сидіти на широкому ганку, притискати спину до прогрітих за день дощок обшивки, виділявших запах смоли, вдихати аромати літньої ночі, слухати цикад, і навіть не прислухатись до того, про що теревенять жінки.

Іншого разу б Хелен була б у захваті від атмосфери, такої близької до домашньої. Але не зараз. Її думки раз по раз повертались до того, де зараз князь Оболенський. З ким він. Чи вдома, а чи супроводжує Маргариту Вікторівну до якогось салону, де подають таке ж бренді, і кокетливі мадемуазелі, обмахуючись віялами, пожирають його очима. А може вже й Луїза-Розіна як генерал командує процесом охмурення князя, і Катенька виспівує йому чергову баладу. І від того Хелен було дискомфортно, і сукня з блакитного атласу здавалась затісно, і терла під пахвами, і щось кололо між лопаток. Дівчина весь час нервово крутилась на місці, перебираючи пальцями мереживо рукава.

Ледве дочекалась закінчення вечору. А з ранку наступного дня почала збиратись до театру.

Варто зауважити, що театр в Одесі побудували не так давно, але ще до війни, в 1809 році. Розташована біля скверу Пале-Рояль, навпроти англійського клубу, розкішна будівля з портиками і фронтоном, мала сімнадцять лож на трьох ярусах, і партер на сімсот стоячих місць. Зводив театр Тома де Томон, архітектор з Франції, як і тодішній генерал губернатор.

Особливістю Одеського театру було те, що він давав вистави і влітку, коли інші трупи відпочивали, в очікуванні осіннього сезону. Адже в місто все більше тягнулась знать поближче до моря, і відповідно був попит на всякого роду розваги. Ставили зараз прості водевілі і оперети.

Конкретно сьогодні мав бути "Козак-стихотворец", князя Олександра Шаховського. Назва водевіля мало що говорила Хелен, але дівчині було відверто цікаво. Що правда можливість по ближче познайомитись з творчістю сучасників тямніла перед думками про перспективу провести вечір в компанії найжаданішого чоловіка Російської імперії.

Сніданок не ліз Хелен в горло, і вона так і залишила не трону тими хрусткі вафлі, щедро политі медом, ледь пригубивши каву. Каву вона привезла з собою з Нового Світу, до напою дівчина пристрастилась ще в Техасі. І Джейн щоранку заварювала хазяйці чашечку бадьюрю чого ароматного напою.

— Мені здається, чи ти хвилюєшся? – підмітивши настрій племінниці запитала Настася Яківна. – Це так на тебе не схоже.

— Сама не знаю, що коїться, — погодилась Хелен. Куди поділась та виважена дівчина, що планувала легко охмурити князя Оболенського? Чому думка про його близькість змушує заливатись рум'янцем щічки, а серце гупати, і осідати важкою неворотливою гирею в низу живота? – Душно було вночі, і щось я не виспалась.

— Як ваші успіхи із князем? – продовжувала розпитувати тітка. – Ти нічого мені не розповідаєш. А між тим Маргарита Вікторівна цікавилась, чи я щось знаю.

— Тітонько, я не можу вам нічого сказати однозначно, — зітхнула Хелен. Чомусь

розповідати про поцілунки їй не хотілось. Було чи то соромно, чи просто ніяково. – Бачу, що я цікава Олександрю Івановичу. Він ледь не викликав на дуель поручика Сабанєєва за те, що той тримав мене за руку.

— І ти мовчала?! – округлила очі тітка.

–Ох, Настасю Яківно, це все так неоднозначно. Може мені тільки здалось, — Хелен було тяготно продовжувати цю розмову. – Якщо щось зміниться я обов'язково скажу.

Глава 15

Провокація чи холодна люб'язність, от в чім питання. Хелен покусувала губки в роздумах, вирішуючи яку сукню одягти на сьогоднішній вихід. Зрештою вирішила одягати сукню, пошиту у Франції, а лінію поведінки обирати по ходу п'єси. Все залежатиме виключно від князя. Якщо він буде вести себе привітливо, то Хелен теж не стане артачитись, і відповість люб'язністю на люб'язність. Але якщо Олександрю Івановичу вистачить нахабства знову хамити і демонструвати байдужість, в яку Хелен відверто не вірила, після всього, що вже між ними відбулось, то нехай начувається. Вона добряче провчить його світлість.

Сукня була червона. Що вже граничило на краю пристойності, адже молодим дівчатам, не заміжнім, личило обирати світлі пастельні тони для свого парадного вбрання. Та Хелен спокусилась на фасон і покрій, вирішивши, що рано чи пізно знайде привід одягти невагоме шовкове диво кольору недозрілої вишні. Сукню прикрашало мереживо, біле і тонке, немов сплетене з павутини, із срібними нитками. Піна з оборок кілька разів оповила пишну спідницю, більше відкривала, ніж прикривала груди, і ховала пів долоні в подовжених рукавах.

Для званої вечері така сукня точно не підійшла б, всі рукава в соусі можна було б вимочити. Але головним її фінтом було не сріблясте мереживо, і не провокативний яскравий колір. Річ у тім, що спереду сукня була цілком невинною, декольте округле, в рамках допустимого, комір стягнутий біля гола срібним шнуром, закривав плечі, та на спині був ще один виріз. І він був скандальний, адже досягав середини сини і був нижче лопаток. Створюючи ефект абсолютної відсутності корсету.

Насправді це було не так. Корсет був, що правда укорочений, і частина шнурів тілесного кольору ховались під сріблястими широкими стрічками, які хрест навхрест перетягували спину, і були пов'язані акурат на поясниці пишним бантом, але про це ніхто окрім Хелен і Джейн не знав.

Доповнювали образ срібні сережки з рубінами, і черевички із срібними носами. А зачіску прикрашала усяпана дрібними камінцями срібна діадема. В цілому Хелен залишилась задоволена своїм зовнішнім виглядом.

На власному екіпажі граф і графиня Верьовкіни прибули до театру. Ложа генерала була не далеко від ложі самого графа Воронцова, і з неї був чудовий огляд на сцену. Панству подали фрукти і вино, щоб бува спрага не мучила, і чоловіки завели тиху бесіду про політику, допоки не розпочалась вистава. Хелен ховала обличчя за віялом, очікуючи прибуття князя Оболенського з матір'ю Маргаритою Вікторівною. В середині у неї все солодко завмирало від передчуття, і було важко не ковзати на місці від

нетерпіння. І тільки витримка і нагадування раз поз раз, що вона шляхетного роду, змушувало Хелен незалежно зиркати по сторонах, в легким кивком приймати нав'язливі компліменти, зазирнувши привітатися гостей.

Сукня як вона і передбачала викликала фурор. Дівчина ще в холі шкірою відчувала маслянисті, цупкі погляди чоловіків і незадоволені — від жінок.

— Люба, ти впевнена, що це остання французька мода? – схилившись до дівчини запитала Настася Яківна, коли усвідомила масштаб скандалу, навколо персони своєї племінниці. – Ще не пізно повернутись додому і переодягнутись.

— Буде Вам, тітонько, — випромінюючи впевненість, яку на справді не відчувала, відповіла Хелен. – Відразу після війни, якщо я не помиляюсь, дами взагалі носили напівпрозорий шифон, як імператриця Жозефіна, і нічого.

— Точно, — Перо Верьовкін з насмішко поглянув на дружину. – У тебе самої така сукня було, якби не трико під нею, всі принади були б видні.

Графиня покрилась рум'янцем, і пробурмотівши щось, про те, що молодим треба все спробувати, розмову про вбрання перевела на іншу тему.

На щастя, в генеральській ложі спину мадемуазель Долинської ніхто не бачив, адже вона була прикрита спинкою м'якого сидіння. Вже перед самою виставою з'явилась Маргарита Вікторівна, сама. Хелен ледве подавила стогін розчарування. Це було неприємно, здалось Олександр умісно не прийшов, щоб уникнути зустрічі з нею. І дівчина відчула поряд з ревностями і біль приниженого самолюбства. Але по при власні любовні муки вона пригадала і слова матінки Фло. "Іноді взагалі варто відступитись від об'єкта своїх бажань, — наставляла стара іспанка. – Не навкруги одного цього чоловіка обертається світ. Перестаньте на кілька днів плести навколо нього свої тенета, і переключіться на щось інше. І якщо по спливу цього часу ваша рішучість не розтане, то почніть усе з початку".

Що ж, вона спробує вести себе відсторонено. А завтра в морі подивиться як вести себе далі.

Хелен трішки заспокоїлась, зосередившись на дійстві на сцені. Що ж Олександр Оболенський сам того не відаючи, визначив стратегію на сьогоднішній вечір. І вже не важливо, з'явиться він чи ні. Хелен Долинська сьогодні ним цікавитись не буде. Поступово народні пісні і чудова оркестрова музика захопила Хелен, і вона не зчулась як стала співпереживати сценічній Марусі, яку покинув коханий, а зажерливий тисячник хоче насильно оженити на собі.

Нарешті опера досягла свого апогею, і зал зірвався оплесками. Хелен теж вскочила з місця, і відкинувши бінокля, шалено заплескала в долоні. Артисти вийшли на поклон. Партер повнився вигуками "Браво!".

— Прекрасна вистава, — промовила Маргарита Вікторівна, яка реагувала набагато стриманіше, теж кіль разів плеснула в долоні. Але погляд її був спрямований десь вище голови Хелен, і дівчина теж озирнулась. Щоб втонути в сполохах блискавок, потемнілих від емоцій очей князя Оболенського. Як давно він тут стоїть?

Серце завмерло, але Хелен все-таки змусила себе байдуже відвернутись. Сховавши

за віялом обуваюшу її радість. Тільки не сьогодні, мстиво подумала вона, і повернулась до сцени. Але занавіс вже впав. Граф Верьовкін вітався з князем. Хелен знову окинула його поглядом, з під вій. Оцінюючи зовнішній вигляд. Як завжди бездоганний. І гудзики на мундирі начищені, до блиску, і еполети сяють, і зачіска вкладена ідеально, а щоки вибриті, на баки лише натяк. Генерал Щеголев із своїми баками до самого підборіддя схожий на лева. Порівняння князя з генералом викликало сміх у дівчини і трохи зняло напругу. Не зрозуміло тільки, чому гнівливо тріпотять крила аристократичного носа. Це він що її так не радий бачити? Дуже треба!

Хелен на князя навіть не дивилась, проходячи повз. Ніби він пусте місце. Олександр роздумував на цим несподівано для себе весь залишок шляху до будинку генерала Щеголева, де був влаштований невеликий прийом для гостей ложі і приятелів генерала. Невже дівчина прислухалась до голосу розуму, і відмовилась від своєї манери зваблювати навколишніх чоловіків? Судячи з її сукні, горіти в пеклі тій модистці, яка її пошила, то мадемуазель Долинська від легковажної поведінки не відступила ні на крок. Здавалось вона не одягла корсет, як простолюдинка, або куртизанка якась. Проте навіть так затягнута у шовк фігура була ідеальною.

І розуміння того, що дівчина більше не звертає на нього жодної уваги, люб'язно розмовляючи то з генералом Щеголевым, під пильним поглядом Оксани Володимирівни, генералової дружини, то злить своєю присутністю Наталю Микитівну, наречену корнета Кіліна, кокетливо махаючи віями перед ним. І жодного, навіть таємного, погляду в бік князя Оболенського. Князь звик до жіночої уваги. Навіть встиг звикнути до того, що Хелен Долинська намагається якимось чином його звабити, і по при власні протиріччя очікував нового раунду цієї битви.

Він з не задоволенням мусив заїхати до Воронцова, облишивши матір біля театру, оскільки короткій записці Єлизавета написала, що зустріч термінова і не терпить відкладення. Яким же було його розчарування, коли виявилось, що графиня Воронцова продовжує грати роль свахи, і насправді ніякої важливої справи немає, а є Катерина Местмахер, з якою як сподівалась Єлизавета Ксаверівна, у князя зрештою зав'яжеться кохання. Ледь стримуючи роздратування, князь відбув необхідний час у вітальні графині, і поспішив в театр, як раз до завершення вистави.

Добре хоч поручика Сабанєєва немає, подумав князь, споглядаючи як до Хелен Долинської підійшов Лев Фіцман, престарілий власник кількох доходних будинків і фабрики на окраїнах міста. Ось він схилився на протягнутою рукою, і Хелен нагородила чоловіка сліпучою посмішкою, від якої жид почервонів, немов юнак.

Князя затопила нова хвиля роздратування. Слуги почали прибирати меблі, звільняючи простір для танців. І саме в цей момент з'явився Кирило Сабанєєв. Поручик окинув поглядом вітальню, і впевнено направився до Хелен Долинської. А князь міцно стиснув кулаки, марно намагаючись зосередитись на розмові з Опанасом Новіковим, який саме ділився новинами про ціни на зерно за кордоном.

Кирило підійшов до Хелен. І привітавшись з графинею Верьовкіною, звернувся до дівчини:

— Чи дозволите Ви принести свої вибачення, мадемуазель? Ви вкрали моє серце і затьмарили розум, і всі ці дні я щиро каюся в своєму вчинку.

Вигляд у поручика був як у побитого собаки, і Хелен важко зітхнула, уважно дивлячись на залицяльника.

— Більше жодного неприпустимого дотику чи погляду, — продовжив поручик, збадьорений її увагою. — Ви пробачите мене, Олено Іванівно?

Хелен не втрималась, і коротко зиркнула в бік князя Оболенського. Як же складно їй було різко відчувуючи його присутність у вітальні, робити вигляд, що Олександра не існує. Від його присутності було тісно в кімнаті, а погляди пекли шкіру, та дівчина вперто слідувала своєму плану. І зараз ковзнувши по чоловікові поглядом, побачила що він сидить хмурий, як грозова хмара. Що йому знову не так? І чи буває взагалі у цього чоловіка гарний настрій?

Дівчина перевела погляд на поручика, який все ще очікував її вердикт.

— Всі заслуговують на другий шанс, — зрештою рівно промовила вона. — Забудемо досадне непорозуміння, за умови, що ви не дозволите собі забути про те, що у мене є жених.

— Я буду щасливим бути вашим другом, — схиляючись на дівочою рукою промови Сабанєєв. — Ви погодитесь подарувати мені перший танок?

— Лише один, — погодилась Хелен.

Князь Оболенський спостерігав за цією розмовою, і різні неприємні думки обурювали його все дужче. Що вона собі думає, ця американка? Невже домовляється з поручиком про побачення? Он як він засяяв, коли дівчина щось йому відповіла з легковажною посмішкою. Треба викинути її з голови. Треба не перейматись її брудними справами. Поручик подав Хелен келих з вином, і дівчина пригубила рідину з кришталевої посудини. Губи обхопили кристаль, і Олександр подумав, що дівчина дуже красиво п'є. пригадався смак її губ, і до болі в грудях захотілось відчутти його знову.

Може зрештою Міша Воронцов дав йому слушну пораду — треба оволодіти цією дівчиною, і нарешті позбутись своїх небажаних почуттів? Раз вона шукає коханця, то чи не буде найкращим коханцем він, князь Оболенський?

— Все гаразд? — не помітно підійшла Маргарита Вікторівна. — Ти запросиш матір на танок?

А саме про початок танців оголосили у вітальні. Олександр нехотя відірвав погляд від нахаби поручика і дівчини з Нового Світу, які теж піднялись танцювати. Поручик нахабно поклав долоню на напівоголену дівочу спину, і поверх її зачіски перехопив погляд Олександра Оболенського. Князь прочитав в його погляді торжество, і так стис руку, що ледь не зламав підлокітник крісла.

З шумом випустив повітря, усвідомивши, що мати все ще поруч. Підхопився, виводячи княгиню в коло танцюючих, навіть не слухаючи про що говорить мати. Її слова дійшли до нього з як крізь туман.

— Я кажу, що залишусь в гостях у генеральші, ти про що думаєш, взагалі? — мати

стукнула сина складеним віялом по руці. – Тому, якщо хочеш, можеш тікати від цього збіговиська, хоч зараз, я ж знаю, як ти не любиш всі ці прийоми.

— Дякую, та я ще залишусь, — відповів їй князь, знову вишукуючи поглядом червону сукню.

Глава 16

Легка мазурка закінчилась так само швидко, як і розпочалась. Хелен повернулась до тітки, і поручик стримуючи дане їй слово відійшов, щоб запросити на танець іншу дівчину. Хелен перевела подих. Схоже поручик не тримає на неї зла, і нарешті зрозумів, що не може претендувати ані на її серце, ані на тіло. Дівчина дозволила собі задоволену посмішку.

— І чому ви так радієте? – пролунало над вухом, і дівчині раптом стало нічим дихати, адже князь Оболенський нависав над нею, пропікаючи холодним поглядом.

— А вас це має обходити? – що ж як він грубіян, то і вона не має бути люб'язною. І дівчина нагородила Оболенського холодним поглядом, що правда для цього їй довелось задерти голову, щоб дивитись йому в обличчя.

Олександр відмітив, що з її погляду зникли кокетливі бісенята. Зараз вона вела себе приблизно так, як вели себе його колишні коханки, коли усвідомлювали, що він не буде на них одружуватись. І знову неприємна гуща сколихнулась в його душі, коли князь порівняв дівчину із своїми коханками, пригадавши як вони м'яко стелили, а потім випускали кігтики, намагаючись його привласнити. Правда, Хелен Долинська, від самого початку вела себе з князем прохолодно, лише поглядом видаючи себе. Але здається зараз остаточно втратила до князя цікавість.

Роздратоване самолюбство князя буквально кричало, що треба щось чинити, і якось повернути її прихильність. І ще чого, подумав обурено князь. Невже він буде сам залицятись до чужої нареченої, граючи з нею в усі ці куртуазні ігри, які сам так зневажав? Не бути цьому!

— Туше, — признав він, спостерігаючи, як Хелен залпом випиває вміст свого келиха.

Так, дівчина не змогла подавити внутрішнє хвилювання. І мусила сховатись за келихом з вином, щоб не почувати себе ніяково. Вино вдарило в голову, поєднання з суцільним хвилюванням, змусило вести себе не зовсім адекватно. Дівчина знову подивилась князеві в очі, відчуваючи, як між ними з'являється незрима струна, яка аж бринить від напруги.

— Мала гарного партнера, — нарешті промовила Хелен. Князь моргнув, перериваючи зоровий контакт. І Хелен повторила фразу. – Я радію, що знайшла гарного партнера.

Еге, ж зло подумав князь, поручик ще той пройдисвіт. Але вів він дівчину у танці бездоганно. Час від часу торкаючись її оголеної спини своїми пальцями, і викликаючи у князя стійкі бажання ті пальці зламати. А тепер ця розпусниця радіє, що його знайшла.

— Поручик не найкраща вам пара, — вирішив попередити дівчину князь.

— Я заручена, тому то не ваша справа, — по своєму витлумачила його слова Хелен.

Чого придумав, обирати їй наречених.

Але князь зрозумів її слова по своєму. Його уява і так була безжально розпалена. Він відчув роздратування, і більше не роздумуючи підхопив дівчину під лікоть, вивів з вітальні. Він лишень хотів з нею проговорити. В останнє покликати її здоровий глузд, звернути увагу, що дівчина веде себе непристойно. Зрештою мадемуазель Долинська має значний вплив на маленьку Сашу Оболенську, і він як дбайливий батько, мусить попередити дівчину, що якщо вона і далі буде провокувати чоловіків, він відмовить їй в доступі в свій дім. Саме так!

Хелен слабо пручалась, намагаючись одночасно не привертати увагу до себе з князем. Тому майже покійно пішла за ним з вітальні. Вино і близькість Олександра вимикали їй голову. Здавалось вона й на край світу піде за цим чоловіком, якщо він поведе.

Але коли вони віддалились від сповненої музикою вітальні, і через чорний хід вийшли на вулицю, опинились у внутрішньому дворі, дівчина випростала свою руку з князевих пальців, і повернулась до нього.

— Що Ви собі дозволяєте? - зло зашепотіла вона. Навіть тут, в напівтемряві двору могли знайтися слуги, які б почули зміст їх розмови.

— Ви ведете себе непристойно! - теж зло зашепотів князь.

— Хто б говорив! - Хелен зрозуміла, що їй зараз будуть читати нотації. - Може Ви мені татусь? Ви зарозуміла, холодна зануда! У цієї стіни і то більше пристрасті!

— Що-о-о? - розлютився князь, підступаючи до дівчини поближче. То їй треба пристрасть? Негідниця, геть позбавлена моральних принципів.

— Позбавте мене своїх повчань, містер зануда! - геть не чемно додала Хелен, остаточно втративши голову. І розвернулась тікати, щоб її не настигла істерика прямо тут, у князя на очах. Він спробував зупинити дівчину, але Олександрові вдалось вхопити тільки бант на попереку, затріщала тканина, і блискуча стрічка залишилась у князевих руках.

Хелен різко пригальмувала. Стримуючи на язиці всі відомі їй лайки. А вона їх знала багато - два роки серед ковбоїв це вам не інститут шляхетних пані. Зробила кілька вдихів, притримуючи тканину біля грудей, тому що сукня, позбавлена підтримки у вигляді стрічок загрожувала оголити бюст.

— Ви ще гірші, ніж я собі уявляла, — ображено випалила нарешті князеві. І знову рушила до будинку.

— Стривайте, — покликав її Оболенський. - Вам не можна в такому вигляді до гостей.

І дівчина залякла як вкопана. Це він слушно зауважив. Якщо з'явиться в такому вигляді у вітальні, буде скандал. І Іван Долинський по приїзду задасть доньці такого перцю, що мало не покажется. Бо така витівка як зникнення в компанії чоловіка і зіпсована сукня, вважає свідчення зіпсованої репутації, що покладе тінь на всю батькову компанію, акції миттю знизяться в ціні. І бувайте стімботи.

— Я не хотів, щоб так вийшло, — спробував виправдатись Олександр. І зрештою

знову відчув роздратування. – Хіба не можна було одягнути пристойну сукню?!

— О, то ви мені ще й будете розповідати як вдягатись? – не втрималась від їдкої відповіді Хелен. – Покличте краще якусь дівку з голкою і ниткою. Хоча, ні, не треба! Генералові слуги розтріпають все хазяїну.

— Чекайте тут, — погодився з її доводом Оболенський. – Я накажу подати екіпаж, і обрисую ситуацію графині Верьовкіній. Думаю вона погодиться, що Вам краще негайно покинути прийом.

— Тільки не баріться, — погодилась Хелен. – Мене тут може будь-хто застукати.

Олександр укритися в чорних тінях, а Хелен відступила подалі від дверей і вікон, подавивши бажання притиснутись до шершавої кам'яної стіни оголеною спиною. А всі неприємності через князеву нестриманість, подумала вона. З іншого боку, виходить матінка Фло була цілком правою – ігнорування чоловіка краща пастка для його самолюбства. Сам бігати почне. Точніше почав. Але ж матінка Фло не казала, що при цьому він ще й буде сипати образами, читати нотації і демонструвати власницькі замашки там, де він на це не має жодного права.

Ех, матінка Фло миттю б приручила цього звіра. Не зчувся б як, а вже їв з її долонь. А що вона, Хелен, гірша чимось? Зараз продемонструє люб'язність і вдячність за врятовану репутацію, і їх взаємини перейдуть на новий виток. Може навіть Олександр відчує свою вину в усьому, що трапилось і теж перестане бризкати жовчю в її бік, а почне вести себе так, як повинен вести джентльмен. Фантазії про те, як князь подає їй руку, схиляється в поклоні перед нею, запрошуючи на танок, а потім стає на одне коліно і дістає фамільну обручку, підняли Хелен настрій, і вона геть заспокоїлась, рада своїм думкам.

Ну звісно так все і буде. Він обов'язково виправиться, і буде вести себе лагідно і ніжно, а не як якийсь там мужлан. Треба буде його заохотити, і натякнути завтра на прогулянку, що заручини її обтяжують. Що вона б хотіла виходити заміж не по угоді, а по кохання. Нехай Олександр задумається, що у нього міг би бути шанс, при певній наполегливості.

— Готові? – безшумно підкрадаючись запитав Олександр, змусивши злякано гикнути.

— Готова, — відповіла йому Хелен. Оболенський завбачливо накинув на неї тонкий шовковий плащ. – Ходімо.

Він вивів дівчину через арку в кам'яному заборі відразу із зовнішнього двору на вулицю, оминувши парадний вхід. Там вже чекав закритий екіпаж з гербом Оболенського.

— Ви такі люб'язні, що вирішили допомогти мені в цій неприємній ситуації, — почала Хелен, слідуєчи задуманому, і розвертаючись до князя. Але він її перервав, неввічливо заштовхуючи в екіпаж.

— Встигнете ще подякувати, — приглушено кинув дівчині в спину, залазячи слідом. – А зараз нічого тут маячити. На виду у всіх.

Хелен встигла встати на м'якому сидінні, і обурено розвернувшись до Оболенського.

— Ви ж не хочете сказати, що поїдете зі мною?

— Саме так і зроблю, — незворушно заявив князь, стукаючи в стінку карети, щоб кучер рушав.

— Але ж це... це... непристойно! – підбрала слова Хелен.

— Чи не Ви ратували за неприйнятність всіляких умовностей? – Олександр кивнув на її відверту сукню, насолоджуючись ситуацією. – І Ви здається, збирались мені віддячити. Я весь у Вашій владі. Починайте.

На обличчі князя з'явилась посмішка, і бідне серце у Хелен затріпотіло, нещадно забилося об клітку з ребер, загрожуючи вистрибнути. В кареті стало тісно, а відстань у пів долоні між її колінами і княжевими ногами, здалась аж надто малою, щоб по справжньому віддаляти дівчину від об'єкта своїх бажань. Першим її поривом було відсунутись подалі, але Хелен втрималась від цього непотрібного жесту, прийнявши незалежний вигляд.

"Не смійте вести себе так, як сполохані незаймані, — пригадала матінку Фло. – Чоловікові не цікава проста невинність. Ви маєте його інтригувати. Вести себе так, ніби Вам вже все давно відомо, навіть більше, чим йому".

А тому, Хелен розправила складки плаща, і розслаблено відкинувшись на спинку, змовницьки посміхнулась у відповідь.

— Ну якщо Вам так кортить провести ще кілька хвилин в моїй компанії, то хай так і буде. Але потім не жалійтесь.

— Ваша компанія, не найгірший варіант, — погодився князь. Хелен вигнула брівку, він що фліртує з нею? Князь Оболенський?

— Здається я заснула, ущипніть мене, — дівчина протягнула йому руку, в мереживній мітенці. Князь взяв, але не спішив щось робити з її долонею.

І стало не смішно. Тому що її рука в теплих пальцях, немов у полоні, від кінчиків нігтів охоплювалась рідким полум'ям, яке перекинулось на тіло. Це полум'я загорілось в її очах, і Хелен ясно читала його відблиски в очах Олександра. І звідки їй було знати, що князь розцінює її впевнену поведінку по своєму. Скільки разів його зваблювали такими посмішками, поглядами, шукали причин узяти його за руку, чи спровокувати поцілунок? І вперше в житті його тіло гостро реагувало на жінку, а він був геть не проти того, що вона його зваблює. Він хотів, щоб ця американка стала його коханкою, хоч на одну ніч.

Глава 17

Так як її рука все ще покоїлась в князевій долоні, а в його очах палав такий пекучий вогонь, що сили забрати руку у Хелен просто не вистачало, дівчина так і сиділа, не посмівши ворухнутись. Хіба не про це вона мріяла, щоб він пожирав її поглядом, не смів відвести очі, чи відпустити від себе? Дівчина відчувала під собою похитування карети, і раділа, що екіпаж закритий, і надійно вкриває її від випадкових поглядів.

Олександр перевів погляд на її руку, провів пальцем вздовж зап'ястка, в припав губами до смужки оголеної шкіри між мітенкою і рукавом.

— Ох, — тихо відреагувала Хелен, і її тіло сповнилось новими відчуттями і емоціями. Князеві губи були теплими і м'якими, і від місця його поцілунку побігли мурашки по всьому тілі.

Вона не забрала руку, не відсахнулась, тільки дивилась як Олександр цілує шкіру, широко розплющивши очі. І ця її мовчазна згода стала знаком, що можна бути сміливішим. В душі у Оболенського знялась і уляглась хвиля зневаги і неприязні. Ну яка різниця? Яка різниця, коли вона так дивиться, своїми темними очима, які обіцяють поглинути його і утопити у пекучій пристрасті?

Олександр вирішив не зволікати більше. Одним ривком він пересадив Хелен собі на коліна. Не переймаючись про те, що в пориві вона залишила плащ на сидінні, і від несподіванки вчепилась в золотий шнур, яким був розшитий мундир.

— Що Ви...

Вигук потонув у поцілунку. Олександрові губи накрили її рот, підкорюючи і змушуючи припинити опір. І Хелен здалась на милість переможця. Зрештою, можна дозволити собі і йому невеличку вільність, допоки він відвезе її додому. Скільки там того шляху? І цілуватись набагато хвилююче, ніж мовчки їхати один на в проти одного. Хелен привідкрила губи, відповідаючи на чарівний поцілунок, і сильніше притиснулась до князя.

Їй захопило подих, забракло повітря, в той час як Олександр впевнено прим'яв її губи своїми, і від того груди важко здіймались впираючись в чоловіка, а перегородка із тканини здавалась аж надто тонкою, і зовсім не захищала від жару його тіла. Хелен обвила Олександрову шию своїми руками, і запустила пальці в волосся, більше не дбаючи про те, щоб зберегти труди куафера. Як давно вона мріяла зіпсувати цю ідеальну зачіску, відчувши на дотик прохолодний шовк темного волосся.

Потім перемістила руку з волосся на щоку, переповнюючись одночасно любові і ніжності до Олександра, і спалахнула з новою силою, коли його губи змістились від її рота нижче, і він став цілувати дівочу шию. Важкий маховик, схожий на лопаті гвинта стімбота набирал шаленої швидкості в її грудях і животі, розкручуюсь все сильніше від кожної нової ласки. Хелен віддавалась новим відчуттям з жаром, якого сама від себе не очікувала. І все що їй хотілось, це щоб Олександр не зупинявся.

Та він і не думав. Тому що вкривши поцілунками шию дівчини, перемістив свою увагу до її грудей, спочатку затиснувши одну з них пальцями, перекотив на долоні, чим видобув з привідкритих дівочих губ тихий стогін, і нетерпляче потягнув тканину сукні вниз, оголюючи таку контрастно білу, порівняно із засмаглим декольте шкіру. А потім князь зімкнув губи над темною вершинкою, і втягнув сосок собі до рота. Хелен здалось, що в її животі зірвався сніп іскор. І полум'я, що від них загорілось, вимагало ще більшого задоволення, яке тільки міг дати Олександр Оболенський.

— Ти ж не хочеш це припиняти? – палко прошепотів він їй над вухом, боячись, що раптом мадемуазель Долинська передумає.

— Ні, — серце гулко билось у скронях. Про що він питає? Як можна припинити, коли вона ось-ось злетить, окрилена його ніжними ласками.

І втішений чоловік знову повернувся до її грудей, осипаючи ніжну як вершки шкіру, новими легкими поцілунками. І це було неймовірно. Саме так, вирішила Хелен. Неймовірно приємно. Екіпаж зупинився, але дівчина навіть не відчула цього. Олександр же відсторонився, накидаючи на її плечі плащ.

Коли розпалених щік торкнулось прохолодне повітря, дівчина нарешті усвідомила що все скінчилось, і ледве стримала стогін розчарування. На дворі виявилось несподівано темно. Але навіть світло далекого газового ліхтаря дало уявлення, що вони опинилися геть не поруч з маєтком Верьовкіних. Хміль і любовний запал потроху вивітрювався з її голови, і Хелен здивовано озирнулась.

Екіпаж все так само був в місті, серед рівної вулиці з багатопверховими будинками, які непривітно щирились наглухо закритими дверми і ставнями магазинчиків перших поверхів.

— Що ми тут робимо?

— Побачиш, — інтригуючи відповів Олександр, беручи дівчину за руку, і підводячи до під'їзду.

Все ж в його сьогоднішніх відвідинах Воронцових був якийсь толк. Адже Михайло перехопив Олександра на виході, сунувши в руку конверт.

"Що це?", — здивувався князь Оболенський. "Це ключ від однієї з квартир в дохідному будинку, я іноді розміщаю там гостей, — пояснив Воронцов. — Це на той випадок, якщо тобі захочеться усамітнитись із своєю дамою". Усамітнитись з Оленою Долинською. Сама думка про розпростерте оголене тіло на зім'ятих простирадлах і його руки на світлій шкірі, змусила міцно стиснути зуби, щоб не застогнати. Олександр надав своєму обличчю максимально байдужий вигляд. "Це зайве", — і спробував повернути неочікуваний дарунок Михайлові Воронцову. Але той увернувся, і Олександр поспіхом засунув конверт в кишеню, усвідомивши, що і так запізнюється в театр до матері, завтра відправить посильного до графа, і поверне ключі.

Все одно він не думав про те, що коли-небудь скористається цією квартирою. І помилився. Та хіба ж міг він уявити, що мадемуазель Долинська виявиться такою доступною вже цим вечором?

Більшість вікон в будинку не горіли, що давало надію на те, що мешканці вже сплять. Район тут був благополучний, розрахований на торговців і чиновників, але відсилаючи карету нарізати кола навколо кварталу Олександр все одно волів, щоб ніхто його не впізнав. Олександр провів дівчину темним коридором до зазначених на конверті дверей, з номером 11. Коридор пустував.

Швидко протиснув Хелен в темний дверний отвір, Олександр запер двері, і підбадьорливо поцілував дівчину в губи. Хелен не знала, що і думати. Куди він її привіз? Навіщо? Але варто було гарячим губам знову взяти в полон її рот, як половина тривожних думок вивітрилась з її голови. Це ж Олександр Оболенський, шляхетний князь, хіба може її чекати якась неприємність в його компанії? Хіба посміє він її образити? Вона довірливо відповіла на поцілунок, відкриваючись на зустріч його губ, несміливо провела язиком по князевій нижній губі, дивуючись власній зухвалості.

Оболенський з шумним видихом відсторонився, і майже інтуїтивно пройшов коридором до дверей у вітальню.

— Де ми? – кинула йому в спину Хелен.

— Там де нам ніхто не завадить, — знов повернувшись до дівчини і скинувши її плащ на підлогу заявив Олександр.

Так, було не зовсім чесно говорити натяками. Але ж не про все їй треба знати? Чи не вона щойно надала свою згоду на продовження вечора в його компанії? Тому зараз все її притворство починало дратувати. Здавалось, мадемуазель Долинська так часто грала в невинність, що не могла позбутись цієї звички навіть там, де вже було не потрібно тримати маску.

Хелен зіщулилась, відчувши себе незатишно під прицілом темних очей. В невідомому місці було темно, і вона не розуміла, чого від неї хоче Олександр. Але вся ситуація була такою захопливо-романтичною. Здавалось, що князь умисно її викрав від усього світу, щоб побути з нею на одинці. Звісно цей крок дуже зухвалий, але ж він як найкраще свідчить про рішучу князеву натуру. Чи зважився б інший чоловік заради неї на такий крок?

Тим часом Олександр знайшов підсвічник, і запалив кілька свічок. Вітальня миттю наповнилась м'яким жовтим світлом, і князева чоловіча краса змусила Хелен відчувати новий прилив ніжності. Він скинув доломан, кинувши легку куртку на софу, повернувся до Хелен, залишившись в одній сорочці, дівчина вивчала його поглядом, підтримуючи однією рукою власну сукню. Потім перевела погляд на кімнату де вона опинилась волею князя.

Вітальня тонула в густих сутінках, і було не зрозуміло якого відтінку стіни, і якого дерева меблі. Та зрештою все це було дівчині і не важливо. Вона зробила кілька кроків до софи, машинально відмітивши наявність піаніно біля вікна, темну пляму серванту в іншому кутку кімнати, відблиск люстри під стелею. Але Олександр не дав їй сісти на диванчик, підійшовши геть близько, і перехопивши на себе погляд темних очей.

— Мушу визнати у Вас є якась родзинка, — промовив він ретельно вивчаючи дівоче обличчя, і сам собі дивуючись, чому дівчина видається йому такою жаданою. Не втримався, провів пальцями по її щоці. Обводячи лінію вилиць, і перемістив пальці на волосся, вибираючи з відти шпильку. Поспішати нікуди. Вона тут, поруч, і нікуди не подінеться. А доторкатись до Хелен було якоюсь мукою, приємною, і болісною. Як тамувати спрагу малюсінькими ковтками.

Кілька локонів вивільнилися із зачіски, і Олександр пропустив шовк темного волосся між пальцями. Хелен прослідкувала за його жестом, відмітивши дивний вираз князевого обличчя, і посміхнулась кутиками губ. Ніжність у виконанні Оболенського була приємною. Її серце вже давно калатало як навіжене, горло пересохло, і говорити було складно, тому дівчина вирішила за краще мовчати, бо здавалось одне єдине слово здатне зруйнувати тендітну магію, яка зароджувалась між нею і чоловіком. Її уява вже несла Хелен семимильними кроками в бік вітваря. Ну хіба ж буде вести себе так чоловік, якщо не збирається потім одружуватись?

Олександр при підняв її обличчя за підборіддя, змушуючи забути про всі думки, і неквапливо торкнувся губами її губ. Хелен здалось між ними проскочила блискавка, і вона не втрималась, роблячи крок на зустріч князеві, притискаючись до міцного чоловічого тіла, і обвиваючи руками його шию. Князь зрозумів її натяк, і притис до себе ближче, а потім і взагалі, не припиняючи цілувати підхопив на руки і кудись поніс. В новій кімнаті було майже темно, і Хелен просто прикрила очі, щоб не відволікатись на якісь дрібниці.

Вона відчула як її опускають на м'яку перину, і поруч прогинається ліжко, від того, що Олександр опустився біля неї. Стало дуже безпечно, і водночас ніяково і трішки страшно. З'явилось відчуття, що вона чинить якусь помилку. З'явилось і розчинилось у хвилині задоволення, яку подарував їй Олександр зухвало посиливши натиск на її губи, і захопивши пальцями оголені дівочі груди. Ніколи було думати, як так сталось, що її тіло позбулось одягу. Але нижче талії сукня не піддавалась, і Хелен крізь гарячий туман відчула тріск тканини, раптом залишившись в одних панталонах у панчохах.

Гарячий Олександровий язик виводив кола навколо вершинок дівочих грудей, змушуючи Хелен вигнутись на зустріч його пестошам, і просто плити по течії його умілої пристрасті. Вона не знала, що може бути так приємно. Єдине що хотілось, це відчувати його руки всюди на своєму тілі, хотілось щоб він став ще ближче, хотілось... чогось більшого. Пекельний жар між її ніг пульсував і вимагав чогось, чого вона сама не знала.

Дівчина вхопилась руками в простирадло, так ніби це був єдиний її якір, і мимоволі розплющивши очі в бідному жовтому світлі, що пробивався з вітальні побачила, що Оболенський вже теж якось встиг позбутись сорочки, і вона має можливість доторкнутись до його тіла, не стримана перешкодою одягу. І від цієї бентежної думки по тілу пройшлась нова хвиля невідомих раніше відчуттів. Хелен так і зробила, пройшовшись рукою по гладкій шкірі, і відчула під пальцями міць напружених м'язів. Відповіддю їй став приглушений стогін з грудей князя.

І його пальці на дівочій талії стиснулись сильніше, перемістились на заявки панталон, нещадно розриваючи їх, і добираючись до зосередження її жіночого ества. Від впевненого ториту і прогладжування ніби блискавка засліпила дівчину, вона вигнулась на зустріч князем пальцям, а він все пестив і пестив перлинку, і Хелен здригнулась всім тілом, відчуваючи що ось-ось зірветься від задоволення, гаряче зашепотіла:

— Алекс, please...

Сама не знала, що просила, забувши як звучить українська мова. Але Олександр зрозумів, звільнивши дівчину від залишків одягу він притиснув її до ліжка вагою свого тіла. І навіть відчувати його вагу було неслуханно приємно. Хелен подумала, що це неймовірна насолода, відчувати коханого чоловіка всім тілом, шкірою до шкіри, губами до губ, розчиняючись в його диханні, і..

Оболенський зробив різкий рух, штовхнувши її. Хелен не зрозуміла що відбулось, але різкий біль витіснив усі інші відчуття. Боліло там, де тільки-но було так воно, і

приємно. І вона відчула рухи, князь ніби розкачував її, змушуючи хитатись, як човник у морі, і кожен його рух відзивався біллю між її ніг. Хелен не стримала сльози.

— О ні, — видихнув біля її губ Олександр, і його тіло здригнулось, Хелен відчула крізь біль пульсування чогось великого в середині власного тіла, її живіт прошила хвиля задоволення, але не такого як було раніше, лишень достатня для того, щоб ледь втамувався біль.

Дівчина лежала, її свідомість по волі прояснювалась. І від того, що сталося все в середині похоло. Стало соромно.

Олександр відсунувся від неї, переживаючи цілу бурю емоцій. Незаймана. Розпусна. Його охоплював гнів і злість на мадемуазель Долинську, яка не тільки зраджувала своєму нареченому, але і віддала свою невинність до шлюбу першому ліпшому. І водночас він розумів, що такого гострого задоволення ще не мав в обіймах жінки, і це таж злило Олександра. Вже тому, що він не любив відчувати свою слабкість перед жінкою.

Глава 18

Тепер він має на ній одружитись. Це вже точно, відсторонено подумала Хелен. Особливо, якщо про те, що між ними відбулось дізнається її батько. З Івана Долинського станеться привести князя до священика під дулом пістолета. Але після того, як Олександр так цинічно влаштував цей вечір Хелен не була впевнена, чи хоче за нього заміж. Згадалось, що за увесь час їх протистояння нічого окрім образ і зневажливих поглядів вона від Оболенського не отримувала.

Князь тим часом піднявся з ліжка, і став зосереджено одягатись, незадоволено сопучи собі під носа. Хелен шмигнула носом, тамуючи сльози. Годі вести себе як плакса. Тіло охопив холод, в кімнатах було прохолодно, незважаючи на те, що на дворі було літо. Чи то власні душевні переживання змусили зальодяніти кінчики пальців.

— Може нарешті поясниш, що це все означає? – нарешті запитав Олександр, і в його голосі відчувалась крига з Північного моря.

Хелен відчула, як її залишають залишки витримки.

— Я вільна жінка, не маю нікому нічого пояснювати, — а обличчя сховала за волоссям. Її сльози йому нічого бачити. Недоречно пригадався бал у графині Александрової, і сварка з невідомою дівчиною. Яка іронія, що після кількох років, вона, Хелен, ледь сама не опинилась в подібній ситуації. Але їй має вистачити глузду вийти з честю з цієї ситуації.

Олександр теж розсердився. Він був готовий стати її коханцем, але до того, як з'ясувалось, що мадемуазель була незайманою. Тепер як бути князь не знав. Все ж поведінка американки його шокувала. А Хелен додала:

— Можете бути спокійним, все що відбулось між нами для мене нічого не значить, і Ви не повинні вважати себе чимось мені зобов'язаним.

Зізнатись, Олександр очікував будь-якої відповіді, але не цього. Те, як холодно вона це заявила пробуджувало в князеві лють. Ну що за безсоромна жінка! Він би ще зрозумів, якби таким чином Хелен хотіла одружити його на собі. Так це підло, і низько,

але зрештою цілком вкладається в його світогляд, в рамки, в яких себе ведуть пристойні і не дуже дівчата. Чи ж не він не так давно пригадував, як випроваджував із свого ліжка дівчат різного ступеню привабливості. І безумовно, всі вони хотіли за нього заміж. І це було зрозуміло. Але Хелен! Віддатись йому просто так, тому що захотілось? Тому, що її власні бажання були поставлені вище власних зобов'язань. Це було дуже схоже на іншу жінку, яку він зневажав.

Тепер князь Оболенський просто не знав як бути йому з Хелен далі. Правила честі вимагали від нього одружитись на дівчині. Бути загнаним у пастку Олександр не любив. Але і навіть якщо робити Долинській пропозицію, навіть якщо відкинути думку, що вона вже заручена, то залишається висловлене тільки що її власне небажання йти за нього заміж. По іншому останню фразу розцінювати не можна. І він знову відчув укол люті. Слова зло зривались з язика:

— Прекрасно! Ще іще раз доводить на скільки ви розпусна жінка!

— А ви можна подумати святі! – фиркнула дівчина, що нарешті сіла, і рваними рухами почала приводити в порядок свою зачіску. Він її звабив, а тепер ще сміє в чомусь звинувачувати?! — Та я взагалі не розумію, що люди знаходять в цьому! Хаотичний набір рухів тіла, і нічого приємного!

Олександр ще раз відчув розгубленість. Його люті розтанула, здулась, як рибний пузир. Тобто виходить їй ще й не сподобалось? По тому як зневажливо прозвучали її слова сумніватись в щирості мадемуазель Долинської підстав не було. І Оболенський взагалі не очікував такої оцінки його здібностям. Він вважав себе гарним коханцем. Ще ні одна його жінка не скаржилась, що залишила князеве ліжко без задоволення. Заява Хелен була серйозним ударом по його самооцінці і самолюбству.

— Одягайтесь вже, — глухим голосом промовив він. – Ми і так затримались.

Знову цей байдужий тон, і перехід з панібратського "ти" на шанобливе звернення. Значить, дівчина здобула хоч маленьку, але перемогу.

Хелен кинула скептичний погляд на свій одяг – порвані панталони, розірвану сукню, і потягнулась поправляти чудом вцілілі панчохи. Олександр прослідкував за її поглядом, підчепив шовк сукні двома пальцями, розправляючи. Ну, загалом під плащем має бути не дуже помітно її плачевний стан. Кинувши сукню на ліжко поруч з Хелен, Олександр вийшов у вітальню, відшукувати той плащ.

Хелен видихнула, розслабляючи спину. Залишившись на самоті. І швиденько почала зав'язувати вузлики на нижній сорочці, попереджуючи можливість залишитись без нижньої білизни. Годі того, що панталони прийшли в повну непридатність. Ох, якби тільки батько не довідався про цю її витівку. Дівчина про себе молилась до Бога, щоб сьогоднішній вечір залишився секретом для всіх. Тільки не заміжжя за цим пихатим негідником! Вся його краса тьмарилась перед мерзенним характером.

Так ніби пелена спала з її очей, подумала Хелен. Відчуваючи себе останньою дурепою в своїй сліпій закоханості.

Повернувся князь, повністю одягнутий, навіть мундир застібнутий на всі ґудзики. В руках він тримав плащ, і підсвічник. В кімнаті посвітліло, і Хелен під його пильним

поглядом стала одягати понівечену сукню. Шоки залило рум'янцем сорому, але сили звернутись до князя з проханням відвернутись у неї не було.

Оболенському здавалось він не забуде цього видовища ніколи. Ідеальне тіло, рівні довгі ноги, округлі груди, тонка талія, шкіра ледве відсвічує і золотиться в світлі свічки. Прямі ноги, до середини стегна затягнуті в панчохи, вище прикриті тонким мереживом коротенької спідньої сорочки. Сорочка геть не приховує округлі оголені сідниці, чи темний трикутник волосся між ніг спереду. Його пальці ще пам'ятали тепло її шкіри, пам'ятали яка вона м'яка на дотик, і його руки знову жадали доторкнутись до дівчини. З подивом чоловік усвідомив, що знову бажає Хелен. Дива не сталось, він переспав з нею, але не наситився. Було бажання стягнути з дівчини цю червону ганчірку, і знову зайнятись з нею коханням. Але наткнувшись на лютий погляд темних очей з під лоба, Оболенський вирішив за краще тримати себе в руках.

Нарешті Хелен люто затягнула останній шнурок, сукня як-небудь трималась на ній. Дівчина з викликом глянула на князя:

— Я готова!

Олександр обережно закутав її в плащ, чого Хелен від нього аж ніяк не очікувала. Дівчина гордо розпрямила спину, і не дивлячись на князя попрямувала на вихід. Тільки б тітка же спала. Чи краще б продовжувала розважитись на прийомі. Менше за все Хелен би хотілось обговорювати з родичкою своє фіаско. Щічки жарко запалали, коли вона уявила, який би галас здійнявся, побач її тітка в такому вигляді. А не приведи Господь якби про це дізналась Маргарита Вікторівна?

Олександр дивився на дівчину невідривно, його погляд обпікав їй спину, ніби хотів щось сказати. Але мовчав. Мовчав до самої карети, мовчав там, сівши навпроти дівчини. І мадемуазель Долинська не витримала цього дивного погляду і затягнутої тиші:

— Не смійте мене осуджувати! - вибухнула вона. - Ви мені не указ, і не приклад чесноти.

— Тобі і правда не сподобалось? - невпопад запитав князь. Виявляється це питання хвилювало його зараз більше всього.

— Ну спочатку мені було дуже приємно, — Хелен вирішила, що правда в цій ситуації найкращий спосіб продовжити розмову. - Але потім було тільки боляче.

— Ось як?! - Олександр про щось задумався. Він все так само жадає дівчину. Можливо в майбутньому з'явиться можливість довести, що з'єднання чоловіка і жінки не несе в собі один лише біль. - Наступного разу я покажу тобі, що цей процес може бути вражаючим і приємним.

— Оце вже ні! - заперечила Хелен. При чому цілком щиро. Жодного бажання опинитись в ліжку з Олександром вона зараз не відчувала. - Я спробувала цю страву, більше вона мені не цікава.

Значить їй було не тільки боляче, як буває всім жінкам вперше. Мала бути ще якась причина, раз вона зовсім його не бажає. Це уражало його, і одночасно розпалювало невідоме раніше бажання довести, що Хелен помиляється.

— Це ми ще побачимо, — з неочікуваною пустотливістю заявив князь, і посміхнувся дівчині своє найчарівнішою посмішкою. Попри злість і розгубленість, Хелен відчула як затріпотіло її серце, і з зусиллям відвела погляд. Відповісти щось, що б стерло цю посмішку з його чуттєвих губ Хелен не встигла, бо карате зупинилась.

Маєток графа Верьовкіна був утоплений в темряву. Хелен вийшла з карети, і не прощаючись з князем, ледь не зриваючись на біг поспішила вкритись від світу в стінах будинку. Непомітною тінню прослизнула в свої покої, відчувши неймовірне полегшення від того, що ніхто із слуг її не бачив. І тільки тут швиденько позбулась плаща і стала розплутувати зав'язки сукні. Так її і застала Джейн.

— Пресвята Діва Марія, — Джейн підбігла до Хелен, і не дивлячись ні на яку субординацію, обняла дівчину. — Що з вами трапилось? Хто це зробив? Він скривдив вас?

— Тише, — Хелен із вдячністю на мить притиснулась до грудей подруги, і тут же опанувавши себе відсторонилась. — Весь будинок перебудуєш. Допоможи краще позбутись цього всього.

— Може варто послати лакея по вашу тітку? — продовжувала вже пошепки бентежитись покоївка. — Її світлість ще не повернулась, але якщо така справа...

— Не треба тітки! — шикнула Хелен. — Все відбулось по моїй згоді.

— О, ні! — Джейн блиснула зеленими очима. — Матінка казала, що якщо чоловік скуштує дівчину до шлюбу, то вважає він для неї втрачений.

— Годі настанов матінки Фло! — розлютилась Хелен. — Віднині робитиму все по-своєму, і до біса всі ті правила куртуазного флірту! До біса Олександра Оболенського з його пихою! Принеси мені краще води, і мило з лимоном, я хочу позбутись відчуття його рук на своєму тілі.

— Ви розкажете, як все було? — зрозумівши, що окрім збентеженої душі, більше ніяких пошкоджень її господиня не зазнала, Джейн розслабилась, і спритно допомага Хелен оголитись.

— Потім, цікава ти моя, — Хелен теж по малу приходила до тями. — Спали цю сукню! Не хочу щоб щось нагадувало про сьогоднішній вечір.

— Все так погано?

— Я сказала — розмови потім, — роздратування піднялось новою хвилею, але наткнувшись на зляканий погляд очей покоївки вляглося. — Пробач, я сама не своя. Давай вже приведи мене в порядок.

Глава 19

Як же не хотілось прокидатись. Особливо після того, як півночі Хелен пролежала дивлячись в стелю і в подробицях пригадуючи всі події вечора. По правді кажучи вона не очікувала, що все відбудеться аж саме так. Не будь вона такою недосвідченою, обов'язкової зупинила те безумство. Але вже що сталося, то сталося. Тепер тільки треба, щоб ніхто не дізнався про її вчинок. І якщо в Джейн дівчина була впевнена, то в честі Олександра Оболенського доводилось сумніватись, особливо після останніх подій.

"Та годі, йому теж не вигідно зчиняти скандал", — заспокоювала себе Хелен. І все б

нічого, аби тільки не усмішка, подарована князем їй на прощання. При одній тільки згадці про те, як він вміє посміхатись у Хелен захоплювало дух, а низ живота ставав важким і гарячим, в грудях же починали тріпотіти крильцями метелики.

— О невже все так погано, — ховаючи палаюче обличчя в подушку прошепотіла дівчина. Але чутка Джейн все почула її придушене бурмотіння.

— Сеньйорита, годі відлежувати боки, її світлість вже тричі справлялись про Ваше здоров'я.

— Скажи Настасі Яківні, що зі мною все гаразд! - визираючи з подушок пробурмотіла Хелен. - І подай мені фіалкову сукню.

— Але ж вона така нудна! - обурилась покоївка.

— Саме те що треба, нехай той негідник не думає, що я стала доступнішою після вчора.

Покоївка принесла одяг і порцеляновий глечик з водою для умивання. Привівши себе до ладу і велівши Джейн туго переплести каштанове волосся в дві коси, Хелен задоволено відмітила, що зараз вона схожа на випускницю якогось дорогого пансіонату. Сором'язлива, скромна і благопристойна до оскомини. А нічого більше провокувати одного аж надто не стриманого князя. Хоча в душі Хелен сподівалась, що князя на прогулянці не буде. Їй було ніяково навіть уявити, що вона подивиться чоловікові в очі.

Хелен не знала, як їй тепер бути з князем. Настанови матінки Фло ніякої користі не принесли, зробивши тільки гірше. Виходити заміж за грубіяна Хелен категорично розхотілось. Вона так мріяла, що зрештою Оболенський закохається в неї. Хіба не про це говорила стара іспанка - зачаруй чоловіка, і він не з чується, як закохається по вуха. То чому ж у випадку з Олександром цього не відбулось? Де вона помилилась? Що зробила не так?

В душі Хелен мріяла, що зрештою Олександр зізнається їй в коханні. Малювала в уяві всі ті красиві речі, що супроводжують двох закоханих. Вірші при світлі місяця, може навіть сонети Шекспіра, квіти і цукерки. Ну що б йому вартувало прислати їй корзинку профітрів з італійської кав'ярні? І поцілунки, поцілунки, крадькома, щоб ніхто не бачив, ледь помітні стискання руки, багатозначні погляди, милі записки.

Хелен би сміялась, якби знала, як вона в своїх мріях сильно помиляється. Бо квіти, записки і поцілунки в житті Олександра Оболенського вже були, і він зарікався повторювати свої помилки. Євгенія все ігнорувала. На які безумні речі він по молодості був готовий заради коханої, але всього того виявилось не достатньо, щоб поселити бодай якісь почуття в серці холодної красуні.

Олександр не квапливо потягував турецьку каву, і з іронічною посмішкою роздивлявся записку від Маргарити Вікторівни. Ну звісно, мати вирішила і далі грати в сваху, повідомивши сину, що Сашуню він на корабель буде супроводжувати сам, бо княгиня по причині загострення мігрені залишається гостювати в генеральші Щеголової. Ну коли у матері в останнє була мігрень? Але звичного роздратування від недолугих материнських спроб його одружити цього разу князь не відчував. Його

навіть забавляла та обставина, що він ніби вимушено має підігравати матері в її такий очевидній грі.

Думка, що він буде на одній палубі з американкою раптом схвилювала князя. Він визнав, що однієї ночі з Хелен Долинською йому було мало, щоб тілесна жага минулась. І в цьому його почуття до Хелен категорично відрізнялись від відчуттів до своєї колишньої дружини. Євгенію він був готовий боготворити, вона була чимось сором'язливим і пристрасним одночасно, але ніколи його тіло так гостро не реагувало на її присутність. Скоріше вона пробуджувала в князевій душі ніжність. Саме це і мало називатись коханням. В цьому був впевнений Оболенський.

А мадемуазель Долинська просто зачіпала його тваринні інстинкти. Він хотів дівчину. Навіть зараз, спробувавши смак її губ і податливість її тіла, Олександр розумів тільки одне – він хоче Хелен ще дужче, чим до цього. Князь списував свої власні відчуття на відсутність коханки, на те, що мадемуазель Долинська сама його провокувала і зваблювала весь час, і переконував себе, що вся його жага минеться, як тільки він вдосталь натішиться нею. Зазвичай він втрачав цікавість до жінки за кілька ночей, про те, що він ніколи не відчував до якоїсь жінки настільки сильний потяг, Олександр старався не думати.

Гувернантка прийшла разом з Сашою, повністю готові вирушати на узбережжя для прогулянки. В руках Саші Олександр помітив книжку.

— Люба, брати книгу до моря не найкраща ідея, — м'яко зауважив князь донці.

— Це книжка мадемуазель Хелен, — пояснила дівчинка. — Я тільки хотіла повернути її їй.

Князь мовчки протягнув руку, забираючи в доньки книжку в світлій палітурці. Прочитав назву, і мимохіть розкрив на першій сторінці. "На пам'ять, найчарівніший, з надією на прихильність", значилось на першому розвороті, і Олександр відчув сильний потяг порвати книгу. Він з зусиллям стиснув губи, і закрив книжку, відкладаючи її на край столу.

— Я сам віддам, — незадоволено пробурчав князь.

Згадка про те, що в житті Хелен є і інші чоловіки неприємно ранила його самолюбство. Наприклад, наречений, до якого рано чи пізно повернеться Хелен Долинська, залишивши пригоди в Одесі за спиною, як щось цікаве і не дуже приємне. Так вона сказала? Тоді навіщо вона взагалі піддалась на його пропозицію провести ніч разом? Невже Хелен з тих жінок, які не можуть встояти перед чоловіками? Але ж тоді вона б втратила цноту набагато раніше. Ця нелогічна поведінка наштовхувала Олександра на неясну здогадку, за яку він ніяк не міг ухопитись.

— Тату, ми їдемо? – перервала чергове коло запитань Саша.

Олександр подавив роздратування. І розпорядився підігнати екіпаж. Думка про нареченого мадемуазель Хелен знову колючкою засіла в його голові. Він дратувався і відчував злість від думок про те, що якийсь інший чоловік буде робити з Хелен все те, що вчора робив він сам. Це не правильно. Неправильно відчувати ревності. Навіть до Євгенії і її конюха він не відчував скільки ревності.

Так було боляче знати, що його проміняли на бідного і не шляхетного чоловіка. Було боляче і принизливо усвідомлювати, що його використали, щоб підняти і розбагатіти. Але він не відчував такого пекучого бажання вбити того конюха, який звабив Євгенію Оболенську, як відчуває відносно незнайомого моряка з Нового Світу.

На щастя по дорозі Саша, яка до цього не була на кораблі засипала князя питаннями, і йому було просто не до самоїдства. Дівчинці було лячно і цікаво опинитись на палубі. Тому деякі питання йшли по колу. Олександр терпляче пояснював дитини чому корабель не потоне, і як за допомогою канатів повертати вітрила так, щоб приводити корабель в рух.

Верьовкіни залишили для князя з донькою човника, який мав відвезти їх з берега до вітрильника графа. Графу Верьовкіну належав тендер, який він використовував для патрулювання морських вод, коли виходив у море сам, до призначення на службу в береговій митниці. Зараз одновітрильне судно використовувалось для невеликих прогулянок і подорожей на короткі відстані.

Вітрильник був в морі, а не на пристані, і команда просто підплила як найближче до берега, щоб пасажирам було зручно підняти на борт, але одночасно щоб уникнути необхідності проходити через порт, де рух водного транспорту сповільнювався, і був утруднений через велику кількість кораблів.

Хелен вже встигла підняти на борт. І з насолодою тішилась свіжим вітром, відчуттям сили в натягнутих вітрилах, і похитуванням підлоги під ногами. Їй цього не вистачало. Дівчина не знала що робити, коли вона зустрінеться з князем. Їй все так само було ніяково, і тому вона воліла б взагалі залишитись вдома, але оскільки пообіцяла маленькій дівчинці показати море, то не мала права тепер пасувати і відсиджуватись як боягузка в палаці. Дратувало тільки те, що Настася Яківна сприйняла вчорашню князеву витівку з порваною сукнею як здвиг в стосунках, і огорошила Хелен звісткою, що ані вона, ані Маргарита Вікторівна на прогулянку не їдуть.

— Ми подумали, що вам з Олександром корисно буде побути наодинці, — з задоволенням повідомила графиня племінницю за пізнім сніданком.

— Ви впевнені, що це гарна ідея? — старанно запиваючи кавою бісквіт, уточнила Хелен.

— Там буде Устинія Петрівна, якщо ти про правила гарного тону, — впевнено відповіла Настася Яківна, осяюючи Хелен небесно-блакитним поглядом. Але побачивши дівчаче збентеження, вмить стала серйозною. — Оленко, щось не так? Князь учора щось тобі зробив?

— О, ні, — Хелен відчула, що все одно злегка почервоніла, але за засмагою того було на щастя не помітно. Не вистачало ще, щоб тітка почала ставити питання, на які у Хелен не було відповіді. Або й здогадалась, що князь в своїх діях зайшов далеко за межі доброчесності і пристойності. А тим більше не варто було зізнаватись, що Хелен передумала і заміж за князя не бажає. Треба було підвести графиню до нової позиції обережно, не викликаючи підозри в тому, що щось сталося. — Олександр Іванович

безперечно взірець благочесності.

— Тобі пощастило, що сукня порвалась саме тоді, коли ніхто тебе не побачив, — продовжила тітка, і зітхнувши додала. — Хочу зауважити, що сьогоднішній твій вибір вбрання мені більше до вподоби.

Дівчина спустилась до сніданку в сукні фіалкового кольору, яка мала скромний виріз декольте, задрапований шифоном, він же закривав плечі, закінчуючись комірцем стійкою до горла, сукня була з шифоновими рукавами, які закривали руки до зап'ястків. Заплетене волосся було перевите стрічками блакитного кольору. Довершувати образ мала шляпка, яка залишилась в кімнаті очікуючи своє пори. Хелен навіть знайшла пояснення своєму вбранню — захистити тіло від небажаної засмаги, і сонячних опіків, але запитань від тітки не послідувало.

— Мені теж так комфортніше, — погодилась Хелен. — Я визнаю, що утнула дурницю, піддавшись на умовини модистки, наше товариство ще не досягло паризького рівня моди. Та й одна відірвана стрічка зіпсувала мені весь вечір.

— Мені приємно, що ти у мене не тільки красуня, але ще й розумниця, — похвалила дівчину тітка. — І вмієш робити висновки із своїх вчинків. Відверто кажучи, я б на твоєму місці продовжувала б переконувати всіх, що та сукня була ідеальною, якщо вже я її одягла.

— Я не настільки вперта, — розсміялась Хелен, рада, що розмова з Олександра Оболенського переключилась на іншу тему.

І от тепер дівчина нервувала, виходжуючи по палубі, і спостерігала, як не відворотно наближається човник з трьома людьми. Вдягнена в рожеву сукню Саша нетерпляче вовтузилась на своєму місці, гувернантка сиділа поруч неї, і щось відповідала, схилившись до дівчинки. Олександр же як шуліка роздивлявся тендер, і від того його погляду Хелен ставало спекотно і холодно одночасно.

Коли човник нарешті підплив до борта вітрильника. Моряки кинулись допомагати князю й дочці зійти на борт. Хелен же ледь утримала себе від сороміцького бажання сховатись в каюті. Так страшно їй ще не було ніколи в житті. Щоб відволіктись вона стала подумки інвентаризувати снасті вітрильника.

На тендері була невелика команда, яка складалась з кількох матросів і капітана. Управління кораблем не було складним. Тендери відрізнялись довгим буршпитом, який забезпечував велику площу вітрил, а за необхідності його можна було втягнути на палубу. Хелен добре знала цей клас суден, які в Новому Світі називали кутерами, і використовували для патрулювання берегових вод і боротьбою з контрабандистами.

Глава 20

— Мадемуазель Олена! — Саша як завжди була емоційною і безпосередньою, покинувши Устинію вона підбігла до Хелен. — Я така рада вас бачити!

— Легше, мала, ти зіб'єш пані з ніг, — Олександр поспішив за донькою, але не встиг її перехопити, і дівчинка вчепилась в пелену сукні.

— Можеш не сумніватись, радість взаємна, — Хелен нахилилась до дівчинки, щоб мимохіть погладити ту по голові.

— А як щодо мене? - князь Оболенський схилив голову набік, пильно вдивляючись Хелен в обличчя.

Що він хотів там побачити? Дівчина відчула як червоніють її щоки, і бракне повітря від його дошкульного погляду. І знаєш мерзотник, що красень. В сорочці кольору слонової кістки, без шийної хустки, яка б приховала міцну чоловічу шию, і із скуйовдженим вітром волоссям. Так і хотілось долучитись до цього процесу, запустивши пальці в його темні локони.

— Доброго дня, ваша світлість, — Хелен видавила із себе посмішку, уникаючи дивитись Олександру в очі. - Вітаю вас на "Надії морської діви".

— Чудово виглядаєте, мадемуазель Долинська, — в голосі один мед. - Сподіваюсь Вам чудово спалось цієї ночі.

— Як і вам, — не залишилась в боргу Хелен.

— Мадемуазель Хелен! - Саша нагадала дівчині, що вона не наодинці з князем. - А ви бачили ліліпутівців?

— О, бачу ти читала книжку про неймовірні мандри Гулівера?

— Устинія мені читала, — погодилась дівчинка. - А наш корабель теж пливе до Ліліпутії?

— О, ні, — Олександр посміхнувся доньці. - Ми будемо дрейфувати вздовж берега. А зараз піди, допоможи Усті накрити стіл. Морське повітря сприяє апетиту.

Хелен перевела погляд на гувернантку. Жінка стояла в супроводі шкіпера тендера Йосипа Головатого, який щось розповідав, показуючи руками на снасті.

— Йосип Арсентійович, наш шкіпер, проведе вам з Устею екскурсію кораблем, — погодилась Хелен. Залишатись наодинці з князем їй категорично не хотілось. - Може його світлість приєднаються до доньки?

— Не раніше, ніж поговорю з однією збентеженою мадемуазелею, — Олександр делікатно відчепив дитячі руки від пелени фіалкової сукні, і розвернув доньку до гувернантки. - Кроком руш з відси!

Варто було малій відійти від віх Хелен, як Оболенський підхопив її під лікоть і повів до протилежного борту. Його пальці пропікали тіло через тканину, але безцеремонна поведінка чоловіка, який не звик до того, щоб йому перечили, викликала у Хелен злість. Захотілось вчинити якимось на перекір, щось, щоб похитнуло його кремнієву впевненість в собі. Тим більше, що тут на кораблі, не було зайвих очей, окрім команди, і Хелен не боялась здійснити скандал.

— Здається, я ясно дала вам зрозуміти, що не бажаю продовжувати наше знайомство, — крізь стиснуті зуби прошипіла дівчина. Але князь був незворушним.

— Те що ти тут свідчить дещо про інше! - самовпевнено заявив він. - І навіть тітку умовила залишитись вдома?

Хелен аж задихнулась від обурення. Та як він сміє її в чомусь звинувачувати?

— Те що я тут, лише свідчить про те, що у мене є честь, і я тримаю власні обіцянки, навіть перед дітьми!

— Та невже? - весь його благодушний настрій як вітром здуло. - А як щодо

власного нареченого?

— А це вас абсолютно не стосується!

— Я так не вважаю.

— А я вас не питаю! – Хелен нарешті вирвала свою руку з його пальців. І Олександр не став її утримувати. Не зрозуміло, чого він на неї сердиться. Сам же захотів, щоб мадемуазель стала його коханкою. І зараз не проти продовжити знайомство, але замість того дратується через її нареченого, і в середині все аж клекоче від емоцій – люті, обурення, роздратування, що мадемуазель Долинська веде себе так холодно. Хотілось вивести її з рівноваги, щоб за маскою світської дами побачити ту пристрасну жінку, яку він вчора тримав у обіймах.

— Гадаю, це він подарував? – Олександр дістав книжку Свіфта, з історією про мандри Гулівера до Ліліпутії. – Саша вже начиталась цих казок.

— Давайте сюди! – Хелен потягнулась за книжкою, але князь підняв руку на головою, і дівчина замість того, щоб забрати книгу, просто впала до нього в обійми, вхопившись за Олександрову сорочку, щоб втримати рівновагу. В ніздрі ударив її запах, змусивши відчувати хвилю збудження. Але Хелен швидко відновила стійкість, видавши в своїй поставі досвідченого море хода, і відступила на крок від Оболенського. Навіть крізь бронзову засмагу було видно як почервоніли її щоки. Олександрові це сподобалось.

— Забери, — захрипшим голосом промовив він до дівчини.

— Пф, Ви ведете себе як дитина, — спробувала Хелен остудити його запал. Та марно. Він сердився і куражився, мріючи опинитись до Хелен як найближче.

Якби дівчина тоді згадала знову настанови матінки Фло і проаналізувала князеву поведінку, вона б багато чого зрозуміла. "Якщо чоловік у вашій присутності почав вести себе як осел, вважай він закоханий по вуха". Але Хелен було не до настанов. Її власне тіло в супереч доводам розуму гостро реагувало на присутність Олександра, кров пламеніла в жилах, а в грудях тріпотів крилами якийсь птах.

Хелен кинулась на князя, намагаючись відібрати книжку, ковзнула тілом по ньому, опинилась близько-близько, так що її опалило жаром від його тіла. Але маленький зріст зіграв з нею злий жарт, і до книги навіть з задерними руками вона дотягнутись не змогла. Натомість князь похитнувся від дотику їх тіл, і томик полетів у воду, невтримавшись в аристократичних пальцях.

Хелен зробила раніше, ніж подумала. Прослідкувавши поглядом за тим, як світло зелені хвилі змикаються над книжкою, і від місця де вона булькнула у воду розходяться слабкі кола, Хелен просто перевалилась за борт, пірнувши в море слідом за книгою. Вода виявилась неймовірно холодною, як для літнього місяця, і від пекучого холоду під шкірою настовпорщилось сотні голок, а горло перехопив спазм, не дозволяючи ні вдихнути, ні видихнути.

Пальці зімкнулись на слизькій шкірі одночасно з тим, як дівчина усвідомила, що на ній не штани, а сукня з пишною спідницею. Пливти в такому одязі була вкрай незручно. Тканина миттю намокла, і обвила ноги, сковуючи руки, і Хелен вартувало великих зусиль вивернутись у воді, і рухатись до поверхні, щоб зробити ковток повітря

неслухняними легенями, в той час як мокра сукня тягнула до дна. Корсет теж не додавав спритності, сковуючи рухи тулуба, і Хелен в шаленою з панікою зрозуміла, що може не втриматись на поверхні.

— Людина за бортом! – почула вона чийсь крик, а в її тіло вже вчепилась чиясь рука, обвила груди попід руками, втримуючи голову над рівнем води, не даючи нахлебтатись пекучо-солоні рідини, яка вже встигла забитись носа і шкребла в горлі.

— Не борсаяся! – над вухом пролунав голос князя Оболенського, і Хелен обм'якла, прислухавшись до поради. Тіло буквально дерев'яніло в холодній воді, і Хелен поза своєю волею почала клацати зубами від холоду.

Тим часом команда кутера кинула князю канат. і з його допомогою витягли на борт і Хелен і Олександра. Дівчина почувалась збентежено, і ошаліло. Це що він їй життя щойно врятував? Вона не дуже спритно зіп'ялась на ноги, нарешті вдихнувши повною груддю.

— Ну чого ти встала, хочеш померти від чахотки, після того, як я тебе витягнув? – князь струснув шоковану Хелен за плечі, приводячи дівчину до тями. – Треба негайно скинути мокрий одяг.

Дівчина повела плечима, скидаючи з них князеві руки, і направилась до каюти. Оболенський слідував за нею. Під ногами була неймовірно тепла палуба, яку Хелен відчувала босими ногами. Туфлі вона загубила в пучині морській, мокра спідниця плуталась між ногами, погрожуючи весь час збити з ніг на палубу. Слідом за Хелен тягнувся мокрий слід, який за кілька митей просто висихав на теплих дошках. І в загалом Хелен була звиклою до морської холодної води, але бути в мокрому одязі справді було некомфортно. В цьому Олександр був правий.

На маленькому судні була лише одна каюта – графа Верьовкіна. В неї і зайшла Хелен, а слідом протиснувся Олександр. Приміщення було тісне, розраховане на одну людину. Койка прикручена до стіни, невелика скриня – ось і все убранство каюти. Дівчина з досадою подумала, що їй немає в що переодягнутись, і зло кинула на вузьке ліжко злочасну книжку, яку виявляється до сих пір тримала в заляклих пальцях.

— Ви б не могли залишити мене, мені ж треба роздягнутись? – Хелен повернулась до Олександра, вказуючи поглядом на двері.

— Це так ти мені вдячна? – фиркнув він. – А я між іншим теж постраждав через тебе. І мені теж треба сухий одяг.

— Я не просила вас стрибати за мною, — відповіла йому Хелен.

— Я мав стояти і дивитись, як ти тонеш? – Олександр підійшов в притик, і розвернув Хелен до себе спиною. Дівчина не зрозуміла, що йому потрібно, тому покійно повернулась.

— Я вмію плавати, — заявила вона, ледь не пирскаючи як киплячий чайник.

— Сокирою по дну, я бачив, — його пальці спритно розстібали гудзики на мокрій сукні, і усвідомивши це, Хелен сіпнулась віддалитись, але Олександр їй не дав, утримавши за плечі.

— Що ти робиш? – запізно запитала Хелен, нарешті розгубивши свою світську

витримку.

— Роздягаю тебе, — відповів Олександр, продовжуючи воювати з застібками. — Перше ти вже кольором зрівнялась з сукнею, а це тобі не личить. А по-друге, навіть чути не хочу, що ти можеш впоратись з цими клятими ґудзиками сама.

Хелен мусила визнати, що в останньому він правий. Без сторонньої допомоги вона б розстібнути крихітні ґудзики не могла. Скориставшись її нетривалою покірністю, Олександр закінчив з ґудзиками, і стягнув мокру тканину з плечей, сукня ковзнула Хелен до ніг, і вона залишилась перед Олександром в корсеті і спідній сорочці.

Її плеча торкнуло тепле дихання, і на мить здалось, що Олександр зараз поцілує шкіру. Але він втримався, розвернувши дівчину до себе обличчям. Погляд вперся в голі чоловічі груди. І коли сам встиг зняти з себе сорочку?

— Ти вся тремтиш! — Олександр продовжив роздягання, потягнувшись до зав'язок корсету. — Від цього тебе теж треба звільнити, як хочеш.

Хелен відчула, що її думки стали повільними, і геть сплутались. А головне, що тремтить вона зовсім не від холоду. Навпаки, їй вже жарко. Здається, доторкнись до тіла і пар піде. І серце гупає несамовито в скронях. Поки напівоголений чоловік впевнено розшнуровує стрічки на корсеті. Її груди вже нили, передчуваючи свободу від тісних пластин, вимагаючи щоб Олександр знову їх приласкав пальцями, і губами. Хелен закусил губу, стримуючи бажання накрити князеві руки своїми, погладити пальці, відчутти знову його шкіру на дотик.

Мабуть Олександр уловив перемену в її диханні, тому що його губи стиснулись в тверду лінію, і стало видно, що він докладає зусиль, щоб просто зосереджено закінчити розв'язувати корсет, а не почати пестити оголену шкіру, таку білу під тканиною, і засмаглу вище лінії декольте. Нарешті він відірвав погляд від своїх рук, подивившись Хелен в очі, і дівчина прочитала в його погляді близький шторм. В сірих очах з розширеними змінницями вона бачила своє сласне відображення, і ніби в дзеркалі там чикалось збудження і бажання.

Тонку сорочку Олександр скинув з дівочих плечей навіть не дивлячись. Руки залишились на її плечах, утримуючи, не даючи відвернутись, та Хелен і не намагалась. Вона спрагло дивилась князеві в очі, прикусуючи губи, відчуваючи, як наповнюється гарячою біллю низ її живота, ние все нутро, вимагаючи щоб він доткнувся до неї, знову заволодів її тілом, подарувавши щось більше, ні те що було минулої ночі.

Теплі пальці перемістились з плечей на шию, неквапливо пестячи вигин. І нарешті Хелен не втрималась, сама потягнувшись губами до Олександра, здаючись під натиском своєї плоті. Але він ухилився від поцілунку, його очі вже щось побачили поверх дівочих плечей.

— Та книжка так багато для тебе значить? — князь кивнув на койку, де лежала мокра книга, і вмить став напруженим, як струна.

— Це подарунок важливої людини, — щиро відповіла Хелен.

— Ти любиш його? — раптом запитав Олександр. І дівчина розгубилась. Ну звісно вона не закохана у Патріка! Але зізнатись в цьому Оболенському вона чомусь не могла.

Її душа кричала про те, що вона закохана тільки в нього, в Олександра. Слова вертілись на язичі, але зізнатись в своїх почуттях було страшно. Хелен навіть не уявляла його реакцію, але точно нічого хорошого з того б не вийшло. Олександр або розсердиться, або висміє її почуття. А нового сорому вона не витримає. Тому нарешті Хелен цілком правдиво підбрала слова і відповіла:

— Він багато для мене значить.

Але і цього виявилось достатньо, щоб Оболенський різко крутнувся на п'ятках, і покинув каюту, сильно грюкнувши дверима.

Глава 21

— Cher est plus beau que toi personne!

— Ви без перебільшення праві, — кивнула тітці Хелен. Її засмагле обличчя контрастувало з сукнею легкого пудрового відтінку. Мереживні рукава і комірець приховували від оточуючих ніжну як шовк шкіру, брошка з гроном перлин на корсажі приваблювала увагу до стягнутих корсетом грудей, спідниця з вишивкою шовковими нитками і дрібними перлінками м'яко стікала по стегнах до самої підлоги.

Джейн додала трішки кольору бровам для виразності погляду, трішки блиску на губки, для ще більшої їх принадності.

Довершувала образ зачіска із завитих каштанових локонів, з перлінками на вершинах шпильок.

— Ти не рада що ми тут? - запитала графиня Верьовкіна племінницю, впіймавши в її погляді розгубленість.

— Ну що ви, тітонько, — Хелен начепила на губи посмішку. - Підполковник Кюрто без сумніву приємний чоловік і гостювати у нього честь для нашої родини.

— От і прекрасно. Ти вже встигла оцінити краси фортеці?

— Чудова фортифікаційна споруда, — не стала сперечатись Хелен.

— Любонька, все гаразд? - стривожено перепитала тітка, розправивши мимохіть складки зеленої сукні, і підійшовши до Хелен в притул взяла племінницю за плечі, змушуючи дивитись дівчину собі в обличчя. - Ти сіпаєшся щораз, як чуєш ім'я Олександра Оболенського, але вперто уникаєш зустрічей з ним! Ти щось приховуєш, і це очевидно. Чи не настав час розповісти що саме?

— Тітонько, я вже казала, що на тій морській прогулянці Олександр повів себе як останній мужлан, і витягнувши мене з води, відчитав як якусь рабіню із Півдня, після такої поведінки я не маю жодного бажання з ним перетинатись! - запально відповіла Хелен.

— Люба, він же хвилювався за твоє здоров'я, — спробувала виправдати чоловіка Настася Яківна. Але в загалом пояснення племінниці її задовольнили, і вона випустила дівчину із своїх цупких рук. - Я розумію, що іноді треба поображатись на чоловіка, вказати йому його місце, та чи не час вже пробачити князя, і дати йому ще один шанс?

— А він його потребує? - здвинула плечима Хелен. - Останнім часом її світлість Воронцова так активно сватає князеві дівичку Местмахер, що здається князь не встоїть під тим потроєним натиском.

— То он воно що, — графиня прикрила рота синім віялом з улюбленими павичами, приховуючи усмішку. — Ти ревнуєш, mon cher.

— Не правда, — засопіла на манеру їжака Хелен.

Вона навіть собі б не зізналась, що насправді два тижня її серце спливає кров'ю від болю, кожен раз як вона чує плітку про Олександра Оболенського і Катерину Местмахер. А тим більше коли бачить їх поруч. Скромна Катя не відходить від князя ані на крок, кліпаючи своїми очиськами, ховаючи за віялом рум'янець і невпопад посміхається на князеві слова. Гучно сміятись дівчина здається боїться, або просто не вміє.

Варто було зізнатись хоча б самій собі, що князь Оболенський не перестав її хвилювати. Що вона все так само закохана в пихатого чоловіка, і все так само мріє про його ласки. Навіть після того, що у них було. Або особливо після того. Але Хелен заборонила собі навіть думати, про продовження зваблювання князя. І вперто переконувала себе і тітку, що ідея про заміжжя за князем виявилась помилковою.

Що ж до князя, то він покинув "Надію морської діви" відразу після того, як залишив мокру Хелен в каюті кутера. І після того просто перестав помічати дівчину. На двох прийомах, де вони були з князем одночасно, він просто пропікав дівчину поглядом темних, як грозове небо очей, але варто було опинитись дівчині на відстані витягнутої руки, як він робив вигляд, що вони не представлені один одному. Або що вона пусте місце. Така поведінка тільки ще більше ятрила Хелен серце. Тому вона з полегшенням погодилась на поїздку до Аккерманської фортеці, куди граф Верьовкін їхав у справах, а графиня, просто щоб розважитись.

Як розповіла Хелен тітка фортеця була побудована п'ятсот років тому вихідцями з Генуезької республіки, і два століття слугувала їм прихистком від набігів монголо-татар. Але з закінченням панування італійців на Чорному морі фортеця перейшла під владу Османів. У 1770 році вона вперше була захоплена московським військом. Протрималися вони у Аккермані недовго і відповідно до Кючук-Кайнарджийської мирної угоди повернули місто османам у 1774 році. У 1789 році укріплення без бою було захоплене великим загоном донських козаків та бурським егерським корпусом, яким керував М. Кутузов. Наступного року Кутузова призначили комендантом фортеці. Але відповідно до Ясського угоди підписаної у 1791 році, кордон між Російською та Османською імперією пройшов по річці Дністер. І Аккерман знову перейшов туркам.

І тільки у 1812 році за Бухарестським мирним договором південь Бессарабії з Аккерманом переходять остаточно до Російської імперії.

При світлі дня складена із сірого каменю споруда справляла враження надійності і захисту. Чималий внутрішній двір за майже п'ятиметровою товщею стін був здатний надійно захистити мешканців фортеці від будь-якої осади. Навколо фортеці розкинулось невелике місто Білгород, в якому проживали сім'ї солдат, купці, ремісники.

Через вузькі бійниці пробиті в кам'яному мурі проглядало море, яке в притул підходило до фортеці із північного боку. Хелен з Олександром Комарницьким, гостем коменданта, пройшлись стінами фортеці, споглядаючи фантастичні краєвиди на

Дністровський лиман, і загрозові глибокі оборонні рови. Граф Олександр Лукашевич виявився приємним співбесідником, мав замок в Золочеві, в якому займався розведенням квітів, і з захопленням ділився з Хелен знаннями в галузі ботаніки, садівництва і фортеце будівництва.

— Ти ревнуєш, — знову повторила графиня Верьовкіна. — Але ж погодься, Катерині пора вказати на місце. Вона тобі не суперниця!

— А я і не збираюсь з нею змагатись в чім би то не було, — запевнила Настасю Яківну Хелен. — Хоч і не стану приховувати, що приступність баронеси мене дратує.

— Вибач, я не думала, що вони приїдуть сюди, — тітка відклала віяло на столик і присіла на край пуфика. — Хотіла, що б ви з Оболенським мали можливість поспілкуватись без всюдисущої Луїзи-Розіни.

— Що ти маєш на увазі? — Хелен навпаки піднялась і нервово пройшлась по маленькій кімнаті, виділеній їй комендантом фортеці. В грудях заворушилась тривога.

— Ніяких справ у Петі тут немає, — зітхнула тітка. — Я вмовила його нанести візит Кюрто, тому що князь Оболенський нарешті стурбувався землями під виноградники, і наразі в справах гостює в Білгороді.

— Местмахери теж про це знають, — Хелен не стала говорити тітці, що зустріти Катерину в гарнізонному дворі було неприємно і болісно. — Ну звісно, що не місцевих кавалеристів вони причаровувати сюди з'явилися. То вони серйозно взяли за полювання на князівський титул!

— Виходить ми недооцінили Луїзу-Розіну, — зітхнула тітка.

— Мені байдуже, — відчуваючи як холонуть кінчики пальців від передчуття неминучої зустрічі з Олександром, бахвалилась Хелен. — Хай забирає собі цього сноба, і тішитись в його льодяних обіймах до поки смерть не розлучить їх. Я навіть співчуваю його першій дружині, і ніскілечки не здивуюсь, що це князь примусив її піти до монастиря.

— Та що між вами сталось? — знову не витримала невідомого тітка.

— Ми затримуємось, — замість відповіді промовила Хелен. — Не ввічливо змушувати господаря чекати.

І перш ніж тітка знову почала ставити незручні питання покинула кімнату.

Олександр Оболенський втомився від зайвої уваги шумної баронеси Местмахер і улесливого погляду Каті. Останнім часом дівчина наче з ланцюга зірвалась, намагаючись весь час бути до нього ближче, чим не сказано дратувала. Користь від неї була тільки у тому випадку, коли поруч опинялась Олена Долинська. Тоді князь удавав зацікавленість, щоб не зірватись на американку. Щоб не підійти до неї, не почати безглузду розмову.

Її слова про жениха боляче вразили князя. І він вирішив, що готовий був взяти Хелен за коханку, але усвідомлення того, що вона ще й закохана в свого нареченого так розізлило князя, що він вирішив нічого спільного з дівчиною більше не мати. І чесно намагався дотриматись даної собі обіцянки. От тільки Олена з'являлась на званих вечерях і прийомах, і він не міг спокійно на неї реагувати, бачити як вона

спілкується з іншими чоловіками, безтурботно фліртує, не помічаючи його, живе своїм звичним життям, в той час, як він втратив сон і апетит через неї.

Князь Оболенський сподівався, що нетривалий від'їзд до Аккермана остудить його почуття, які він вважав неправильними, ірраціональними і сороміцькими. Неправильно бажати чужу наречену так, що вона приходить до нього щоночі в фантазіях, де він пестить дівоче тіло, цілує і робить всі ті неймовірні речі, про які вона так зневажливо відізналась після єдиної ночі кохання.

І дійсно, присутність давнього знайомця, вчителя фехтування підполковника Кюрто з яким вони добряче повправлялись на плацу, давши гарний урок фехтування гарнізонним солдатам, на кілька годин витрусила з князевої голови думки про Долинську.

За обідом до коменданта і князя приєднався граф Комарницький, який був туту справах ложі "Полум'яної зорі", членом якої свого часу пропонували стати і Оболенському, але він від масонських ігор відмовився.

Сама Аккерманська фортеця, за твердженням Кюрто, була збудована масонами, на підтвердження чого демонструвались всім охочим гарматні ядра вмонтовані в мур фортеці. Кюрто, призначений сюди комендантом за протекції своєї таємної ложі, справно служив в першу чергу масонам. Але оскільки фортеця і місто з розбудовою Одеси втратило своє стратегічне значення, таємна канцелярія на таку діяльність дивилась крізь пальці.

Але надії на спокійний відпочинок розбились як скло, коли опісля обіду прибули Местмахери, мотивуючи це тим, що в Одесі аж надто спекотно, та й Катя ніколи не бачила величну споруду. Князь Оболенський ретирувався в бік огляду полів, чесно сподіваючись, що до його повернення настирна дівчиця повернеться до Воронцових в Одесу, надивившись на краєвиди древніх мурів.

Але надіям не судилось справдитись. І за столом його зустрічав Петро Іванович, який бесідував з Луїзою-Розиною, Олександр Комарницький, і як завжди задумлива Катя, яка миттю оживилась при його появі. Оболенський відмітив, що накрито ще для трьох персон:

— У вас ще гості? – поцікавився він у коменданта, займаючи своє місце за столом.

— Не повірите, з вашим приїздом, у нас небувале пожвавлення, — посміхнувся підполковник Кюрто, оглажуючи орден Святого Георгія, одягнутий задля такого урочистого випадку. – А ось і вони.

Олександрові здалось, що його серце зупинилось, а потім затарабанило швидко-швидко, коли його погляд вткнувся в зблідлу Хелен Долинську, яка увійшла в їдальню слідом за тіткою Настею. Вона що тут робить? Невже навмисно приїхала, щоб побачитись з ним? Шалена непрошена надія охопила його душу, і він спрагло роздивлявся дівоче обличчя, вишукуючи хоч якийсь знак. Але дівчина трималась бездоганно безпристрасно, і князь схаменувся, опанував себе, відвернувся до тарілки, щоб знову подивитись на прибульців із звичною лінню і байдужістю.

Хелен роздивлялась їдальню, розташовану у великій холодній залі. Темна стеля з

грубими балками мала круглу люстру з напівзгорілими свічками, видно було що їх не часто запалюють. А комендант не балуваний великою кількістю гостей. Камін зважаючи на пору року не горів, розповсюджуючи в повітрі ледве чутний запах гарі і мокрого попелу. Стіни оббиті дерев'яними панелями були покликані створювати відчуття затишку. Меблі на відміну від загального інтер'єру були більш сучасними — овальний стіл з червоною скатертиною, стільців з різьбленими спинками, пузатий буфет.

Але як Хелен не намагалась уникнути споглядання присутніх, їй все-таки довелось привітатись з ними. Луїза-Розіна дивилась на неї з неприкритою ворожістю, Катерина ховала обличчя за віялом з шовку, і незважаючи на привітність Комарницького Хелен відчувала себе ніяково. Особливо коли натикалась на льодяний погляд князя Оболенського. Наче хтось холодну рибину кидав за пазуху. І тільки зусиллям Хелен тримала себе на місці, і мило посміхалась чоловікам, відчуваючи, що надто сильно затягнутий корсет заважає дихати, і вона може в будь-який момент знепритомніти від хвилювання.

Глава 22

— Це не фуа-гра, — схилившись до Хелен прошепотіла тітка прикрившись віялом. — А казна що!

Хелен була з нею солідарною. Смаку в поданій печінці не було. Чи то вона просто його не відчувала, весь час ковзаючи на своєму місці як на голках, під пильним поглядом князя Оболенського. На щастя, Олександр час від часу відводив погляд, відволікаючись на розмову з Луїзою-Розіною і Катериною. Остання до речі вела себе набагато розкутіше, і Хелен незадоволено відмітила, що дівчина не така вже й ляклива, як їй здалось при першому знайомстві.

Розмова за столом точилась про простонародні свята, яких в літку була велика кількість, і німкеня баронеса Местмахер мрійливо описувала звичаї в Пруссії. Хелен було б чого додати, адже в Новому Світі теж були не менш цікаві звичаї, але вона не хотіла говорити, пасивно длубаючи печінку з гарніром.

— Без сумніву, після дня Онуфрія, найбільшим святом буде Івана-Купала, — нарешті повернув увагу до місцевих народних свят комендант.

— Сороміцьке свято, — не погодилась з ним Луїза-Розіна. — Хто, будучи шляхетно вихованим, буде стрибати через вогнище, оголюючи ноги?

— Ну таки не всім то і не прийнятне видовище, — протягнув задумливо граф Верьовкін, за що заробив легкого удару віялом по руці від дружини.

— Це що, я чув в північних губерніях є прецікавенна гра "гаски", — пригадав про щось своє Комарницький, але подивившись а Хелен і Катерину, чомусь почервонів і вткнувся в свою тарілку.

— І що там цікавого? — запитав Кюрто.

— Я Вам потім розповім, якщо Ви не знали, — Оболенський кинув погляд на Комарницького. — Історія не для вух прекрасних мадемуазель.

— А ви, Олександрє Івановичу, разом з високою княгинею бували в різних країнах,

чи існують десь іще подібні звичаї? – тихеньким голоском запитала Катерина, і, по свійські поклала руку Олександру на стегно. На щастя під скатертиною інші гості того не бчили.

Оболенський, який був вимушений сидіти поруч з дівчиною, і мимоволі уділяти їй увагу за вечерею, від такої зухвалості ледь не подавився. А дівчина виявляється прекрасна актриса, якщо до сьогодні так вдало розігрувала сором'язливість. Зовсім як Євгенія. Він поглянув на Катю, і та сміливо відповіла йому довгим поглядом, але потім спохватилась, прибрала руку, і почала розглядати серветку.

Якби вона була першою в його житті дівчиною, яка себе так вела, то Олександр був би заінтригований. Але, на його жаль, кожна друга звана вечеря могла похвалитись подібними витівками з боку прекрасної статі. Завжди знаходилась мадемуазель, чи то мадам, яка не прозоро натякала на бажання познайомитись з князем ближче. Чи то доторком, чи й прямим текстом озвучую свої бажання. Спочатку князю те було цікаво, але останнім часом така манірність і псевдо скромність стали йому нудними. Особливо у виконанні недосвідчених незайманих дівчат.

Мабуть саме тому Олександр Оболенський так гостро реагував на байдужість Хелен Долинської, що вона по при все не поспішала розтанути під його чарами, все вишукуючи в ньому щось інше, окрім приємної зовнішності. І навіть зваблюючи його, чи піддаючись натиску, все одно залишалась чужою, не підкореною, не покірною. Її хотілось перемогти, завоювати, змусити підкоритись, і просити про помилування, розіпнувшись на шовкових простирадлах...

Оболенський усвідомив, що знову невідривно роздивляється Хелен, милуючись витонченим профілем.

— Олександрє Івановичу, з Вами все гаразд? – невинно кліпаючи віями пхнула його в бік Катерина.

— Перепрошую, — князь зіжмакав серветку, і відсунув тарілку. – Але звичаї в Європі мало відрізняються від того, що нам розповідала мадам Луїза-Розіна. Тим більше, що високій княгині не пасувало цікавитись простонародними звичаями. А її супроводу було не до вільного дозвілля.

— Як шкода, — сказала Настася Яківна. – Подумати не могла, що Ваша служба була такою нудною.

— Я не сказав, що було нудно, — заперечив Оболенський. – Але в основному справи були державної важливості, і самі розумієте за столом про це не говориться. Як мінімум така розмова сприятиме втраті апетиту.

— Навіть подумати не можу, який вантаж був покладений на Ваші плечі, — пискнула Катя, і нагородила Оболенського поглядом наповненим захватом.

Нарешті подали десерт: політі медом тістечка з ягодами, і Хелен підхопилась із свого місця, прошепотівши тітці:

— Я трішки подихаю повітрям.

Дивитись на переглядини Олександра з Катею було гидко. А як на зло, від пильного погляду не сховались ужимки юної Местмахер. По князю ж взагалі не можливо було

зрозуміти, як він реагує на провокації рудої залицяльниці. І може він геть не проти такої поведінки. От же ж дідько, лаялась про себе Хелен, крокуючи через внутрішній двір до сходів, як вели на кріпосну стіну. Ну яка їй справа, до князевих любовних походеньок? Але по при заклики розуму дурне серце стискалось всякий раз, як погляд Олександра зупинявся на Катерині.

Мадемуазель Долинська підставила червоні від гніву щоки під прохолодний вітерець. Пахнуло водоростями, йодом і рибою. Як завжди, коли близько було море. Хелен обережно ступала по кам'яній стіні, шириною не менше кількох ярдів. Стіна відгороджувала гарнізонний двір від зовнішнього. І своїм торцем виходила до моря. Зліва блимало вогником вікно в башті Овідія.

Але Хелен хотілось полюбуватись чорним оксамитовим небом з розсипом зірок на ньому, яке куполом охоплювало тривожне море. Вітер гнав хмарки, обіцяючи до середини ночі повноцінний шторм. Але і зараз море стало бурхливим і шумним, а вітер міг запросто змести з стіни необережного гуляку. Дівчина сподівалась споглядання буремного нічного пейзажу зможе внести мир в її душевне сум'яття.

— Он ви де, — Катя Местмахер наздогнала Хелен, коли вона вже добралась до краю стіни, і прямо під її ногами розпростерлось море, змушуючи тамувати подих від захвату. Хелен скригнула зубами, вона майже абстрагувалась від ситуації, і забула про присутність Местмахерів в Аккермані.

— Чим зобов'язана вашій увазі? - настрою бути ввічливою не було.

— Спочатку я хотіла вас попросити залишити Сашу у спокої, — серце шкрябнуло таке панібратське звернення. І Хелен подивилась на суперницю уважніше. Сукня м'ятого кольору в синю смужку, обтягує справну фігуру. Руде волосся затягнуте в тугий жмут, і тільки кілька пасмів непокірно вибилися із зачіски, тріпочуть на вітрі, викликаючи бажання їх прибрати з простого, але симпатичного обличчя. Катя притисла руки до серця, здригуючись від особливо холодного пориву бризу.

— Якого саме? - від хвилювання не очікувано прорізався сильний акцент. Але Хелен все таки вдалось запитати це байдуже.

— Князя Оболенського звісно! - запально відповіла Катя. - Думаєте, я не бачила, як він роздягав вас поглядом? А ви посміли заявитись сюди, переслідуючи його!

— Він не вирізняється гарними манерами, — погодились Хелен. - Але ми будемо нічим не кращими, якщо будемо обговорювати князя за його спиною.

Від звинувачень юної ревнивиці і взагалі стало смішно.

— Маман казала, що після сьогоднішньої ночі все зміниться, і ви перестанете бути небезпечною, — продовжила Катя, пропускаючи мимо вух слова Хелен. - Завтра, коли князь оголосить про наші заручини, ви вже не зможете нічого зробити. Але я не згодна.

Хелен здалось, що їй почулось. Що вона невірно зрозуміла Катерину, що це якась гра незвичної української мови, але душу вже охоплював холод. Так ніби в грудях все вимерзло, і жодних емоцій там бути не може. Їй мало бути байдуже, на кому одружиться князь, але натомість слова Катерини вбили останні краплі якоїсь безумної

надії. І Хелен здалось, що весь світ посірів, навіть оранжево-морквяні коси Местмахер вицвіли і втратили колір, не кажучи вже про вогні смолоскипів на стіні. І дихати стало боляче. А перед очима все поплило.

— Але він так на вас дивиться, що у мене виникають сумніви, — продовжила Катя, не звертаючи увагу на стан Хелен. — Вам би краще було б повернутись до Нового Світу. Ви так заважаєте нашому щастю, і мені так шкода, так шкода, але зрозумійте, я не можу інакше.

Катерина підійшла ближче, але Хелен бачила її погано, крізь сльози. Тим часом Местмахер взяла її за плечі, дивлячись прямо в обличчя, і збентежена, розчавлена власним горем Хелен ніяк не відреагувала на цей дотик. Здавалось, тіло стало дерев'яним, і не відчуває тепло пальців. Вона ще обдумувала неприємну звістку, опановувала себе, і не розуміла, що від неї хоче Местмахер іще.

— Всім буде краще, якщо вас не стане, — нахилившись до самого обличчя Хелен прошепотіла Катерина, і штовхнула дівчину від себе, відступивши на крок назад.

Хелен відчула, що втрачає рівновагу, і в паніці змахнула руками, намагаючись втриматись в вертикальному положенні. Пальці ухопили порожнечу, і кріпосна стіна вивернулась із під ніг, під розкинутими руками затріпотіло повітря, але коротке падіння скоро закінчилось ударом об воду. Гірке солоне море забилося до носа і рота, і знову важка спідниця обвила ноги, заважаючи зробити змах, щоб впливти.

Паніка охопила Хелен, і вона відчайдушно рвонула до повітря, випірнула на поверхню, вхопила ковток повітря, навпіл із морською водою. Течія біля фортеці видалась несподівано сильною, хвиля підхопила Хелен і добряче приклала боком об каміння, яке тирчало з води. Пощастило ще, що вона впала у воду, а не розбилась об ці скелі. Додумувати думки часу не було, всі сили йшли на те, щоб триматись над поверхнею води, і не захлебнутись. Куди пливти, і як себе порятувати дівчина не знала. Вона спробувала вхопитись за скелю, але німіючи пальці ковзнули по слизькому каменю, ні за що не зачепившись.

Наступна хвиля віднесла Хелен від скелі, а потім знову шпурнула дівчину на каміння, і по при шалений опір, дівчина приклалась об каміння головою. І наступила повна темрява.

Глава 23

— Сеньйор! — чорноволоса красуня винирнула з темряви, і налетіла на Олександра, ледь не збивши з ніг.

"Це ще хто така?", — здивовано подумав князь, споглядаючи молоду дівчину в тонкому халаті поверх довгої полотняної сорочки. Тим часом незнайомка уважно подивилась на князя, і з сильним акцентом запитала:

— А сеньйорита Хелен не з Вами?

В її голосі було стільки тривоги, що Оболенський миттю відчув як його душу теж охоплює неясний страх. Він тягостним відбитком лягає на серце, вселяючи в груди впевненість, що трапилось щось погане.

— Що ти верзеш? — не ввічливо гаркнув він на чорняву незнайомку, але та не

злякалась, тільки сильніше стиснула поли халату біля горла, оцінюючи князя поглядом.

Він стикнувся з дівчиною майже на виході із замку, тільки зараз покинувши бібліотеку де вони з комендантом Кюрто і Комарницьмким цідили коньяк і обговорювали перспективи виноробства в околицях Білгороду.

— Сеньйорита не повернулась з вечері, — незнайомка сміливо подивилась князю в обличчя. — Я думала, можливо, хазяйка з вами. Сталась біда!

Князь і сам розумів, що сталося щось погане. Але він відігнав цю думку, подумавши, що можливо Хелен просто усамітилась десь з черговим залицяльником. Краще б так. Зуби скрипнули від злості. І захотілось придушити вітряну красуню. Вона покинула їдальню відразу після того, як подали десерт. Катерина Местмахер до речі теж. Але остання повернулась ще до закінчення трапези, і передала графині Верьовкіній слова від племінниці, що та прохає не чекати її повернення. Бо мадемуазель Долинська вже пішла в свою кімнату.

— Треба йти до Петра Микитовича! — рішуче заявив князь. — І до коменданта. Ти компаньйонка мадемуазель?

Дівчина перелякано кивнула.

— Іди в покої, і чекай, ми знайдемо Олену!

— Я дуже хвилююсь, на неї це так не схоже, — прошепотіла невідома. — Відшукайте сеньйориту!

Він переконував себе, що так і буде. Що дівчина просто загулялась. Хоч і погода на вулиці не сприяла прогулянкам. Небо затягнуло хмарами, на морі здіймався шторм, вода шуміла і плескала об древні стіни Аккерманської фортеці, а в щілинах в камінні гуло від протягів.

Князь хмуро попрямував до покоїв Петра Івановича Кюрто, поруч з яким були і його власні. Комендант залишив молодь раніше, і мабуть вже спав. Олександр подумав, що не завадило б заглянути і в свою кімнату, захопити масляний ліхтар, який князь використовував замість нічника. Олександр крокував розмашисто, відчуття тривоги гнало його в спину, змушуючи поспішати. Але навіть поспіх не завадив помітити неясну тінь, яка метнулась від його спальні в глиб коридору. Невже хтось його підстерігав?

В голові майнула шалена думка — можливо він дарма здійсмає паніку, і Хелен Долинська зараз знайдеться в його кімнаті? І по при відчайдушне бажання щоб так і було, він був в цьому не впевнений. Такий вчинок був не в дусі американки. Тим більше вона б попередила свою подругу, щоб та не чинила галасу, якби вже їй так кортіло провести ніч в обіймах князя.

Галас би згубив її репутацію. І Олександр мусив би як чесна шляхетна людина або одружуватись на Хелен, або стрілятись з її родичем. І Оболенський був впевнений, що Хелен на таку ницість не здатна. Вона була надто щирою, щоб розігрувати подібні багато ходові способи одружити його на собі. Тим більше, якщо взяти до уваги, що він би вибрав дуель, замість шлюбу.

Але варто було переступити поріг кімнати, як князя знову охопили сумніви. В його ліжку явно хтось був. Ліжко із старомодним балдахіном стояло біля стіни, біля вузького вікна видлубаного в сажений товщі кам'яної стіни, стояв письмовий стіл, на якому ледь жеврів вогник ліхтаря, і в його слабому освітлені було помітно силует сторонньої людини. Іще незнайомку видав запах парфумів. Олександр досадливо зморщив носа – мабуть якась з місцевих прислужниць пробралась в ліжко, тому що Хелен Долинська ніколи так сильно не пахла жасмином.

Він не став долати відстань до ліжка, щоб перевірити хто там, а тільки зло кинув:

— У тебе є три хвилини щоб покинути приміщення! – і підхопивши з столу ліхтар покрокував на вихід.

Щоб на порозі зіштовхнутись обличчям в обличчя із баронесою Местмахер. Не спальня, а прохідний двір, вилаявся про себе князь Оболенський, відсуваючи з проходу Луїзу-Розіну, що було не так просто зробити:

— Потрудіться це пояснити! – говорила баронеса голосно, і вказувала великими очима князю за спину. Явно з наміром привернути увагу до князевої спальні.

— Що саме? – баронеса затулила собою прохід, не пропускаючи здобич. Відчуття, що даремно втрачається час не покидало злого князя. Але він все ж озирнувся, і не стримуючи себе вилаявся, відчуваючи себе героєм якогось фарсу. В його ліжку вже не лежала, а сиділа, прикрита простирадлом Катерина.

— Тільки крикніть ще! – князь втягнув Луїзу-Розіну в кімнату і прикрив двері. – Заберіть своє розпусне чадо, і поясніть їй, що шляхетним пані така поведінка не пасує!

— Та Ви! – баронесі бракувало слів, вона відкривала і закривала рота, як риба викинута на берег. Видно, що в її уявленні не так мав себе вести застуканий на звабленні невинної мадемуазелі чоловік. І тому заготовлена промова, а Олександр не сумнівався, що акція балу ретельно спланована, не вписувалась в загальну канву розмови. – Ви збезчестили мою донечку!

— Не смішно, — князь знову зробив спробу обійти баронесу, розуміючи, що все що відбувається, це змова між Луїзою-Розіною і Катериною. – Я до вашої доньки і пальцем не доторкнувся! Але якщо ви наполягаєте, то нехай барон чекає секунданти, я наклепів нікому не спускаю, і ваш чоловік не такий гарний стрілок, щоб мені перейматись за своє здоров'я! Не кажучи вже про те, що про розпусну поведінку вашої доньки знатиме весь Петербург, і цар особисто! Як думаєте, скільки шансів після цього буде у неї вийти заміж?

-Я все зрозуміла, ваша високість. Одягайся, дурепо! – миттю переключила праведний гнів на доньку баронеса. Під вдаваним гнівом звучало розчарування. – І тихо!

Олександр нарешті покинув кімнату, кинувшись будити коменданта.

До ранку вже ніхто не лягав. Палили смолоскипи, і під поривами злого вітру з лиману обшукали кожен закуток фортеці. Але Хелен Долинської ніде не було. Знайшовся хтось із солдат, хто бачив як дівчина піднімалась на кріпосну стіну. Але чи вона поверталась нікому не відомо не було. Не проходила вона і крізь ворота в місто.

За сніданком панувала пригнічена атмосфера. Олександр пив каву не відчуючи смаку, Катя Местмахер теж сиділа задумливою і блідою, ігноруючи чашку з чаєм. Видно нічні пригоди відобразились на її душевному стані, викликавши стійку меланхолію, поруч графиня Верьовкіна бліда і з червоними очима обмахувалась віялом, хоч душно і не було, і не доторкнулась до їжі. Тільки в Луїзи-Розіні з апетитом все було гаразд, вона їла яєчню, булочки з цукровою посипкою, щедро обмазуючи їх маслом, і винувато поглядала на Настасю Яківну:

— У мене завжди так, коли нервую, — ніби виправдовуючись пояснила вона, тягнучись за черговою паляничкою. — Вибач, любя. Я буду прямою, але вашу Оленку взяло море.

— Люди вийшли на човнах, — Олександр сіпнувся як від удару. Визнавати очевидне йому не хотілось. — Вони перевернуть морське дно, переберуть його по камінчику, але допоки ми не знайдемо підтвердження того, що Хелен впала в воду, ми не здамось!

— Тіло могло б віднести далеко...

— Мовчати! — Оболенський обірвав баронесу на півслові, гупнувши кулаком по столі, так що посуд підстрибнув і задрижав. Він і сам розумів, що Местмахер може бути права, але гнав від себе всі ці думки. — Здається ви загостювались у коменданта, і вам час повертатись в Одесу. Це не натяк.

З цим словами він стрімко покинув їдальню. Безвихідь і необхідність просто чекати вимотували і дратували. По при заклики здорового глузду, князь відмовлявся вірити, що Хелен Долинська загинула. Необхідно було просто шукати, і вона обов'язково знайдеться. Думку, що рибалки можуть виловити тільки її тіло, князь від себе гнав, бо від того, як він уявляв її мертвою, серце починалось болісно стискатись і холонули руки і скроні від непрошеного поту, а все його єство охоплювала туга, такої сили, що весь світ видавався князю немилим.

Здавалось дівчина буде в його житті завжди. Десь бовванітиме на периферії зору, дратуватиме своїм акцентом, заграватиме, і вислизатиме, затіваючи все нові і нові ігри. Здавалось, буде ще час знову її звабити, і довести, що між чоловіком і жінкою в ліжку відбувається речі, які здатні принести задоволення, а не біль і розчарування. Здавалось, буде час щоб розібратись з її нареченим, і її почуттями. І своїми почуттями. А тепер Олександр відмовлявся вірити в те, що часу вже нема. Що все скінчилось отак, навіть не почавшись.

Олександр навіть сам не зрозумів, як стало вогко очам. І він змахнув непрошені сльози, молячись Богу, щоб Хелен Долинська знайшлась живою. Якби вона знайшлась, він би більше не вагався! Він би одразу потягнув би дівчину до церкви вінчатись, і не випускав би її із спальні до тих пір, поки її спомини про клятого нареченого геть не вивітрились би з голови. Хай тільки знайдеться!

Та проходили години, але новин ніяких не було. Надвечір стали повертатись рибалки з моря, з нічим. Жодного натяку на присутність Хелен у воді. Споглядання ж каміння, яке стирчало з води впритул до кріпосних стін і взагалі навіювала страшні думки.

— Оголосіть нагороду в місті, — на вечірній нараді вирішив Оболенський. — Червонець кожному, хто щось чув чи бачив. Винагорода за будь-яку інформацію про темноволосу чужоземку!

— Завтра з ранку тут не буде проходу від аферистів, — зауважив Комарницький.

— Не розорююся, — буркнув князь. — Ми перевіримо всі можливі версії!

— Друже, я навіть подумати не міг, що дівчина вам така дорога! — похитав головою Кюрто.

— Я зробив би те саме для будь-кого з тут присутніх, — уникаючи прямої відповіді завив князь, хоч на справді зауваження коменданта влучили в ціль. До сьогодні князь і сам не уявляв наскільки він прив'язаний до мадемуазель Долинської.

На третій день Олександр мусив визнати що все марно. Вони перевірили всі можливі версії, перетрусили сітки, переплили кілька разів всі навколишні води з гарпунами. Та дарма. Ані Долинської, ані її тіла, так і не знайшлося.

Граф і графиня Верьовкіни стали збиратись в Одесу, графиня вбита горем всі ці дні майже не виходила із гарнізонної каплички, весь час молячись за Хелен. Оболенський, яки весь цей час вислуховував найрізноманітніші версії, і метався в пошуках по всьому Білгороду, відчував повне спустошення і розчарування.

— Маю написати Долинським в Новий Світ, — змахуючи сльози повідомила Настася Яківна. — Таке горе. Як про це писати...

— Тримайся, любонько, — граф підтримував дружину під руку, і змарніла графиня чіплялась за нього, як за соломину.

Вони прощались з Олександром в зовнішньому дворі фортеці, готов сісти в карету.

— Ви графиня? — до них від Кілійської брами підбіг босоногий хлопчина років десяти. Чорнявий, худий циганчук в коротких полотняних штанах і з голим пухом, перемазаним у шовковицю.

— Ану стій! — за хлопцем гнався солдат, притримуючи шаблю біля стегна, щоб не плуталась між ніг.

— Я маю сказати! — хлопчина важко дихав від бігу, і відчайдушно увертався від здорових лап служивого, який намагався випроводити непрошеного гостя. — Я червонця хочу!

— Пустіть дитину, — розпорядився граф Верьовкін.

— Кажи, — також звернув увагу на циганчука князь.

— Я чув як учора наш Гужо похвалявся, що вони з моря дівку гарну виловили, і в Одесі їм за неї торгаш грошей відсипав, як за дві кобили! — протараторив малий. — Давайте червонця!

— А тепер кажи повільно, і ще раз, — миттю підбираючись, попросив Оболенський. — І ти отримаєш свій червонець!

Глава 24

Нещадно боліла голова, і все тіло, так ніби в ньому не залишилось ні одної живої місцинки. Вона намагалась пригадати що відбулось, що трапилось, але не могла. В голові в проміжках між головним болем спалахували лише недавні картинки.

Як її хтось плескає по щоках, і грубо лапає груди.

— Облиш її, вона напівмертва, нема на що позариться, — лунає в голові низький чоловічий голос.

— О, очі відкрила, — у неї перед очима все пливе, і побочити чоловіків які так грубо її обговорюють вона не може. На щастя грубі цупкі пальці відпускають багатостраждальну півкулю груді. — Бач, із благородних, видно.

— Або забавка якогось торгаша, випала за борт, — скептично відповідає незнайомиць. — Та все одно, вона зараз синя і холодна як риба, таку і перекинути гідко...

Їх голоси тануть в тумані і хвилі нудоти. А вона думала, що паскудніше вже бути не може.

Наступна згадка пов'язана з нападом паніки. Все її єство охоплює страх, такий, що по хребту виступає холодний піт, а живіт зводе позивами до дамської кімнати, і вона схоплюється, не зважаючи на те, що ноги болять, і по при сильний біль тримаючись за стіну намагається вислизнути в невідомого приміщення.

Її ніхто не зупиняє. Двері не замкнені, але щоб повернути ручку треба докласти значних зусиль, та вона впоралась, і опинившись на сходах робить кілька непевних кроків, опиняючись на сходах. Ноги підкошуються, вона падає, клубком болі скочується вниз, на дощату підлогу, лежить, жадібно ковтаючи повітря і слину. Звідкілясь, мабуть від страху, беруться сили зіп'ятись на ноги, і вона вже раком повзе туди, де крізь розчинені двері дошки підлоги золотить смужка сонячного світла.

Вона доповзла таки до вихідних дверей. І миттю осліпла і оглухла, від яскравого світла, що давалось випікало очі, від болю в голові, який розпеченими спицями впивався в тім'ячко, від звуків і запахів, людського гомону. Тримаючись за одвірки вона зіп'ялась на ноги, зробила кілька кроків на вулицю, скоріше відчуваючи навколишнє середовище, ніж розрізняючи силуети крізь сльози в очах. Вільна.

Але тут вона розгубилась, тому що зрозуміла, що не знає куди їй іти. І хто вона. Де вона. Звідки вона. Надто багато питань, пошуки відповіді на які забрали останні сили і вона знову провалилась в глибоку яму безпам'ятства.

— Очунялась, мадама, — почула вона незадоволений жіночий голос. — Пий і не борсайся.

Та навіть якби вона і хотіла, то не могла б поворушитись — її руки і ноги були прив'язані смужками тканини до ліжка. Це вона відчула, сіпнувшись кілька разів. Потрісканих губ торкнулась гладка поверхня глиняного посуду, і в горло потекла тепла рідина з гіркувато-солодким присмаком. Шлунок на мить збунтувався, але змирився, приймаючи відвар.

— Бачила б ти себе, — фиркнула її тюремщиця. — Ох і доведеться мені попрацювати, щоб привести тебе в порядок. Чесне слово не розумію, що хазяїн в тобі побачив, що так вчепився.

— Де я? — припинивши пити вона вставила питання в незадоволений потік слів.

— Не твоє діло, мадама, — зло відповіла жінка, в напівтемряві кімнати було важко

роздивитись риси її обличчя. Тільки потну, кремезну фігуру, і товсті, жилаві руки. – Якщо не будеш сіпатись, я обіцяю бути обережною.

— Хто я? – продовжила напосідати вона, намагаючись хоч щось пригадати про себе. Але натикалась тільки на плескіт хвиль, і темні плями перед очима.

— Худоба, — відповіла незнайомка, яка безцеремонно стягувала з неї залишки одягу, оголяючи тіло, щоб наступної миті доторкнутись до ніжної шкіри грубим мокрим віхтем. – Кріпачка. Ти казала, що тебе звати Леною. Вже забула?

— Так, — погодилась Лена, перекочуючи в пам'яті це ім'я. Воно нічого їй не підказувало. Але здається що може дійсно її так і звати. За думками про ім'я не відразу відчула ніяковись і сором, що чужа людина бачить її оголеною, торкається тіла.

Тим часом незнайомка обтерла її шкіру мокрою ганчіркою, зітерши неприємний кислий запах поту, за що Лена була їй вдячна. Попередивши щоб дівчина і не думала тікати, груба жінка відв'язала мотузки, звільнивши дівчині руки. Допомогла сісти в ліжку. Лена відчула запаморочення, але швидко отямилась.

— А от патли у тебе гарні, — несподівано діждалась Лена похвали. І тут же в її волосся впився дерев'яний гребінець, незнайомка не церемонилась, розчісуючи волосся. І кожен її грубий смик відзивався різнокольоровими плямами болю перед очима. – Добре, що я додумалась вимити їх вчора, як ти ще марила.

Нарешті каштанові локони були розчесані і заплетені в дві коси, а поверх голого тіла на Лену було накинуто грубу полотняну сорочку.

— Зразу видно, у хазяїна око наметане, — роздивляючись свої труди повідомила служниця. – Я думала ти опудало, але зараз бачу — помилилась. Може то ще й буде толк якийсь з тебе.

Що вона мала на увазі Лена не розуміла. Всі її сили йшли на те, щоб стояти на місці, не хитаючись від слабкості. Але її тюремщиця здається здогадалась в якому Лена стані, бо знову подала їй глиняну кружку з гірким напоєм. Від відвару світліло в голові і біль відступала, і навіть настрої піднімався. Стало не так боляче і страшно.

— Іч, і зарум'янілась, — кивнула Лені служниця. – Так-то краще. Піду скажу хазяїну, що ти готова.

З цими словами вона залишила дівчину саму. Але не надовго. Тільки Лена присіла на краєчок ліжка, з відразую ловлячи неприємні запахи від брудної білизни, як в голову полізли нові й нові питання – невже це вона там лежала? Скільки вона часу так провела? Чому опинилась в цій кімнаті? Та довго зосередитись на одному питанню не виходило, в голові починало знову шуміти, а тугий слизький комок нудоти підкочував до самого горла.

Тюремщиця повернулась, покликала Лену йти за собою. Дівчина йшла не твердою ногою, піджилки тряслись від слабкості, але вона не відчувала голоду, чи сильного болю. Майнула думка, що її обпоїли не простим чаєм. При думці про чай як блискавка сплила картинка золотистої рідини в чашці з червоною каймою, булочки-равлики, тепло від каміна. Але додумати звідки вона цю картинку взяла часу не було – Лену завели в розкішну вітальню.

Кімната різко контрастувала з тією, де Лена прийшла до тям. Шовкові шпалери на стінах ніжного персикового відтінку, червоні меблі, м'які смугасті подушки з золотими китицями на тугому ворсі килима, парчеві порт'єри теж підхоплені золотими шнурами, пропускають в кімнату денне світло.

— Дивиться так, ніби вперше бачить пристойну обстановку, — фиркнув з крісла якийсь чоловік. — Де ти її взяв, Самуїле?

Лена здригнулась від несподіванки. Вона так сильно відволіклась на роздивляння закручених узорів ліпнини на стелі, що геть не помітила, що у вітальні присутні двоє. Один чорнявий, з носом-гачком, чорною з вкрапленням сивини бородою, і бровами-кущами, що зрослись над переніссям. Його голову прививала хустка, дивно замотана навкруги голови, як це називається правильно Лена пригадати не могла. А чорні, як середземноморські маслини очі (звідки вона взагалі знає щось про маслини?) ковзали по тілу Лени, оцінюючи.

Інший чоловік вільотно розкинувся в кріслі, і розстебнутий світлий фрак не приховував об'ємного животика, який буквально був викладений на зігнуті ноги незнайомця. Саме він зробив зауваження про Лену. Тому вона поглянула на нього ще раз. Рихле, надуте обличчя, гарно виголене, тільки обіч щік світлі баки, незадоволено стиснуті повні губи, великий ніс і світлі водянисті очі, які дивляться на нею з напускною відразою.

— Дівчина всього на всього налякана, але погляньте на її осанку, поставу, — заперечив тим часом Самуїл, і легко, немов великий кіт піднявся із свого крісла, наблизившись до Лени. Вона не встигла здивувати чи зреагувати, а його тонкі пальці унізані перснями вже розпустили зав'язки сорочки, і товсте як рядно полотно ковзнуло на підлогу. Лена автоматично прикрила тіло руками. — Бачите, Вікторе Львовичу, яка ніжна шкіра, яка тендітна фігура, — Самуїл повернувся до товстуну, який нетерпляче почав ялозити в своєму кріслі. — Хіба вона не варта тих двох тисяч що я за неї прошу?

— Та я за такі гроші куплю десять кріпачок, — фиркнув насмішливо той, кого назвали Віктор Львович.

— Недалеких і грубих селянок, хочете сказати ви, — заперечив Самуїл. — Ви тільки гляньте на ці руки, та вони ніколи нічого важчого келиха з вином не тримали!

Самуїл легко, наче Лена і не опиралась, відірвав її руку від грудей, ніби демонструючи своєму співбесіднику розкриту долоню. Але насправді погляд Віктора Львовича виявився прикутим до оголених персів, і в очах його загорівся жадібний вогник. Лена відчувала себе брудною. Вона не розуміла, що відбувається, але в її голові билась думка, що все це неправильно. Що з людьми так не мають поводитись. Тим більше з білими. Чому саме з білими, вона б відповісти не спромоглась. Відчуття сорому захопило її, але дивні незнайомці не давали одягнути назад сорочку.

Вони ще щось говорили, але вона не хотіла їх слухати. Аж поки товстун Віктор Львович не піднявся і не наблизився до неї. Від нього пахнуло лавандою і перегаром, і Лені хотілось втекти від нього як найдалі. Але чорний Самуїл все так само тримав

дівчину за руку, і вона не мала можливості нікуди подітись. Блідий, гладкий як вуж палець доторкнувся до дівочих губ, розсунув їх, мимохіть пестячи обвітрений рот.

— Всі зуби на місці, — тут же озвався Самуїл.

— Сподіваюсь вона незаймана? - товстун дістав мереживну хусточку, і витер пальці.

— Авжеж, авжеж! - від частого кивання Самуїл став схожий на стерв'ятника.

Рука товстуна метнулась до грудей, і Лена не витримала, сіпнулась в протилежний бік, заплуталась у власних ногах, і просто упала на килим, викрутивши собі руку в суглобі, адже Самуїл все так само тримав її.

— Норовиста кобилка, — нагородив дівчину посмішкою Віктор Львович. - Я знаю як з такою бути. Ти ще ноги мені цілуватимеш!

— Берете? - зрадив Самуїл по своєму витлумачивши цю фразу. - Бо там купець з Стамбулу, вже зачекався, якщо ви не візьмете, він забере. Я вам її показав виключно як самому своєму улюбленому клієнту!

— Беру, — більше не дивлячись на Лену заявив товстун. - Омелько прийде за нею завтра на ранок. Одягни її в щось по пристойніше, нам ще до Мшанців доїхати треба, не приведи Боже люди скажуть, що у мене грошей на одяг кріпакам немає.

Глава 25

Її відвели знову в кімнату, попередньо дозволивши натягнути колючу сорочку. В світлі вікна в кінці коридору Лена роздивилась свою тюремщицю - обличчя у неї було з крупними рисами, непривітне, як і вся фігура. Служниця залишила Лену наодинці з думками, і головним болем.

Дівчина перебирала як намистини свої питання і ті куці спомини, які залишились в її голові. Думки плутались, немов клубки ниток, зав'язувались корабельними вузлами. Звідкись вона знала, як правильно зав'язувати канати на вітрилах і як називаються щогли. Було дивно згадувати такі речі, замість того, щоб зрозуміти хто вона і звідки. А відчуття що все, що відбувається з нею сповнене неправильності і зовсім не відпускало дівчину.

Коли у вікно стали видні сутінки прийшла безіменна служниця і принесла піднос з тарілкою обвітреної пшеничної каші і кружкою якогось відвару. Суха каша не лізла до рота, хоч Лена і відчувала голод. Але варто було випити вже знайомий за смаком напій, як голод відступив, разом з тривожними думками і Лену похилило в сон.

На ранок Лені принесли сукню темно-синього кольору, з мереживом, і високою талією.

— Ну а краще тебе вже хазяїн одягне, — вирішила тітка, подивившись на те, як дівчина натягує через голову сукню, яка була їй явно велика в грудях. І додала тихо, але Лена все одно її чула: - Або роздягне... Переплетись, чи що.

Після того як Лена заплела своє розкішне волосся в косу, і служниця допомогла їй застібнути ґудзики на спині, дівчину вивели з кімнати і через вузький хід, який явно використовували слуги вивели з будинку на вулицю.

Там дівчину вже чекав молодий чоловік. З виду він викликав довіру, просте

обличчя, русе волосня, острижене горщиком навколо голови, одягнутий він був пристойно: сині штани заправлені в добротні чоботи, комір світлої сорочки, прикрашений однотонною вишивкою, через руку молодик тримав перекинути каптан. Він привітно окинув Лену поглядом світлих очей, і взяв дівчину за руку.

— Я її напоїла маковим відваром, — повідомила молодикові тюремщиця. — До вечора несподіванок не буде. А завтра у неї дуже буде боліти голова.

— Я матиму на увазі, — кивнув чоловік, і повів Лену за собою. Вона покірно крокувала за ним, туди, де на вулиці її супутника чекала відкрита коляска. Мимоходом він представився. — Я Омелько, панів підручний.

Він допоміг дівчині сісти, сам всівся навпроти, і звелів кучеру рушати. Лена роздивлялась вулицю де вони їхали, і та здавалась їй знайомою. Магазинчики на перших поверхах, бакалія, охайні підстрижені кущики, мощені тротуари. Вона тут точно була. Але з ким і за яких обставин пригадати не могла. Біля лавки з вивіскою "Кондитерська" молодик наказав кучеру зупинитись, і звелівши Лені чекати пірнув в дверний отвір кав'ярні.

Лена все так само відчуваючи себе розслаблено і благодушно ковзала поглядом по вулиці, будинку, перехожих, деревах, і просто насолоджувалась відчуттям свіжого вітру на щоках. З дрімотливого стану її вивів сповнений сарказму і зверхності дівочий голос:

— Мадемуазель Олена, ви вирішили повернути в мою довоєнні сукні?

Олена сфокусувала погляд на власниці голосу — чорноволосій панянці в картатій сукні, і дійсно відмітила, що фасон одягу у тої сильно відрізняється від того, що одягнуто на ній. Але що відповісти дівчині вона не знала, як і хто ця дівчина, звідкіля її знає. Тому так і сиділа. Кліпаючи віями, і не знаючи куди себе подіти від ніяковості.

— Невже вам забракло слів? — продовжувала насміхатись невідома чорнявка.

— Я не знаю вас, — нарешті видавила із себе Лена.

— Я здогадалась, це якийсь новий розіграш! — заплескала в долоні незнайомка. Але миттю стала серйозною: — Не знаходите це аж надто екстравагантним? Навіть для вас?

— Не знаю, — знизала плечима Лена. До незнайомки вона почала відчувати неприязнь. Чому не знала, надто були її думки сплутаними, наче плавали у в'язкому киселі, не даючи ухопитись за одну, ясну яка б дала можливість розплутати усю цю кудель.

— Зіночко, з ким ти розмовляєш? — до них наблизилась ще одна панянка в світлій рожевій сукні, і буклями навколо милого кругло обличчя.

Відповісти чорнява Зіна не встигла, бо з кондитерської нарешті вибіг Омелько. І обігнувши дівчат, ненароком відтіснив їх широким плечем подалі від коляски. Кивнув їм, як рівним, і хвацько заскочив на своє сидіння.

— Що вони від тебе хотіли? — незадоволено запитав у Лени, коли дівчата перестали бачити його обличчя.

Лена знову знизала плечима. Хлопець зітхнув, щось пробурмотав про клятого татарина і його звичку всіх обпоювати дурманом. Поклав поруч з собою на сидіння перевиту блакитною стрічкою коробку, яку виніс з магазинчику. І раптом дістав із

кишені круглий коржик, в білій глазурі, і протягнув його Лені.

— На пряника-с!

Дівчина несміливо взяла і з нерозумінням подивилась на нього.

— Та чого ти, — фиркнув хлопець. — Наскучиш хазяїну ти швидко, як пить дать. А я буду просити, щоб він тебе не продавав. Якщо ти звісно захочеш. Я між іншим вільний, і тебе викупити зможу, як захочу, і якщо ти зі мною будеш привітна-с.

Зміст його слів Лена розуміла не в повному обсязі. Зате запах коржика був приємний, і хотілось його скуштувати. Вона несміливо надкусила краєчок. Коржик був крихкий, солодкий і напханий якимись спеціями. Омелько прослідкував за її діями, змахнув із пелени сукні маленьку крихту, і знову посміхнувся дівчині:

— Смачно? Як будеш моєю, я тобі знаєш скільки таких пряників накупляю-с?

Лена помотала головою. Сама думка бути чиеюсь викликала в ній відчуття відрази. І подиву, що всі кругом сприймають її як річ. Хіба так має бути?

Тим часом їх карета зупинилась перед одним із будинків, і Омелько підхопив коробку із солодощами та легко зістрибнув на бруківку вулиці. Допоміг зійти Лені, і повів її до входу.

— Його світлість не любе рано вставати-с, — пояснив він Лені по дорозі. — Тому додому ми вирушимо не раніше полудня. А до того часу у тебе буде можливість поспіяти, бо зуб даю, той жлоб Самуїл тебе сьогодні не годував.

— Я не голодна, — відповіла Лена.

— Но, глянь на себе, худя та синя! — заперечив їй Омелько. — Пан за тебе скільки грошей вівалив-с, що йому геть не треба, щоб ти охляла і віддала Богу душу.

— Але..

Її кволі заперечення миттю потонули в строгому:

— Ти тут нічого не вирішуєш, ясно-с? Скаже пан їсти, будеш їсти, скаже п'яти йому лизати, будеш лизати, скаже батогів тобі всипати, будеш бита. Ясно-с?

Здавалось, він не жартує, хоча в реальність того, що відбувалось теж не вірилось. Хіба можна ось так з людьми, як з худобою? Тим часом вини зайшли в будинок, і Лену провели на кухню. Світла невелика кімната була більше схожа на парильню, було душно, пар здіймався від каструль і сковорідок, навіваючи думку, що кухар готує для десятка людей.

— Луїджі, погодуй панову мадмуазельку-с, — погукав Омелько, вказуючи рукою Лені на стілець з вільного від посуду і продуктів краю столу. Дівчина зопріла, і від душі поспівчувала кухарю, який мав працювати в таких умовах.

— Його світлість поповнив свій сераль? — пробурмотів чорнявий кухар, який своїм виглядом більше був схожий на м'ясника, такий же кремезний, ще й шокатий. Говорив він по-своєму дивно, розтягуючи слова.

— Пан любе різноманіття, — погодився Омелько. — Подбай про неї-с.

— Не хвилюйся, — Луїджі поставив перед Леною зелену тарілку з супом, притрусивши страву зверху дрібною зелені і кинув туди жменьку сухариків. Дівчина взялась за ложку, вдихаючи запаморочливо смачний аромат страви, і перед очима

постала картина такого ж супу поданого в тарілці з золотистими узорами, срібні ложки, мереживні серветки з вензелями "П" і "В", світла їдальня, і жінка в блакитній сукні, з очима кольору неба.

Разом із спомином дівчину настиг головний біль, і вона застогнала, вхопившись за скроні, мимо волі відганяючи від себе всі образи, щоб просто мати можливість дихати. І тільки ковтнувши гірку слину і втамувавши ковальський молот, який розбивав її скроні із середини, вона знову взялась за ложку. Смаку нажаль вона вже не відчувала.

Після сніданку її провели в людську, де ошивались і інші слуги в очікуванні допоки пан прокинеться. Виявилось що її хазяїн подорожує завжди з комфортом і у супроводі камергера, покоївки, кухаря, особистого помічника, яким був Омелько, і конюха. Лена сиділа, прислухаючись до їх розмов, і відчувала себе майже у спокої. Ближче до обіду слуги заворушились, забігали, виявилось, що Віктор Львович прокинувся, і прислуга кинулась подавати пану одяг, воду, сніданок. Будинок миттю перетворився на жвавого мурашника.

А опівдні нарешті всі висипали на двір, виявилось що вози пана вже давно навантажені і очікують відправлення.

— Додому нарешті їдемо, — раділа Марта, жінка яка дбала про чистоту в кімнатах, ідеальний стан панового одягу, а яку ще роботу вона виконувала Лена не розібралась.

Віктор Львович їхав в кареті, тому на щастя Лена з ним не пересікалась. Вони зустрілись в дворі, коли рихлий Віктор Львович вийшов щоб розпочати подорож, пан погукав її до себе. Лена підійшла, і несподівано для себе присіла в кніксені. Тіло спрацювало автоматично, і вона навіть розгубилась від непорозуміння чому так зробила. Віктор Львович хмикнув, погладив її щоку, промурмотівши щось про те, що він любе хороших дівчаток. Його дотик залишив на обличчі запах лаванди і відчуття гидливості.

В подальші кілька днів Лену не чіпали. Кавалькада повільно пересувалась все далі від міста, кудись туди, де степний пейзаж змінювався на ліси. Вони проїдали села, і містечка, сторожові застави з козаками, в один із днів до процесії приєднався гурт козаків, які виявились пановою охороною. Але більше ніяких подій не відбувалось. І Лена вирішила, що зрештою нічого поганого з нею і не трапилось, і Віктор Львович не така вже й погана людина, оскільки врятував її з лап бездушного Самуїла, що ледь не заморив дівчину голодом.

Глава 26

Через кілька днів неквапливих але довгих переходів, нарешті процесія Віктора Львовича Страшинського добралась Київської губернії.

— Скоро дома будемо! – раділа Марта. І погладжувала живіт.

За час подорожі про пана Лена дізналась багато чого. Що він падкий на гарненьких дівчат, але весь час потребує різноманіття. Що Марта в дорозі зігріває панське ліжко, щоб Віктору Львову було не нудно подорожувати. Але дівиця вже добряче набридла його світлості, бо він кликав її до себе все рідше, і все частіше Лена ловила на собі його хижі погляди, від яких відчувала себе зайцем перед вовком.

Вона все так само не знала хто вона і де. Після важкого першого дня подорожі, коли вона страждала головним болем, відчуттям слабості і болю в суглобах – як пояснив їй Омелько від того, що в домі Самуїла її поїли настойкою опію, Лена почувала себе не погано. На руках і ногах вона бачила сліди синців, і подряпин, але вони були старими, і швидко заживали. Відновився апетит, і не дивлячись на те, що годували їх просто і пісно, все-таки Петрівка була, але їла Лена з задоволенням.

Її весь час не покидало дивне відчуття неправильності, але оскільки вона не могла пригадати чому, то намагалась гнати від себе ці неприємні думки.

Омелько намагався розважити її цікавими розповідями, поки не нарвався на ревниву відповідь від поміщика. І під страхом отримати батога, став уникати Лену. Тому в основному Лена розважалась розмовами з Мартою. Молодиця несміливо спитала про Ленине минуле – в кого росла, кому служила, Лена чесно відповіла, що нічого про себе не пам'ятає. Марта зауважила, що у Лени дивний акцент, наче вона з Чехії чи Австроугорщини, але далі розвивати розмову не стала.

Як завжди з корчми чи іншого місця ночівлі вирушали мандрівники пополудні, і ближче до вечора в один із таких днів карета Страшинського нарешті доїхала до села Мшанці, оминувши Козятин.

— Взагалі-то дім у пана в Тхоровці, і дружина там і донька, а Мшанці їй у придане назначено, — повідала Лені Марта. — Але пан більше тут проживати подобає. Тут місця глухі, і сусіди далеко...

— Я не думала, що його світлість відлюдник, — виказала сумнів Лена.

— Серальок не виставляють на показ, її світлість Німфедора Йосипівна такого б точно не стерпіла! – просвітила Лену молодиця. — Але ти не про це думай. Бійся Ярини Лесщуківу. Вона у пана всім заправляє у Мшанцях.

Поміщик мав на окраїні села розкішне помешкання, обнесене кованим парканом. Між яблунь був збудований триповерховий будинок з колонами і статуями. Село ж виглядало не дуже багато – старі, перекошені паркани, плішиві стріхи будинків і худа по при літо худобина.

Панська карета покотилась до парадного входу, в той час як Лена і інші слуги поїхали на внутрішній двір. Тут було не вельмилюдно – видно повернення пана не дуже чекали. Прямо за порогом хтось вилив помиї, і навколо них роїлись жирні мухи, пахло сечею і гниллю. Лена гидливо зморщилась, а от Марті не поталанило більше – її знудило від неприємного запаху. І жінка ледь торкнувшись землі ногами, зігнулась навпіл позбуваючись вмісту свого шлунку.

— Ах ти ж сука, понесла, таки? – жіночий голос хльоснув по вухах, а Марта злякано затисла рота, і зблідла ще дужче, хоча здавалось що цього бути вже не може. Лена перевела погляд з переляканої молодиці, на власницю голосу, і побачила жінку років тридцяти, одягнуту в модну зелену сукню, хоч і без корсета, який не сковував коливання пишних грудей, з химерною зачіскою із рудого волосся, і нафарбованими губами.

Незнайомка наближалась різкими кроками, і її очі незадоволено зіщулились,

пропікаючи Марті живіт.

— Йди до Параски, — наблизившись до молодиці по зміїному тихо просичала незнайомка. — Вона дасть тобі тертого скла.

— Ні, Ярино Олексіївно, матінко, не треба, — Марта заплакала. Важкі сльози набухали на краях повік і стікали по щоках до підборіддя. Лена відчула, як стискається її серце. По дорозі Марта встигла поділитись з нею страхом опинитись у місцевої знахарки, Параски, яка по велінню Ярини Лесщукової допомагала пановим коханкам позбутись вагітності. Часто такі дії закінчувались смертю дівчини, або важкою хворобою, після якої та вже ніколи не мала дітей.

— Пішла! — Ярина Олексіївна відмахнулась від Марти, яка упала перед нею на коліна, вчепилась в край сукні. Але нахабна жінка вже повернулась до Лени, і дивилась вона на дівчину оцінюючи, копіюючи погляд Віктора Львовича. — А ти значить нове придбання? Не розумію, що він в тобі знайшов. А я тут хазяйка, зрозуміла, худобо?

Лена не стала відповідати. Замість того вхопила розгублену заревану Марту за руку, з силою піднімаючи ту на ноги, і потягла за собою в будинок.

— Я з тобою не закінчила! — заверещала їй в слід розгублена Ярина Олексіївна, але дівчина її не слухала. Вона тягла налякану Марту, розуміючи, що треба поспішати. Кімнату для слуг знайшла інтуїтивно.

Налетіла в людській на Омелька:

— Де хазяїн?! — і стільки сталі пролунало в її владному питанні, що Омелько навіть не подумав відпиратись, чи відмовчуватись:

— Так, в мильні-с, — відповів він.

— Марто, веді!

В тому, що заплакана молодиця знає де та панська мильня, Лена не сумнівалась. Марта гикала від страху, але несміливо вказала дорогу до кімнат, звідки тягло паром з запахом лаванди.

Мильня знаходилась на першому поверсі, була викладена білими і жовтими кахлями, поруч була розташована парна, яку в літку не витоплювали. Віктор Олексійович вже встиг позбутись дорожнього одягу, і з нетерпінням очікував допоки слуги наповнять велику балію теплою водою, щоб нарешті скинути спіднє і змити з себе пилу та бруд дальніх подорожей. Їздити він не любив, і якби не велика необхідність вигідно продати ще не зібраний урожай пшениці, ні за що не зірвався б їхати особисто в далекий порт. Але як виявилось, в компенсацію, доля подарувала йому прекрасну серальку Лену, яку він вже цю ніч планував опробувати.

Варто було подумати про нову кріпачку, як вона увірвалась в купальню кімнату, зло саяючи темними очима.

— Прикрийтесь, пане, — скомандувала вона, і Віктор Львович аж потягнувся до халата, але вчасно спохватився, хто тут господар? Ще не вистачало йти на поводу у сором'язливої кріпачки.

— Так не терпиться опинитись піді мною, що вирішила приєднатись до мене в бані? — цинічно запитав він Лену, і з задоволенням відмітив як почервоніли її щоки.

Але вона не відступилась, не вискочила, злякавшись голого чоловіка. І тут Страшинський помітив що за Леною ховається Марта.

— Ваша коханка вагітна! - випалила Лена. - А Ярина Олексіївна змушує її позбутись дитини.

Слідком за цими двома в баню влетіла і розфуфурена Ярина, захекана і зла.

— Чому мені не сказала? — Віктор Львович владно махнув рукою Ярині не відкривати рота, і та заклала, схилила голову, тільки з під лоба спопеляла поглядом Лену і Марту. А поміщик зосередив свою увагу на Марті. Та тряслась як осиний листок, але відповісти боялась. - Позбутись дитини буде найкращим рішенням. Ідіть геть!

— Але, ваша світлість! - Лена так просто здаватись не збиралась. - Марта може померти, чи не занадто це марнотратно, замість отримання ще одного кріпака, втрати і те що є? Чи буде добрий господар вбивати тільну корову?

— Печешся про мої статки? - з сарказмом запитав Віктор Львович, і хмикнув. Повернувся до Ярини: — Бач, як хоче тобі заміну вчинити?

Лена мовчала, розуміючи, що вичерпала ліміт зухвалості. А поміщик схоже відверто забавлявся реакцією жінок на його фразу. Ярина Олексіївна червоніла і блідла, Марта тряслась, як заєць під кущем, Лена потупилась, очікуючи рішення пана. Вона і сама не розуміла, звідки у неї прорізався командний тон і розуміння, як має вести себе добрий господар і власник рабів. Рабів... Перед очима сплили образи темношкірих людей на безкрайніх полях з дивними білими шапочками володів.

— Ярино, передай Омельку, нехай знайде цій корові чоловіка, — нарешті скомандував поміщик. Руда бестія схилила голову, попередньо нагородивши Лену повного ненависті поглядом. Тим часом Віктор Львович переключив увагу на Лену. - А цю помиєте, і після вечері приведеш мені в покої. А тепер геть звідси всі!

— Дарма ти перейшла мені дорогу, — прошипіла Лені Ярина Олексіївна, коли вони вийшли із мильні, і Страшинський вже не міг їх чути. І зовсім тихо прошепотіла: — Коли ти понесеш, я звелю викрутити з тебе дитину веретеном. І він не стане за тебе заступатись!

З цими словами руда залетіла в людську і голосно розпорядилась:

— Його світлість велів облити цю серальку водою біля колодязя, п'ять відер, не менше, бо надто вона гаряча! Заодно і скупається.

— Не правда, — охнула Лена, і повернулась до Марти, але та зробила їй знак, мовляв мовчи, і не опирайся, потім поясню. Дівчину вразила така дяка за заступництво, але думати було ніколи. Невідомий їй лакей, сидів ший до того без діла, під задоволеним поглядом Ярини Олексіївни підхопив дівчину під лікоть і повів на вулицю.

Колодязь знайшовся біля конюшні і довгого корита з літнім водопоем. Конопатий коротко стрижений хлопець без зайвих слів витягнув відро води, і вилив його Лені на голову. Їй перехопило подих, вона задихнулась від холоду, в голові затріпотіли образи великої кількості води, в роті стало гірко і солоно, вона закричала від страху. А на

голову їй плюхнулась чергова порція студеної паніки.

— Гей, Єсаул, ти що твориш? – окликнув ексекютора Омелько, і Лена кинулась до нього, розбризкуючи воду з одягу. Їй було страшно, як ніколи в житті. Здавалось, що багато води – це щось важливе, щось що ледве її не вбило.

— Так Ярина Олексіївна веліли облити, — байдуже відповів лакей.

— Досить! – хмуро відповів Омелько, відсуваючи Лену собі за спину.

— Так веліли не менше п'яти відер.

— А я кажу – досить! Вода як лід, ще захворіє, його світлість ще не набавився нею, знаєш хто батогоа отримає, як його іграшка зламається? Точно не Ярина Лесщукова.

— Та пойняв я, — Єсаул поставив відро на цямрину, і побрів назад в будинок. Було видно, що він отримував задоволення від процесу, і Омелько з'явився дуже недоречно.

— Ну ти і вмієш ворогів наживати-с, — хмикнув Омелько до Лени, беручи ту за руку. – Варто було тебе на хвилю залишити-с, і вже з рудою поцапалась. Стережись її, вона стерво ще те. Але Віктор Львович її терпить, бо вона його дівок-серальок в узді тримає, і всім його забаганкам потакає.

— Дякую, — буркнула Лена, яка нарешті отямилась і опанувала свій страх.

— Ходімо, тобі треба переодягнутись, я не жартував, якщо ти захворієш – батогів отримаємо і я і Єсаул. Його світлість не любе коли у коханки шмарклі.

Лена уявила як Віктор Львович лапає її, і лізе цілуватись, на далі її фантазії не вистачило, і дівчина здригнулась від відрази. Стало знову страшно, і треба було подумати, що робити далі, бо здається вона тут опинилась на довго.

Глава 27

Її закрили в маленькій тісній кімнатці, одягу на зміну не дали. Лена зняла мокру сукню, яка за час подорожі встигла забруднитись, пропахнути потом, а зараз ще й неприємно липнула до шкіри. І залишилась в мокрій сорочці і простих панталонах, які в тім швидко висохли прямо на тілі, бо в кімнатці було душно. Із меблів тут були тільки дві здорові скрині, і Лена подумала, що кімнату використовують як комору для всілякого хламу.

Повільно пливли хвилини. Вікно тут було аж під стелею, маленьке і вузьке, ледь-ледь освітлювало комору, Взагалі то кімната була не запертою, і Лена відчувала голод, та вже подумувала натягнути назад вогку сукню, і вислизнути в кухню попросити окраєць хліба. Ще й волосся висохло, але так як було не вимите, то шкіра голови почала чухатись. Коли в кімнаті стало чорнильнотемно Лена була ладна сама просити Єсаула полити її студеною водою, аби тільки змити з тіла піт і бруд, від якого нестерпно чесалось все тіло.

Від того, щоб піти шукати допомоги Лену втримував страх. Вона боялась знову показатись на очі рудій посіпаці поміщика. Боялась опинитись на одинці з Єсаулом. І ще дужче боялась що Віктор Львович про неї згадає, і накаже таки вести до себе. А на сьогодні їй здавалось вона вичерпала весь свій запас зухвалості, і сили протистояти ворогам вже не було.

Дівчина скрутилась клубочком на скрині, і вже приготувалась засунути, коли двері

відчинились, і від необережного погляду на світло в очах потемніло.

— Ідемо, — погукала Лену Ярина, яку дівчина впізнала по голосу. — Хазяїн не любе коли йому перечать. Тож слухай і запам'ятовуй — прийдеш в кімнату, відразу роздягайся, і чекай що він накаже робити. В очі не дивись, зайвих рухів не роби. Слухай пана, і доживеш до ранку.

Лена йшла нерво осмикуючи закоротку як на її думку сорочку. Намагаючись не відчувати неприємного холодку, який затоплював груди від почутих слів. Очі звикли до напівтьми. По передув бовваніла спина Ярини, яка закінчивши інструкцію замовкла, наче розмова з Леною була їй противна. Вони вийшли на другий поверх, в коридор який використовувався паном, стіни тут прикрашали картини і канделябри із свічками, а босі ноги утопали в густому килимі.

Перед прочиненими дверми Ярина зупинилась, пропустивши Лену вперед, і далі не пішла. Лена несміливо зайшла в кімнату, очікуючи побачити спальню, але виявилось, що вона опинилась в чомусь на кшталт будуара, з якого вели ще одні двері. І звідти вийшов Віктор Львович. З одягу на ньому був тільки шовковий халат, не застебнутий і навіть не підперезаний, а тому геть не прикривав рихле тіло. Лена в обидва ока з огидою дивилась як насувається на неї ця гряда — безволосі груди, з жирними цицьками, більшими ніж у неї, пузо з ямою пупка, яке на щастя прикривало чоловіче ество, і об'ємні білі, як животи риби, ноги.

— Подобаюсь? — по своєму витлумачив її блукаючий погляд поміщик. Лена перевела погляд на його обличчя, з задоволено примруженими очима. — Скинь з себе той мотлох.

Лена мимохіть похитала головою. Тільки не роздягатись. Її до сих пір дрижаки брали, коли вона пригадувала як її оголену роздивлявся Страшинський в домі Самуїла. Тоді затуманена голова не надавала цьому великого значення, але зараз дівчина внутрішньо горіла від сорому.

— Норовлива? — Віктор Львович зробив кілька кроків до Лени, і вона відступила, притиснувшись спиною до замкнених дверей. — Повір, мені доставить задоволення приручити тебе. Це як об'їздити молоду кобилу...

— Не треба, — знайшла в собі сили попросити Лена. Тим часом він наближався до неї, і вона почала рухатись вздовж стіни, вирішивши добратись до вікна.

— Але сьогодні я надто заморився! — не став слухати її поміщик. — Я надто довго чекав, поки візьму тебе, і мені не до пустотливих ігор. Ясно?!

Останнє слово він гаркнув так, що Лена аж підскочила від страху.

— Або ти знімаєш з себе цю ганчірку, або зараз прийде Єсаул і зроби це за тебе, — вже буднім тоном продовжив Страшинський. — І потримає тебе, поки я справлю нужду. Ти цього хочеш?

— Н-ні, — Лена похитала головою. До вікна залишилось всього п'ять кроків. Краще вже вистрибнути з другого поверху, ніж даватись в лапи Віктору Львовичу, якого здавалось гра в залякування забавляла, і збуджувала. Він важче задихав, і нетерпеливо облизнув губи.

Під його пильним темним поглядом дівчина взялась за зав'язки сорочки, і повільно, не забуваючи по дюйму здвигатись в бік вікна, Лена розв'язала спочатку одну, а потім і іншу лямку, скинувши нарешті з себе непевний захист. Віктор Львович важко ковтнув слину, і задоволено кивнув.

— А тепер іди за мною, — і впевнено покрокував в бік спальні. Навіть не озирнувшись, чи слідує Лена за ним.

А дівчині цього було і треба, вона метнулась до вікна, щоб розчаровано застогнати, бо на вікні виявилась решітка. Позаду почувся тихий сміх.

— Ви такі передбачувані, — Віктор Львович стояв в дверях спальні, і його товсті губи вигинались в глузливій посмішці. — Невже ти вирішила, що ти перша дівка, яка хотіла шмигнути у вікно?

Лена важко зітхнула, приймаючи поразку. І нехотя поплентала за своїм мучителем, обдивляючись покої і придумуючи новий спосіб уникнути панської ласки. Її погляд блукав по розкішних меблях, фіранках на вікні, які прикривали добротні ґрати, милих дрібничках типу мініатюрних ваз із квітами, порцелянових статуеток на секретері, але нічого путнього придумати не могла.

В спальні Віктор Львович присів на край ліжка, устланого білими простирадлами, і нестерпно пахнучими лавандою, і з важким зітханням вказав Лені на місце біля своїх ніг. Дівчина не шелехнулась.

— Ти навчена французьким ласкам? — запитав він дівчину, і вона заперечливо похитала головою. — Що аж настільки цнотлива? — В голосі поміщика звучав скепсис, але було видно, що його такий стан речей забавляє. — Ну добре, сьогодні обійдемося без зисків.

Він поклав руку собі між ніг, і почав там м'яти. Весь цей час дивлячись на Лену і її груди.

— Підійди, і допоможи, — чоловік кивнув собі між ніг. — Руками. Хай вже так.

Лена несміливо наближалась, але було очевидно, що Страшинському вже набридло чекати. Він піднявся на зустріч, в три кроки подолавши відстань між ним і дівчиною, і незадоволено скривився, принохавшись:

— Від тебе тхне! Я ж наказав вимити тебе! — Лена користуючись його збентеженням знову відступила на крок. Від її маневри не були залишені поміщиком поза увагою. Він раптово вхопив дівчину за косу, в мить переставши бути ліниво-розслабленим. — Ану стояти!

— Пустіть! — від несподіванки у Лени на очах виступили сльози. Та здається ігри kota з мишею закінчились. Віктор Львович нетерпляче намотав волосся на долоню, наближаючи дівчину до себе.

Поміщик і не думав розтискати кулак. Він наблизив своє обличчя до Лени, майже цілуючи ту в губи, і обдаючи дівчину запахом алкоголю і лаванди. Втягнув носом ще раз дівочий запах, і все так само тримаючи косу в кулаку, іншою рукою огладив дівчину по щоці, шиї, змістився на груди. Зі стоном зімкнувши пальці на півкулі, він боляче стис горошину соска, перекотив її між пальцями. Одночасно лизнувши

скривлені дівочі губи.

Лена сіпнулась, але тільки затріщало волосся на потилиці, затиснуте в несподівано сильних пальцях.

— О так, пручайся, — погодився Віктор Львович. — Це тебе не врятує.

— Ви негідник, негайно відпустіть мене! — закричала дівчина. Раптом замість страху прийшла злість, вона брикнула, трусонула плечем, вивільняючи з захвату свої груди, скрючила пальці, кинулась руками поміщику в обличчя. Він ухилився, задоволено загоготівши, і смикнув дівчину за косу в низ.

Здавалось, що голова відірветься і так і залишиться в його руках, шию пронизав біль і Лена упала на коліна, забувши про те, щоб відбиватись. Віктор Львович задоволено штовхнув її ногою по ребрах, вибиваючи в грудей повітря і бажання кричати. Потім ще раз пнув, не дивлячись куди, і Лена вигнулась від болю, коли нога в домашніх капцях попала в болючу точку на середині стегна. Пощастило, що хоч не в живіт.

Перед очима заплескалась темрява зі смаком солоної води. Лена запанікувала, майже не розуміючи де вона і що відбувається. А задоволений її дезорієнтацією поміщик потягнув дівчину до ліжка, і щоб зменшити біль вона мусила пересувати ногами по килиму, і задки позвати за своїм гвалтівником. Біля ліжка її настиг ляпас по щоках, перед очима застрибали іскри, але в думках раптом прояснилось, солоні прірва відступила.

— Опісля будеш непритомніти, — пообіцяв їй поміщик. — А зараз я хочу щоб ти відчувала все, що я буду з тобою робити!

Він шпурнув дівчину на ліжко, вона миттю скрутилась в клубок, відкочуючись на інший край. Але Віктор Львович з неочікуваною спритністю, вхопив її за ногу, зімкнувши навкруги голені цупкі, як пагін плюща, пальці. Дарма вона його недооцінювала і вважала свиноподібним лантухом. В запливших жиром руках несподівано виявилась сила, достатня втримати дівчину, і поки вона не оговталась її нога опинилась в шкіряній петлі. Інший край петлі було прибито цвяхом до стовпчика ліжка. Тікати було нікуди. Але ж інша нога залишилась вільною! І Лена відчайдушно забрикала нею, ухилившись від захвату і звиваючись всім тілом.

Сили виявились нерівними, і наснаги довго чинити опір у голодної дівчини не було. Віктор Львович не став її зупиняти, і досить швидко дівчина знесилена притихла. Акурат для того, щоб її друга нога теж опинилась прив'язаною до стовпчика ліжка.

— О, я буду довго пригадувати цей вечір, — задоволено промурмотів поміщик. — Сьогодні я візьму твоє дівство. А завтра я покличу Єсала, і буду дивитись, як він тебе братиме. Як жеребець покриває кобилу.

Лена задихнулась від жаху. В цей час Віктор Львович перехопив її руку, і теж затягнув на зап'ясті шкіряну петлю. Дівчина пізно зрозуміла, що поміщик навмисно її залякує, щоб вона перестала опиратись, розгубилась і він без проблем розп'яв її на ліжку.

— Ви не гідний носити звання дворянина! — прошипіла вона Страшинському. За що

заробила чергового ляпасу.

Покінчивши з її прив'язуванням, Віктор Львович випростався, задоволено споглядаючи результати своєї роботи.

— Ну ось так набагато краще, — вирішив він, позбуваючись шовкового халату, який йому тільки заважав весь час. І потягнувся до Лениних панталон, які тільки і залишились на ній із одягу. Тканина затріщала і розповзлась під його грубими пальцями.

Страшинський почав огладжувати Ленине тіло, м'яти груди, живіт, поступово пересуваючись до місця між ногами. Його пальці залишали червоні сліди по собі, які обіцяли перетворитись на синці. Дівчина кричала, кликала на допомогу, сипала прокляттями, але її мучителя це тільки забавляло. Його дихання ставало все частішим. і переривчастим. Дівчина міцно заплющила очі, щоб не бачити перекошене від хіти обличчя гвалтівника. Нарешті його гладкі, як шовк, пальці ковзнули в теплу вологу між її ніг, і Лена зжалась, марно намагаючись звести ноги і уникнути огидного дотику.

Від подальших дій її врятував гучний стукіт в двері. Мерзенні пальці миттю прибрались з її тіла, Лена відчула полегшення, а Віктор Львович розчаровано вилаявся крізь зуби побажавши непроханому слугі страждати нетриманням до самої смерті.

— Хто посмів?! – раненим ведмедем заревів поміщик, скочуючись з ліжка, і дивлячись в бік дверей.

— Прошу мене пробачити, ваша-с світлість, — з будуару пролунав голос Омелька. – Але там внизу сотник, солдати і князь Оболенський, який стверджує, що ви викрали його наречену!

Глава 28

Віктор Страшинський тримався з гордістю. Наче не якийсь дрібний поміщик, а мінімум граф. Поважно розвалився в кріслі за полірованим темним письмовим столом, тримав випещеними долонями пузатий келих з коричневою, як чай, рідиною, і дивився на князя як на рівню. Олександр ледь стримувався, щоб не вхопити негідника за грудки, і добряче струснути. Як гнилу перезрілу грушу.

— Коли Ви встигли заручитись? – з холодною посмішкою питав поміщик. – Не пригадую, щоб про це писали в газетах. І хто ця щасливиця, якій вдалось отримати найбажанішого холостяка Петербургу?

— Я не маю давати вам звіт про моє особисте життя, — Оболенський стримував роздратування, яке так і перло з нього.

Пошуки Олени Долинської в Білгороді, уколи звалось він втрачає розум від тривоги і розпачу, потім тягучі дні в пошуках Самуїла Картал, який торгував кріпосними і контрабандою. Шалена погоня за обозом Страшинського, страх, що він не встигне, що з Оленою може трапитись щось погане. І ось, коли він тут, коли його ціль так близько, і долоні вже печуть від бажання притиснути до себе найжаданішу жінку на світі, переконатись, що з нею все гаразд, якийсь поміщик відверто морочить йому голову, стверджуючи, що у нього немає ніяких благородних дівичь.

— Я розумію вашу обережність, — співчутливо похитав головою Страшинський. – Якщо в світі стане відомо, що вашу наречену хтось купив, це згубить її репутацію! Ви

уявіть тільки який сором для бідної дівчини. Тому не буду вимагати від вас, щоб ви відкрили її прізвище, буду тільки молитись, щоб ви знайшли бідолашну якнайшвидше. Ви ж сподіваюсь повірите мені як дворянину, що у мене вашої нареченої немає.

Вони сиділи в кабінеті поміщика, сотник Мшанської сотні залишився з трьома солдатами у вітальні. В той час, як Віктор Львович запросив князя для ділової розмови. Олександр мав зізнатись, що в усій цій шалені гонитві він менше всього задумувався про репутацію мадемуазелі Долинської. Дав би Бог, щоб живою знайшлась, а все інше видавалось князеві неважливим. Коли він одружиться на Олені, навряд чи знайдуться охочі злословити в її бік.

— Я насмілюсь не вірити. Самуїл Картал вказав на вас, а тому я маю перевірити цю інформацію, — до превеликого незадоволення Страшинського холодно відповів князь.

Олександр не став додавати, що Самуїл Картал з поспіхом покинув Одесу, попередньо віддавши свій будинок і все майно на благоустрій міста. І то ще можна вважати йому зійшли з рук його брудні справи, бо граф Воронцов вирішив що для всіх так буде краще. А от Олександр Оболенський щиро шкодував, що торгаш не поїхав на каторгу освоювати землі Сибіру.

Зараз князь відставив келих з ненадпитим коньяком на край столу, за яким як жаба сидів поміщик, викликаючи такі асоціації через зелений шовковий халат. Страшинський то зводив пальці дашком перед носом, то опускав руки, вагаючись, то тягнувся до свого келиха, Олександр його не підганяв. Він був майже впевнений, що у поміщика надто тонка кишка, щоб викликати Оболенського на дуель. І поміщик не розчарував князя, нарешті пробурмотівши:

— Я купив у цього негідника кілька людей, — він гидливо скривився. — Але серед них не було шляхетних пані. Невже...

— Де вони? — князь обірвав невдалий натяк на те, що він нібито збирався одружитись на мужичці.

— Я відправив їх у Тхорівку, звісно, — поміщик розслабився, що не укрилось від князя, який відчував неприязнь до Страшинського, чим далі, тим більше. Він розумів що Віктор Львович намагається водити його за носа, і стримував себе з останніх сил. — Я купив кілька жінок для роботи по дому, моя дружина, Німфедора Йосипівна, давно просила. А я надто заморився сьогодні продовжувати дорогу... в моєму віці такі навантаження, та ще й ревматизм...

— Я зрозумів! — Оболенський піднявся. — Не смію вас більше відволікати, ми мусимо наздогнати і перевірити тих жінок, тому будемо вдячні, якщо дасте когось у супровід, щоб по швидше добратись у Тхорівку.

— І навіть не скористаєтесь моєю гостинністю? — радість в очах поміщик не встиг приховати, і Олександр насторожився ще дужче.

— Нажаль, нажаль, справа не терпить зволікань, — рішуче запевнив поміщика Страшинського князь, роздумуючи про себе про необхідність обшукати весь маєток. Цілком очевидно, що Віктор Львович щось ретельно приховує. — Чекаю вашу людину надворі.

Князь вийшов, а Страшинський здувся, обм'як у кріслі, витираючи мереживною хусткою піт на лобі. І задоволено посміхнувся. По переду у нього ціла ніч – поки князь доїде до Тхорівки, поки з'ясує що його нареченої там немає, поки подолає сумніви, які личать добре вихованому дворянинові, щоб ще раз потривожити шляхетного поміщика, і навідається знову в Мшанці, то його, Віктора Страшинського вже тут не буде. Як і кріпачки Лени.

Поміщик з жалем подумав, що плакали його дві тисячі рублів – після сьогоднішньої ночі від Лени доведеться позбавитись. Що ж не варто гаяти час, допоки князь не зрозумів, що його обвели навколо пальця, треба насолодитись новим соковитим дівочим тілом. Ну а те, що його нова сералька може виявитись шляхетного роду тільки додавало пікантності і гостроти.

Поміщик, перебуваючи у стані збудження і передчуття, потягнувся рукою до сонетки, щоб покликати лакея, най веде дівчину і відпряде з князем Оболенським когось, хто водитиме їх із сотником найдовшою дорогою.

Лену похапцем засунули у комірчину, всучивши в руки сорочку, і залишили саму. Вона не розуміла що відбувається. Що то там за князь, від прізвища якого Віктор Львович геть розгубив всю свою прить. Але наречена від нього втекла дуже вчасно. Хоча, якщо той князь таке ж чудовисько, як Страшинський, то і не дивно, що бідна дівчина вдарилась в біга.

Дівчина перебирала варіанти як бути далі. Але опинитись знову в спальні поміщика вона не хотіла. Що завгодно тільки не це. Може попросити допомоги у того князя? Але як? Як дати йому звістку, що вона тут? Лена відкинула від себе цю марну задумку, хіба буде діло якомусь шляхетному панові до її страждань? В розумінні цих пихатих шляхтичів такі як вона, Лена, всього на всього худоба, товар, який можна продати. Вимінати, вбити, знищити. Розтоптати.

Від цих думок дівчину охопила лютя і додалось сили. Вона ухопилась за скриню, стала перетягати її до стіни, щоб мати можливість дістатись до віконечка під стелею. Хай там як, але вона не збирається покірно сидіти і чекати допоки її знову розіпнуть на ліжкові Віктора Львовича.

Дівчина пересунула скриню, і видерлась на неї, лаючи темряву, і будівельників, які зробили такі високі стелі. Вона доставала до вікна руками, але чи вистачить у неї сили відкрити його, і тим більше підтягнутись на руках, щоб вилізти надвір, Лена була не впевнена. Обливаючись потом і зціпивши зуби, їй нарешті вдалось намацати клямку і відчинити вікно. Але ні ухопитись за підвіконня, ні якось по іншому дістатись довгожданої свободи вона не могла.

Вона зізла на підлогу, і навпомацки спробувала відкрити скриню. Пощастило, що та була не замкнена. Дівчина знову видерлась на бортик балансуючи ногами на вузькій деревині, і стала обережно вилазити на кришку, яка тепер була притиснута до стіни, і створювала непевну опору для ніг. Під ногами все хиталось, в очах темніло від натуги, але думка, що вона не встигне втекти надавала упевненості і сили продовжувати чинити задумане.

Нарешті Лена ухопилась за підвіконня, ноги затряслись, і тонке ребро кришки вислизнуло з-під ступні з гуркотом опустившись назад. Лена завилася між стелею і підлогою, злякано тримаючись за підвіконня, і відчуваючи що ледь не впала слідком від страху, тільки б ніхто не почув гуркоту. На її щасті навколо панувала тиша. Тільки на вулиці гавкали собаки, та в ніздрі забився запах стайні.

Дівчина заборсалась, ковзаючи босими ногами по шорсткій стіні, здираючи шкіру на пальцях, але таки підтягнулась вище, просунула голову у вікно, перевисилась через підвіконня, і кулем випала з вінка на вулицю. Навіть не глянувши куди падає. Бо мабуть якби бачила під собою землю, то їй би не вистачило кинутись вниз головою з висоти у два людські зрости.

Лена приклалась плечима об землю. Пощастило, що тут не росли кущі, інакше б обдерла всю шкіру – з одягу на ній все так само залишалась стара спідня сорочка. А одягати сукню, яка б тільки сковувала рухи Лена не схотіла. Кілька довгих митей дівчина лежала на сирій землі, жадно вдихуючи свіже повітря, яке здавалось таким неймовірно чистим і п'янким після задухи панського дому, але потім Лена нагадала собі, що розлежуватись ніколи. Що її можуть кинутись в будь-яку хвилину. Не дарма ж на останок, передаючи дівчину Омелькові Страшинський пообіцяв повернутись до початого якнайшвидше.

Дівчина прислухалась до звуків. З парадного входу було чути чоловічі голоси й іржання коней. Але Лені пощастило, вона опинилась на задньому дворі. І тут було темно, а людей не було. Першою думкою було кинутись на голоси, але вона відкинула цю ідею. Надто страшно було, що над нею просто посміються і знову віддадуть дівчину поміщику. Адже про те, що пан збирався зробити з нею вночі знало багато людей, але ніхто не вступився, навіть Омелько, тільки винувато ховав очі, забираючи Лену з панської кімнати. Пробурмотів у спину, закриваючи двері комірчини: "Ти потерпи, він швидко кінчає. А потім ти йому станеш нецікавою".

Від цієї поради Лену ледь не знудило. А вона плекала якусь надію на Омелька, адже він заступився за неї перед Єсаулом. Та як видно проти пана йти не збирався. Тому Лена вирішила, що йти зараз до людей значить змарнувати таку гарну можливість втекти. Замість того варто скористатись тим, що всі відволіклись на того князя Оболенського, і тихенько драпнути як найдалі з помістя.

Найкращим способом те зробити було б верхи. Чомусь Лжна було впевнена що вона вміє їздити на конях, як з сідлом, так і без. Така думка з'явилась у неї ще коли вони неквапливо їхали обозом з Одеси. Дівчина роздивлялась коней під охороною, і її руки самі тягнулись їх погладити, поправити збрую, було відчуття, що її тіло пам'ятає міць і силу м'язів під сідницями, коли кінь мчить галопом, а вона притискається до гривастої шиї, і зливається з потужним звіром в одне ціле.

І зараз від тої згадки тіло наповнилось приємним передчуттям скорої свободи. Тільки б прокрастись на конюшню не помітною. Вона потихеньку піднялась на ноги, намагаючись ігнорувати біль в усьому тілі, а особливо в руці після невдалого падіння, і озирнулась. Її втечу ніхто не помітив. Ніхто не біг до неї і не здіймав галас. І це давало

надію.

Лена бігом перетнула відкритий простір між стіною будинку і стіною конюшні. Тінню прокралась до незачинених дверей. Прислухаючись, як то стихають, то знову починаються розмови чоловіків біля парадного. Значить князь все ще в маєтку, відволікає Страшинського розмовами, і це теж давало надію, на те, що вона встигне від'їхати від маєтку поміщика, поки князь Оболенський буде забалакувати Страшинського.

Навіть темрява Лену не лякала. Їй би вивести із стійла якогось коня, а що буде далі, Лена лякливо не задумувалась. Бо варто було б тільки почати обдумувати стратегію подальшої втечі, і вся її впевненість луснула б і осипалась під натиском здорового глузду. Бо здоровий глузд казав, що все так просто не буває. Але тоді треба було б взагалі сидіти в комірчині, і чекати своєї погибелі.

Лена нарешті зайшла в конюшню, і здивувалась, що в дальньому кінці жевріє вогник лампи. Липкий страх миттю побіг холодним струмочком вздовж хребта – невже в стайні хтось є, він зараз помітить її, і підніме тривогу. Дівчина прислухалась. Придивилась, прикинула, тамуючи серце, яке надто голосно гупало в грудях. Але здається таки окрім коней тут більше нікого не було. Дівчина кинулась до крайнього стійла, де вгадувався темний силует коня, і обережно, радіючи, що не скриплять завіси потягла на себе двері. Кінь фиркнув, відчувши незнайомий запах, Лена зупинилась перевести подих і підскочила на місці від скоріше здивованого, чим злого голосу:

— А ти тут що робиш, відьма?

Глава 29

— Та ні, не відьма, а нова лялька пана, — продовжив той самий голос, від якого Лена стискалась в грудку, і мимоволі втягнула голову в плечі.

Дівчина повільно розвернулась, одночасно обдумуючи як бути далі, і чи встигне вона втекти в прочинені двері. Напроти неї стояв той самий Єсаул, і самовпевнено посміхався, оглядаючи роздерту Ленину сорочку, яка вже більше показувала, ніж приховувала.

— Тікати вдумала? – розкусив її намір лакей, і зробив крок до дівчини. Вона відступила і вперлась спиною в дерев'яний стовпчик, розуміючи, що якщо він зробить ще один крок, то вона вже не встигне втекти. Треба було якось тримати дистанцію. А тим часом лакей посміхнувся і тихенько повідомив наляканій Лені: – Пан з тебе шкіру живцем накаже зідрати. Батогом. На спині.

Видно було, що ці думки радують лакея, і сумнівів у тому, хто триматиме батіг не виникало.

— Але я можу і не сказати нікому, що бачив тебе тут, — продовжив Єсаул. – Якщо будеш зі мною ... привітною.

Лена вдала що роздумує над пропозицією. Роздивлялась хлопця, який зняв верхній одяг, і стояв перед нею в портах і сорочці, хижо мружачи темні очі, і нетерпляче стискаючи кулаки. Тим часом її рука сліпо шукала щось за спиною, щось чим можна було відбитись, прикритись від нападу, і таки знайшла якусь палицю, чи щось тому

подібне, гладке і вузьке, що само лягло в долоню.

Їй було страшно, але вона щодуху намагалась не виказати свою паніку і бажання тікати подалі від цієї зграї звірів, ладних її роздерти. І Єсаул був нічим не кращий свого хазяїна: Лена була геть не впевнена, що він відпустить її з миром.

— Що ти там вошкаєшся? – нетерпляче запитав лакей, і кинув косий погляд на вихід із стайні. Видно теж опасався, що хтось застукає його з сералькою, і тоді весь панський гнів впаде на його голову.

Лена випростала руку, з подивом побачивши що тримає руків'я нагайки. І так спритно воно лягло їй в руку, наче все життя тримала. Вона повела зап'ястком, і батіг слухняною змією опав кільцями до її ніг. Наявність зброї в руках надала дівчині упевненості.

— Еее, ти що собі удумала? – Єсаул зробив крок до неї, але Лена зробила ще один ледь помітний рух рукою, і батіг луснув повітрям, кинувся смертоносним жалом до панського прихвосня, розрізавши сорочку на його грудях, і не зачепивши тіла.

— Ще крок, і залишишся без очей, — пообіцяла Лена, дивуючись як тихо звучить надірваний хрипкий голос.

Єсаул оторопів, і Лена надихнулась спалахом страху в його очах, потяглась до коня, щоб вивести нарешті того із стійла.

— Рятуйте! – раптом голосно закричав лакей. Лена сіпнулась, махнула батоном, намотуючи шкіряну косу навколо шиї Єсаула, і крик миттю обірвався. Чоловік засичав, почервонів, обличчя налилось дурною кров'ю, та він не здавався. Ухопився за натягнуту струну батога і смикнув щосили на себе.

Лена не чекала цього. Забите плече спалахнуло від болю, і дівчина втративши рівновагу упала під ноги лакею, одночасно випустивши руків'я батога з рук. Застогнала, ледве стримуючи злі сльози, спробувала піднятися на ноги, але не встигла, бо нога в чоботі з розмаху гепнула її по ребрах. Лена вже приготувалась до чергового побиття, підбралась, підтягуючи ноги до горла, і навіть не намагаючись піднятися. Над головою просвистів батіг, і одночасно пролунав постріл, який видно збив руку нападаючого, і нагайка так і не торкнулась її тіла.

— Відійди геть від неї, — пролунав холодний голос над її головою, від звуку якого все тіло вкрилось сиротами, хоч наказ і був адресований Єсаулу,

Дівчина несміливо підняла голову, і їй здалось, що вона померла, та ангел з'явився за нею, таким прекрасним було обличчя чоловіка, який заходив у конюшню. В його руці димився пістолет, а очі палали від гніву. Так не правильно, таких красивих чоловіків бути не повинно, вирішила дівчина, балансуючи десь на грані свідомості.

— Ця кріпачка хотіла втекти, — виправдовувався Єсаул.

— Вона – не кріпачка! – прогрімів голос незнайомця, і він в три кроки опинився поруч з лакеєм, і, не задумуючись, заїхав тому кулаком в обличчя. Потужний удар в підборіддя звалив Єсаула з ніг, а красень-незнайомець тільки гидливо отряхнув пальці, опускаючись на коліна до Лени, наче поміщиків слуга вже перестав для нього існувати. Було видно, що незнайомець боїться доторкнутись до дівчини, і водночас дуже цього

хоче, тому що з невимовною ніжністю відкинув з її обличчя пасмо волосся, ледь торкаючись вилиць подушечками пальців, і вже втрачаючи свідомість Лена почула як він шепоче їй. – Тепер все буде добре, Хелен. Я знайшов тебе.

Здавалось, все що відбувалось, це тільки сон. Вона знову приходила до тям в ліжку, відчуваючи біль в тілі. Лена здригнулась, на мить повіривши, що зараз заїде кремезна тюремщиця, і змусить знову пити гірко-солодкий напій, а потім її будуть роздивляться, як кобилу на торгу. Мацати брудними руками і нагороджуватимуть хтивими поглядами. Лена різко схопилась, розгубивши простирадла, і озирнулась навкруги, в пошуках можливостей тікати. Різкий рух відізвався болем в тілі, аж в очах потемніло, а коли прояснилось, дівчина зрозуміла, що вона не в Самуїла.

Кімната в якій вона опинилась була світлою, через розчинене вікно вривалось свіже ранкове повітря, вузьке ліжко, на якому лежала Лена було застелене білими простирадлами, з м'якою периною і трьома пухкими подушками. Дівчина присіла на ліжко, і знову обвела повним непорозуміння поглядом кімнату – світло зелені шпалери, м'який килим темно-коричневого кольору під ногами, столик поруч з ліжком. Потім перевела погляд на себе – вона була одягнута в сорочку, але не таку як видавали їй у Віктора Льовича, а тонку, лляну, прикрашену мереживом по коміру.

Двері в кімнату прочинились, і Лена приготувалась кинутись до вікна, якщо в кімнату заїде хтось із посіпак Страшинського. Думка, що її спіймали і знову утримують в помісті ґвалтівника розпеченим цвяхом засіла у дівчини в грудях. Але натомість в кімнату зайшов той самий красунчик, який привидівся їй в панських стайнях.

— Слава Богу, ти прийшла до тям, — посміхнувся він дівчині, і Лена відчула як кров в її жилах пломеніє і перетворюється на рідкий вогонь. Тепло розлилось по тілу, наче сонце зігрівало її. Серце заколотилось, як скажене в грудях, в роті пересохло, і все що вона могла, це великими очима спостерігати, як цей чоловік підходить до неї, і в його очах змішується ніжність навпіл з хвилюванням. – Як ти себе почуваєш?

— Д-добре, — голос не слухався дівчину. Кров вже запалила щоки, і вони палали маками, видаючи збентеження. Але то було нерозуміння, сором, що він бачить її в такому вигляді, якесь передчуття чогось приємного. І на диво вона не боялась цього чоловіка, щось підказувало їй, що вона в безпеці, коли він порч. – А Ви хто?

Чоловік вмить спохмурнів. Підійшов ближче, взяв її за підборіддя, змушуючи дивитись собі в очі, роздивлявся її лице, ніби намагався там щось побачити, і ніяк не міг угледіти. Від чоловіка приємно пахнуло парфумом і милом, здається він щойно поголився, і на скронях волосся було ледь вогке. Захотілось окреслити його ідеальне обличчя пальцями, поправити неслухняне пасмо чорного волосся, що впало на лоба.

Лена не відсувалась від незнайомця, не робила спроб звільнитись. Його близькість будоражила дівчину ще більше, забажалося хоч би просто доторкнутись до чоловіка у відповідь, бодай помацати, чи він дійсно реальний, чи марудиться їй в якомусь черговому сні.

— Ти не пам'ятаєш? – запитав він, і відпустив дівчину, відступаючи на крок. Лена ледь не застогнала від розчарування. По при задерту в гору голову і незручну позу, їй

здавалось вона б могла простояти так увесь день, відчуваючи його тепле дихання і дотик пальців до власної шкіри.

Дівчина похитала головою, безсило опустивши руки, і стала чекати, що він зробить далі.

— Взагалі нічого? – знову запитав незнайомець. — Ти не прикидаєшся, мадемуазель Долинська? Не прикидаєшся. Я Олександр, князь Оболенський, твій.. наречений.

Він глузує. Такою була перша думка у Лени. Ну не може бути, щоб цей чоловік обрав її в свої наречені. Він такий, такий... Сильний? Красивий? Владний? Аристократ до кінчиків пальців! А що ж вона? Лена подумала, що навіть не уявляє як зараз виглядає, але була точно упевнена, що вона не пара такому чоловіків, як князь Оболенський. Але Олександр дивився на неї цілком серйозно і ніжно. І Лені навіть захотілось повірити йому.

Олександр внутрішньо кипів від гніву. Хотілось повернутись у Мшанці і особисто розтовкти поміщику Страшинському носа. А потім пристрелити, як скажену собаку. Без всіляких дуелей, і довгих розбирань. І того негідника, лакея, якого він вдарив у конюшні. Якби Хелен не знепритомніла, він би добряче провчив би слугу з нагайкою. Але вночі князеві було не до того. Треба було забрати мадемуазель Долинську якнайдалі від того жаху, в якому вона опинилась через жадібність якогось цигана і компанії.

Подумати тальки, їм варто було лишень повернути дівчину в Аккерман, а не везти в Одесу продавати, і нічого б цього не було. Але контрабандисти, які під прикриттям шторму ошивались навколо фортеці, отримуючи товари в обхід офіційних митниць, побоялись з'являться до коменданта, адже тоді б довелось надавати пояснення, що вони робили в морі в такий час.

Втішало лише те, що не зважаючи на синці, Хелен була жива, і дуже скоро її непритомність перейшла в звичайний сон. Це і врятувало Страшинського від негайної розправи. Та й мшанський сотник Захар Плешко, злякавшись, що розлючений князь просто пристрелить поміщика, ледь не благав Олександра не поспішати з висновками, і провести слідство як слід.

Олександр знову повернувся думками до спальні вдома сотника, люб'язно наданого йому і врятованій наречені. Олена Долинська схудла, і великі карі очі ще дужче виділялись на обличчі. І зараз вони дивились з таким щирим непорозумінням, що Олександр на мить розгубився, як так могло вийти, що вона нічого не пам'ятає. Але потім йому на думку прийшло опустити деякі пояснення, переконавши дівчину що він вже є її наречений. Можливо не так і погано, що дівчина все забула. Адже тепер у Олександра з'явився шанс збудувати їх стосунки по новому, а всі ті непорозуміння, що були залишити в минулому.

Олександр зробив знову крок до Хелен, і обережно притис дівчину до своїх грудей. Вона не опиралась, навпаки, довірливо поклала голову йому на груди, прислухаючись до того, як б'ється серце в чоловічих грудях. В цьому біло щось знайоме, і дівчина остаточно розслабилась.

— Я маю відійти у справах, а ти відпочивай, завтра вирушимо додому, — сильні руки погладили її спину, і Олександр ледь торкнувшись губами дівочої скроні, відпустив її, м'яко підштовхнувши назад до ліжка. — Зараз пришлю покоївку з сніданком, чи радше раннім обідом.

Лена знову залишилась сама. Здавалось їй все ще укутує запах чоловічого парфуму і тепло його турботи, яке так явно і неприкрито звучало в його голосі. Такі знайомі, попри те, що вона нічого не пам'ятала про нього. Дівчина опустила на ліжко, але не встигла вона вмотитись зручніше, як зайшла молода дівка в селянському одязі, по якому стало зрозуміло, що вона прислуга. Дівчина занесла піднос з гречаною кашею на молоці, млинцями политими медом, чашкою теплою ароматного чаю. Поклонилась, і розставивши їжу на столику біля ліжка покинула кімнату.

Лена поїла, і майже до вечора лежала в ліжку. Дрімаючи і роздумуючи що робити далі. Ближче до вечора знову прийшла прислужниця. Принесла одяг, воду, учтиво повідомила:

— Його світлість просив Вас спуститись в їдальню на вечерю. Я допоможу підготуватись.

Нарешті вони зможуть поговорити, вирішила Лена. Ім'я Хелен вона так і не змогла ідентифікувати з собою, продовжуючи називати себе так, як назвали її в домі Самуїла. Душу охопила якась нетерплячка. І дівчина усвідомила, що вона до свербіжів в долонях бажає знову побачити свого нареченого. Лена щасливо посміхнулася, дозволяючи покоївці зайнятись її зовнішністю.

Глава 30

Покоївка не дуже вміло зробила зачіску – просто заплела волосся в дві коси і заколола їх навколо голови. Лена прискіпливо дивилась, щоб бува не вибилося зайве пасмо. Чомусь їй здавалось це важливо – мати акуратний зовнішній вигляд. Особливо після всього, що з нею відбувалось. Особливо перед тим, як її побачить князь Оболенський.

Її наречений. При цій думці все всередині приємно завмирало, і в грудях тепліло.

Покоївка принесла з собою тонку спідню сорочку, що ніжно ластилась до тіла, і сукню, невиразного сизого кольору, скромно оздоблену мереживом. Сукня була Лені велика, і наспіх підшита знизу грубими стьожками. В грудях зшити було гарніше, але все одно не важко було здогадатись, що попередня власниця сукні мала набагато більш пишні форми, ніж Лена. Ніби вибачаючись, чи навпаки вихваляючись, служниця пояснила:

— Хазяйка віддала вам свою сукню. Кращої немає.

Лена не ремствувала. Вона була рада приємній легкій тканині, що облягала тіло, і не змушувала задихатись як у важкому футлярі. Після чого дівчину провели на перший поверх у їдальню, яка займала простору овальну кімнату, і вся округла стіна являла собою французьке вікно, з виходом в сад. В прочинені вікна вривались аромати троянди. Лені здавалось вона потрапила в якесь інше життя. В цьому світі не було місця торгівлі людьми, принизливим побоями батогам, чи приниженням і катуванням.

І від того ставало моторошно, що комусь можна так легко виокремити всі ці жахіття із свого життя.

За столом Лену чекали – князь Оболенський, і незнайома Лені пара.. Чоловіки синхронно піднялись, вітаючи її. Дівчина мазнула поглядом по немолодому незнайомому чоловіку в офіцерській формі, пишній жінці поруч з ним, і надовго задивилась на свого нареченого. Він посміхався Лені, нагороджуючи дівчину теплим поглядом світлих очей, і ніби доторкуючись до оголеної шкіри декольте, шиї, ніжачи шкіру на вподобу сонячного проміння. Лена відчула як її кинуло в жар. Вона вся почервоніла, і несміливо наблизилась до компанії.

Князь допоміг Лені сісти, представив господаря будинку, сотника Захара Плешко, та його дружину Марину Михайлівну.

— Як ваше самопочуття, рибко? – ввічливо запитала жінка. Але від Лени не сховався холодний вираз її очей.

— Все добре, дякую, Ви надзвичайно гостинні.

— Ну що Ви, це така честь, приймати в себе самого князя Оболенського, — Марина Михайлівна посміхнулась. І Лена все зрозуміла. Жінка боялась князя, його присутність в Мшанцях створювало загрозу їх мирному існуванню, тихому і звичному, сповненого свавілля поміщика Страшинського, на яке всі благочинно закривали очі. Але вигоди, що обіцяло близьке знайомство з Оболенським пересиливало страх, і змушувало вимушено всміхатись несправжніми посмішками, і рахувати хвилини допоки князь і його блаженна на всю голову наречена покинуть село.

На щастя подали холодні закуски – оселедця і гусячий паштет, і розмова припинилась сама собою.

Після вечері, Олександр подав Лені руку:

— Я б хотів прогулятись з Вами.

Дівчина погодилась. Розмовляти про особисте під колючим поглядом сотника і його дружини бажання не виникало. Князь вивів її з їдальні, подав руку, щоб дівчина могла опертись.

— Що ти пам'ятаєш? – сад у сотника був із вишень і черешень, між ними росли кущі шипшини. А єдиний рідкісний і дорогий кущ червоної троянди квітнув на виході з овальної вітальні в оточенні мальв без запаху. Але Лена з Олександром не стали затримуватись біля квітів, відійшовши подалі від будинку.

— Нічого, — Лена розпачливо знизала плечима. – Знаю як їздити верхи, люблю коней. Знаю що плавала на кораблі... Але більше нажаль нічого не пригадую.

— Мені дуже шкода, — князь зупинився, повернувся до Лени обличчям, взяв її за руку. Рукавичок до сукні їй не давали, і дотик голими руками, шкіра до шкіри, обпik не гірше окропу. – Я напишу Єфрему Йосиповичу Осипову, кажуть він кращий український лікар, який давно вивчає хвороби людського мозку. Він допоможе тобі все пригадати.

— А Ви? – несміливо запитала Лена і довірливо подивилась нареченому в очі. Її сердечко пришвидшило свій рух. Чомусь близькість нареченого відчувалась неймовірно

сильно. Вона відчувала його владну енергію, агресивну силу, якою так і віяло від князя. І від того мимо волі її ноги підгинались, слабіли коліна, хотілось ухопитись за Олександра, щоб втриматись рівно.

Олександр моргнув, ніби намагаючись позбавитись від мани. Але натомість відчув як його все сильніше затягує його вир шоколадного погляду. Як він тоне і розчиняється в її бездонних очах. І ця вимушена безпорадність, в якій опинилась Хелен, породжувала в його грудях хвилю не знаної раніше ніжності і турботи. Чоловік не стримався, обвів великим пальцем контур пухких губ. Дівчина несподівано потягнулась за ласкою, зводячи Олександра з розуму своєю покірливістю.

Палець продовжив виводити візерунки на вилицях і щоках, ледь торкаючись оксамитової шкіри, ніжнішої від пелюсток таких дорогоцінних троянд в сотниковому саду. Довгі вії затріпотіли, дівчина переривисто зітхнула, і Олександр зрозумів, що Хелен тамує подих, завмираючи під його ласкою. Він не стримався, торкнувся її губ своїми.

Лена перетворилась на один оголений нерв. Вона плавилась, немов крижинка на розпеченій плиті, віддаючись на милість не очікувано ніжних губ. Ще мить тому вона роздумувала над тим, що у її нареченого надто тверді і жорсткі губи, а зараз переконувалась в тому, що сильно помилилась. На губах було солодко, наче від малинового соку. Князь цілував її ніжно, майже невагомо, але впевнено, поцілунок пробуджував пульсуюче тепло в животі, і бажання присунутись до князя ближче.

Ніжний, майже цнотливий поцілунок розпалював в її грудях вогонь, і ніби випалював всі ті гидливі відчуття, що вона відчувала до самої себе після дотиків Віктора Страшинського. Поцілунок відроджував у Лени віру в себе, витягував з її душі щось темне, що клубилось там з того самого моменту, як вона прийшла до тям, і усвідомила, що не знає хто вона є.

Плавно Оболенський перемістив руки на талію Лени, підтримуючи її, за що дівчина була йому вдячна, тому що була не впевнена, що ноги втримають її у вертикальному стані, навіть після того, як вона ухопилась слабкими пальцями за міцні плечі. Але через кілька нерівних ударів серця поцілунок припинився, Олександр відпустив її губи, продовжуючи торкатись своїм чолом до її лоба, прошепотівши майже в губи дівчині:

— Ти пробуджуєш у мені бажання робити з тобою ще щось, щось неймовірно приємне, — дівчина знову відчула, що червоніє. Щоки пашіли від жару, але їй було не соромно. Тільки цікаво, які такі речі може зробити з нею князь, що будуть приємнішими за ці проникливі поцілунки. — Але ти надто слаба. То що ти хотіла б дізнатись про себе в першу чергу?

Олександр нарешті відсторонився від Лени, знову взяв її під руку і повів по посипаній дрібними камінцями доріжці. Розповідаючи про її минуле. Лена слухала. Іноді ставила питання. Але слова обтікали її, як вода віск, не залишаючи відгуку в душі. А думки раз по з раз повертались до тепла губ з присмаком малини, і власних відчуттів, які вони викликали.

— А як ми познайомились? — про її сім'ю князь як виявилось знав не багато,

оскільки Долинські жили в Новому світі, де за океаном, і Лена не стала розпитувати, змістивши свою цікавість на неї і нареченого. Їй справді було цікаво і важливо знати, як їй вдалось зачарувати такого чоловіка, як князь.

— Ти заблукала в саду графині Александрової, — князь посміхнувся, і посмішка розгладила ледь помітну зморшку між бровами, омолодивши обличчя. Лена знову відчула, як пропускає її серце удар, зачароване чоловічою красою. — Ти впала мені під ноги, в бальній сукні посеред засніженого саду. І я було вирішив, що ти одна із тих навіжених дівчиць, які мріють щоб я на них одружився. Але ти так вперто ігнорувала мене увесь сезон...

— Що ви не витримали і зробили мені пропозицію? — засміялась Лена. Але князь поглянув на неї раптом серйозно, і з неохотою зізнався:

— Ні, мушу визнати, що я був таким дурнем, що змарнував ту зиму, і навіть не спробував до тебе залицятись.

— І що було далі? — Лена зупинилась, знову повернувшись до князя обличчям.

— Ти повернулась за океан, а я поїхав в Страсбург з її високістю, — Олександр зітхнув. Потягнувся рукою до зачіски Лени. — Ця корона із кіс тобі абсолютно не пасує, вона робить тебе старшою, і не схожою саму на себе.

І він висмикнув кілька шпильок, руйнуючи зачіску, вивільняючи коси, дозволяючи їм упасти товстими зміями на плечі. Лена здригнулась, коли волосся торкнулось до не затягнутих в корсет грудей. Як же гостро вона відчувала власне тіло поруч з цим чоловіком.

— Змерзла? — по своєму витлумачив її порух Олександр. — Вже пізно, а завтра рано ми вирушаємо додому. Ходімо. Тобі треба відпочивати.

Лена хотіла запротестувати, вона цілий день провела в ліжку, і не відчувала себе втомленою. Але ще один погляд на нареченого змусив дівчину відчувати сором. Це вона ніжилась в ліжку, а князь Оболенський дійсно виглядав втомленим, мабуть цілий день займався справами, та ще й після складної ночі. Було б дуже неввічливо продовжувати наполягати на прогулянці. При цій думці Лена відчула порив ніжності до чоловіка, і покірно дозволила провести себе до кімнати.

Розчаровано зайшла в свою спальню, адже князь тільки легко поцілував кінчики її пальців перед побажанням спокійної ночі. Невже вона сподівалась на ще один поцілунок? Лена повільно звільнилась від сукні, перебуваючи в глибокій задумі, шокована тими відчуттями, що викликав у ній Олександр. Як шкода, що вона нічого не пам'ятала. Мабуть це було надзвичайно хвилююче, коли він робив їй пропозицію одружитись. Коли залицявся до неї. Лена спохватилась, що так і не розпитала подробиць того, як втратила пам'ять, як опинилась в полоні у Самуїла. І вирішила обов'язково з ранку з'ясувати всі подробиці свого нещастя.

Сніданок Лені принесли в ліжку — омлет з шинкою, гречану кашу на молоці, з дрібкою ранніх суниць, чай. Потім служниця допомогла одягнутись, і знову хотіла заплести коси у вінок, але Лена не дозволила, пам'ятаючи, що князю така зачіска не до вподоби. Думка, що вона буде цілий день проводити в його компанії викликала

усмішку, з якою Лена нічого зробити не могла. Приємне передчуття наповнювало її груди теплом і тріпотінням крилець метеликів.

Оболенський вже чекав її на вулиці. В формі імперського офіцера, він тримав під вуздечку гігантського коня. Іншого осіддали для Лени.

— Ти казала, що пам'ятаєш, як їздити верхи, — після привітань князь кивнув на коня головою.

— Ви хочете щоб я їхала верхи? - здивувалась Лена, усвідомивши, що не спостерігає карети.

— У сотника немає підходящого екіпажу, — пояснив трошки винувато Олександр. - А чекати поштову карету невиправдано довго. До Умані їдемо верхи. Ти знаєш, минулий власник міста, поміщик Потоцький, розбив неймовірної краси парк, навіть сам імператор Олександр Павлович, приїжджав милуватись тамошніми красотами. Тобі сподобається.

Лена кивнула. Вона було готова їхати хоч на край світу поруч з цим чоловіком, чия присутність вселяла впевненість в тому, що все буде добре.

Глава 31

По при сподівання поговорити виявилось, що їдучи верхи вести бесіди не так легко. Доводилось весь час слідкувати за тим, щоб повіддя не вислизнули з слабих рук, щоб сукня не оголила голень, не прикриту одягом. А ще було жарко, від чого піт заливав очі, і Лена мимоволі червоніла, уявляючи який запах від неї зараз іде. Тому скромно трималась на відстані від свого нареченого.

Коли вдалині забовваніло місто Лена ледь не пустила коняку в галоп, щоб швидше добратись до житла. Зупиняло тільки те, що дівчина боялась вивалитись із сідла раніше, ніж доїде до постійного двору. Тому до постійного двору - двоповерхового цегляного будинку з широкою конов'яззю вони з князем під'їхали аж через хвилину тридцять.

Олександр допоміг дівчині спішитись, і вона вдячно посміхнулась нареченому. Від незвички боліли стегна і спина, хотілось розім'ятись, і навіть розуміння, що вона зараз тхне, не краще підсідельника, не змусило Лену відразу відступити від князя - не вистачало ще не стриматись на ногах і впасти в куряву. Втім від князя пахло не краще.

— Втомилась? - турботливо запитав Оболенський, і Лена кивнула. - Зараз звелю принести тобі баддю з теплою водою. Це добре розслабляє м'язи.

Князь не поспішав впускати Лену з обіймів, притримуючи за талію, виводячи якісь тільки йому зрозумілі узорі великими пальцями. Дівчина відчувала його дотики через тонку тканину, і до її щік приливав жар.

— Кхм, пане, можна я коняку заберу? - зруйнував чарівну мить слуга, який терпеливо чекав, доки пані спішиться і дозволить подбати про свою кобилку. - Сонцепік, воно пити хоче, шкода ж..

— Авжеж, — Лена відступила від нареченого, попрямувавши в будинок. Князь не відставав.

Він замовив дві кімнати, і коли Лену провели у відведену їй спальню, слідком

прийшов той самий слуга, що доглядав за кіньми, несучи в руках невелику дерев'яну баддю.

— А я вашу кобилку вже і напоїв, і обтер, — відчитався він перед Леною. — Хороша вона у вас, сумирна. Не те що панів звір, так і норовить паскуда зубами хапнуть. А я йому морквину, морквину...

— Та ви справжній майстер з кіньми ладить, — мимо волі посміхнулась Лена невимушеному базіканню. — Сподіваюсь моя Церцея не залишилась обділеною морквою, через панового коня?

— Пхе, я таким смирним цукор бережу, — хитро посміхнувся слуга. — Це Ви її Церцеєю назвали? Ох і намудрують ті пани. Пам'ятаю у нас бабця жила, Лівопатрою кликали, батюшка з п'яну в святцях переплутав щось...

— Може Ви мені вже воду принесете? — не зло перервала Лена, присівши на край застеленого чистим простирадлом ліжка.

— Не звольте турбуватись! — чоловік вийшов з кімнати, але повернувся не з відрами, а з розмальованою мальвами ширмою. — Це хазяйка веліла передати. Щоб значить не смущать пані. А тепер і воду внесу, саме підігрілась. Воно то хоч і літо, але ж де то видано, щоб пани в холодній воді плескались.

Коли ванну, відгороджену у закутку кімнати яскравою ширмою, наповнили водою прибігла дівчинка років чотирнадцяти.

— Мене Таткою кличуть, мене мамка прислала допомогти вам митись, — кланяючись і мнучи в руках сірого фартуха промовила дівчина.

Лена кивнула, дозволивши їй допомогти зняти з себе сукню, і з насолодою опустилась в теплу воду. Баддя була не дуже великою, і коліна довелось зігнути, вони смішно стирчали над водою, відливаючи подекуди жовтими синцями. Такі ж плями застарілих синців прикрашали ребра, і стегна. Служниця страшними очима поглядала на ці сліди насилля, і намагалась торкатись тіла дуже обережно.

Коли дійшли до волосся, Татка дістала з кишені у фартушку шматочок мила.

— У вас речей майже немає, мила так точно не брали, — ніяково промовила вона. — А волосся все запилилось, просто водою не промиєш. Ох і гарне воно у вас.

— Мені пощастило, що ти запаслива, — погодилась Лена.

Татка намила її волосся. Мило пахло бузком, Лена відкинула мокру голову на край бадді, і прикрила очі.

— Іди, Татка, я трішки так полежу, — попросила вона дівчину, коли миття скінчилось, але вилазити з теплої води бажання не було.

Служниця вийшла, тихенько зачинивши за собою двері. Лена ковзнула поглядом по червоному від сідаючого сонця віконному склі і прикрила очі. День видався важким. Але завершувати його так було значно приємніше, ніж в соломі біля коней, як це було під час подорожі в компанії Страшинського. При думці про мерзенного гвалтівника настрої зіпсувався, і Лена важко зітхнула. Олександр Оболенський повідомив, що написав губернатору Київської губернії про безчинства, що творив у Мшанцях поміщик. І Лена сподівалась, що того арештують і справедливо покарають, адже закон забороняв

знущатись над кріпосними.

Знову скрипнули двері, і Лена вирішила, що повернулась Татка, тому навіть не шелехнулась, коли кроки почулись зовсім близько, і чийсь сильні пальці лягли на оголені дівочі плечі. Невидимі руки впевнено розминали стомлені м'язи на плечах і спині, і Лена застогнала від задоволення:

— У тебе золоті руки, — промовила вона мліючи від масажу.

— Мені казали, — над вухом пролунав голос князя Оболенського, і Лена підскочила від несподіванки. Мильна вода хлюпнула на підлогу, а вдоволений Олександр тихо засміявся.

— Що Ви тут робите? - розгубилась дівчина.

— Зайшов поговорити.

— Іншого часу не могли знайти? - Лена не знала чи виходити їй з води, чи спробувати пірнути поглибше.

— Твоя служниця давно вийшла, я вирішив, що ви закінчили з водними процедурами, — князь знизав плечима, продовжуючи безстыдно роздивляться оголену шкіру, від чого Лену кинуло в жар. - До речі дівця нагородила мене таким переляканим поглядом, що яв відчув себе якимось звіром. Це було дуже не звично.

— Зазвичай на вас так не дивляться? - Лена відчула роздратування. Її наречений дуже гарний чоловік. Не дивно що він зник до жіночої уваги. Залишалось тільки подивуватись, як вона раніше це терпіла. А може і не терпіла? Власницькі почуття і ревності змушували сердитись на всі і вся.

— Зазвичай дам мліють від одного мого погляду, — не став сперечатись князь, підливаючи олії у вогнище. - Це завдає купу неприємностей.

— Вам все не так, — не витримала Лена, і нетерпляче заялозила в воді. - Може ви відвернетесь і дозволите мені одягнутись? А краще подайте рушник, і зачекайте за ширмою.

Олександр зітхнув, не розуміючи чого вона сердиться. Але неохоче підкорився, залишивши Олену невдоволено сопіти за тонкою ширмою. Сам чоловік встиг освіжитись і переодягнутись, і втоми майже не відчував.

— То про що Ви хотіли поговорити? - по при старання бути люб'язною, думки про князя Оболенського і інших жінок не йшли з голови, а злість, яку Лені за відсутністю іншого об'єкту доводилось виплескувати на власного жениха, не втихала. Ніби це він був винний, що отримав таку приємну зовнішність.

Дівчина наспіх обтерлась рушником, і обернулась ним же, оскільки не знайшла в своєму закутку одягу. З мокрого волосся на дошки підлоги падали важкі краплі води, ноги теж залишали вогкі сліди. Чомусь короткий погляд на відбитки своїх ніг навіяв спогад про такі ж самі сліди на палубі корабля.

— Ти тут? - з задуми вивів голос нареченого. - З тобою все гаразд? Може краще відкласти всі розмови на кілька днів?

Його турбота миттю розчинила злість і роздратування, і Лена ніяково всміхнулась чоловікові, розриваючись від двоякого бажання: щоб він залишився і щоб дав спокійно

одягнутись. Цікавість пересилила.

— Я нарешті хочу все знати, — промовила Лена, і помітивши сукню розкладену на ліжку потягнулась за нею. — Що зі мною сталося?

— Ти упала в море, — Олександр подав Лені сукню, але і не подумав вийти чи відвернутись. Натомість задумливо взяв вогке пасмо волосся в руку, і принюхався до нього. — Тобі личить цей запах.

Князева рука відпустила волосся, і перемістилась на дівочу щоку. Він провів пальцем по вилиці, окреслив підборіддя, зачепив повну нижню губу. Лена затамувала подих, бочись злякати невимушену ласку, зіпсувати мить ніжності. Губи від дотику привідкрились, вона нервово прикусила нижню губу, що не приховалось від пильного погляду сірих очей. Тим часом князева рука продовжила свою подорож, від підборіддя по шиї і ключиці до плеча.

Всі думки вивітрились з Лениної голови. Залишилось лише важке дихання, і магнетизуючий погляд нареченого, під яким її кров пломеніла, а тіло плавилось немов свічний віск. Вона не зрозуміла в який момент рушник ковзнув по тілу вниз, залишаючи дівчину оголеною під пекучим поглядом. Рука князя перемістилась їй на потилицю, притягуючи обличчя ближче до чоловіка, і Олександр ніжно доторкнувся своїми губами до її губ. Ніби питаючи, чи можна цілувати, готовий в будь-яку мить зупинитись.

Але Лені не хотілось зупинятись. Вона впевнено відповіла на поцілунок, притиснувшись до Олександр всім тілом, обвила руками його шию, одночасно і тримаючись за нього і утримуючи його. Хотілось щоб він був поруч. Щоб з нею забув про інших жінок. Щоб довів, що вона для нього одна єдина.

— Дівчинка моя, — випускаючи її губи прошепотів Олександр, і почав цілувати її шию. Від його дотиків розбігалась ціла розсип мурашок, які спалахами блискавок осідали на шкірі і скупчувались в животі. Лена відчула, як відриваються її ноги від підлог, і наречений ніжно вклав її на ліжко.

Оболенський опустився поруч, повернувшись до поцілунків шиї, грудей, живота. Одночасно його пальці погладжували і стискали тіло, і Лена не хотіла зупинятись, схвильована його ласкою. Не відразу дівчина зрозуміла, що Олександр бережно і ніжно цілує кожен її синець, ніби бажаючи втамувати біль її тіла.

Тим часом широка долоня накрила півкулю грудей, пальці затисли горошину соска, і поруч з ніжністю Лену прошила блискавка насолоди. Вона вигнулась намагаючись продовжити, утримати ласку, хрипко застогнала, і сама потерлась об чоловічу руку.

— То он як, — хмикнув Олександр, і там де щойно була його рука, опинилась губи, м'яко і жорстко одночасно захопивши тверду верхівку в полон. Язик окреслив ареолу, і Лена знову застогнала, усвідомлюючи, що така ласка набагато яскравіша і сильніша, ніж стискання руками.

Князь знову поцілував її в губи, вже геть не ніжно, а сильно і пристрасно, ледь не прокушуючи ніжні пелюстки, і Лена не була проти, палко відповідаючи його несамовитим поцілункам. Вона пройшлась руками по сильних плечах, з подивом

зрозумівши, що наречений вже без сорочки, і під її пальцями гладка гаряча шкіра. Торкатись Олександра було хвилююче приємно, відчуваючи як перекочуються під долонями сильні м'язи, як напружується і твердіє під невмілими дотиками плоть.

Лена знайшла пласку горошину чоловічого соска, і повертаючи недавню ласку, стиснула її, злегка прижимаючи пальцями. Короткий здивований "ох" у відповідь підлили олії в полум'я її страсті. Захотілось винайти ще якусь ласку, щоб здивувати Олександра, і подарувати йому хоч половину тих несамовитих відчуттів, що відчувала вона. Але чоловік не дав Лені можливості проявити себе, перехопивши її руку і ніжно поцілувавши пальчики.

Лена якщо і була проти, то не встигла зчутись, як її слабкий протест потонув у вирі інших відчуттів. Невідомо як її стегна опинились широко розведеними, і гарячої пульсуючої плоті доторкнулось прохолодне повітря. Контраст відчуттів був сліпучим, внизу живота стало гаряче, і нестримне бажання чогось більшого змусило вигнутись, податись вперед на зустріч Олександрові. Він легко увійшов в неї, розтягуючи і наповнюючи собою, і Лена вирішила, що це найпрекрасніше, що з нею колись відбувалось.

Дівчина стогнала, ледь чутно шепочучи ім'я нареченого, чомусь на дивний манер "Ааалекс". Князь почав рухатись, і Лена яка думала, що краще вже не буде, усвідомила що примілялась. Все її тіло сповнювалось легкістю, і тільки місце, де продовжувався розмірений рух напружувалось, як пружина, закручувалось, щоб за мить зірватись в прірву насолоди. Коли Олександр досягнув вершини вона вже не відчула, захоплена власними яскравими відчуттями.

Чоловік на мить придавив її вагою всього свого тіла, переміщуючись щоб лягти поруч. Обое важко дихали, пальці рук переплелись, і Лена відчувала як продовжує пульсувати все в середині, затихаючи, немов кола по воді розходились все далі.

— Це було неймовірно прекрасно, — прошепотіла вона, відчуваючи, як припухли і поболіють губи від поцілунків.

— Я ж казав, що другого разу тобі сподобається, — жартівливо відповів Олександр.

Відчуття було таке, ніби стріла зірвалась з туго натягнутої тятиви. Лена лежала, жадібно хапаючи повітря, і пригадувала похитування карети, зіпсовану сукню, біль і відчуження, байдужість, на кордоні з презирством. Вона все пам'ятала. Але сказати хоч слово не могла, від спазму, що перехопив горло.

Глава 32

Хелен мовчала дуже довго. Олександр навіть вирішив, що дівчина задрімала, але коли потягнувся за своїм одягом, виявилось, що вона уважно за ним спостерігає. Вії декілька разів тріпнулись, коли дівчина прикривала очі, щодо тіла, то його вона прикривати і не подумала. Губ князя торкнула легка усмішка - в цьому жесті вся вона, розпусна і цнотлива одночасно, скромна і зухвала, жадана. Він знову її прагнув. Притиснути до себе, вкрити поцілунками кожен дюйм її тіла, відчуваючи як вона здригається від дотиків і вкривається мурашками. Ловити губами її стогін, і відчувати як б'ється пульс під пальцями, і упиватись розумінням, що вона жива.

— Як ти мені зробив пропозицію? – голос був тихим, але Олександр здригнувся, і повернувся з небес на землю, покинувши застібати штани. Хелен уважно за ним слідкувала, очікуючи відповіді. – Розкажи, як ти мені освідчився?

І що їй зараз говорити? Олександр розгубився. І протягуючи час підійшов до ліжка, подав Хелен нижню сорочку, яка зіжмакана сиротливо збилась на край ліжка, присів на ліжко, і намагаючись говорити впевнено промовив:

— Та тут і розповідати нічого, я став на коліно, і запитав, чи згодна ти стати моєю дружиною. Ти погодилась. І тепер я найщасливіший чоловік на землі, — до нього знову повернулася посмішка.

— Давно?

— Що давно?

— Пропозицію ти мені зробив? – Хелен припіднялась на лікті, навіть не подумавши прикрити оголене тіло. Зелені синці на її ребрах викликали бажання повернутись назад і вибити з поміщика Страшинського дух. Олександр поклявся собі, що обов'язково поквитається з Віктором Львовичем, після того, як Хелен опиниться в безпеці.

— Перед тим, як ти втратила пам'ять.

— О я так і думала, що ти романтик, — Хелен сама не зрозуміла, коли вона перейшла з князем на "ти". Але викати людині, яка щойно робила тобі так неймовірно приємно було недоречно. – Це мабуть було на березі моря, сідаюче сонце золотило пісок своїми променями, і ти з корзинкою моїх улюблених квітів.., — в голосі Хелен з'явилися мрійливі нотки. Потім вона про щось задумалась, змінила тему: — А які квіти я любила?

— Маргаритки? – зовсім невпевнено пробелькотів Олександр, шукаючи підтвердження своїх слів на Олениному обличчі.

— Не пам'ятаю, — зітхнула Хелен. – Але здається колись мені дарували троянди... Білі і червоні... А давно ми..?

— Я, певно, піду, — уникаючи відповідь на недоказане питання, промовив князь, задкуючи до дверей із кімнати. І не даючи Хелен запитати ще якусь дурню. Так ніяково він ще ніколи в житті себе не почував. – В книзі по домострою пишуть, що треба дати жінці час побути на самоті і все таке...

— Ти читаєш такі книжки?! – здивована запитала Хелен, піднімаючи брови. Вона ледь стримувала сміх, спостерігаючи цю ганебну втечу. Відповіді вона звісно не дочекалась.

Олександр гучно закрив двері і перевів подих, відчуваючи як змокло від поту чоло. Боже, що на нього найшло? Його брехня така недолуга, що він навіть сам собі не вірив. Тим більше, що тільки-но вони приїдуть в Одесу, як їй стане відомо, що ніяких заручин не було. А йшов же до Олени саме для того, щоб поговорити, і прояснити всі ці моменти. І навіть був готовий розповісти про якогось там Патріка з Нового світу, хотів бути чесним, і дати Олені можливість самій зробити висновки і вибір.

Коли за князем зачинились двері, Хелен знову вляглась на ліжко, обдумуючи все що відбулось. Її спалах гарного настрою закінчився так само як і розпочався, раптово,

залишивши після себе неприємний після смак гіркоти. Дівчина повернулась до ширми, і вже холодною водою ополоснула тіло, і тільки тоді одягнула сорочку, почала розплутувати вогке волосся, яке встигло добряче підсохнути і сплутатись. Руки з гребінцем автоматично рухались по пасмах, в той час як думки сполоханою зграєю перестрибували з одного на інше.

Вона точно пам'ятала, що Оболенський не кликав її заміж. В останню їх зустріч перед тим, як її ледь не вбили князь зображав із себе втілення байдужості і світського нігілізму. До всього і одразу. Тим дивнішими були останні два дні, коли в ньому проявилось скільки почуттів, про існування яких дівчина навіть не підозрювала. Що це за нова така гра? І головне, як там негідниця Местмахер? Чи встиг зробити князь її пропозицію?

Хелен зло шпурнула ні в чому не винний гребінець, відчуваючи як бракне їй повітря при думці, що князь спочатку морочив голову їй, а потім любувався з рудоволосою вбивцею. Чи чекає його Катерина в Одесі? Чи знає князь Оболенський, що це ця зміюка ледь не вбила Хелен, безжально зіштовхнувши з муру? І головне — навіщо він бреше? Невже для того, щоб мати можливість безперешкодно зваблювати її? Вона ж дурепа, знову розтанула від поцілунків, втратила голову і сором, вигинаючись як кішка від його дотиків.

В роті пересохло. Хай там як, а про останнє жалкувати було безглуздо, тому що відчуття, які пережила Хелен були прекрасними.

В двері тихо постукали, і повернулась Татка, з сукнею в руках.

— Ходила до мадами Кобузиhi, — повідомила вона сходу Хелен. - У неї крамниця з одягом, правда з готового ось що знайшлося... Може воно не таке і куртуазне, як ви звикли. Але ваш наречений казав, що чекатиме вас внизу в новому вбранні.

— Давай, — Хелен зціпила зуби при слові "наречений", ну вона йому влаштує "заручини", брехливому безсоромнику.

Татка не підозрюючи про кровожерливі думки знатної пані допомогла тій одягнути блакитне щось, що виявилось шовковою сукнею з білим мереживом, і гаптуванням синьою ниткою. Сіла сукня непогано, але звісно не так, як її привезені з Парижу наряди. Про них Хелен сильно пошкодувала, як би зараз вона бездоганно виглядала, як раз під настрій. Волосся заплели в косу на французький манер. На більше б у Хелен не вистачило терпіння.

Після закінчення зборів, дівчина спустилась на перший поверх, де за своєю конторкою дрімав клерк. Олександр Оболенський чекав її в кріслі для відвідувачів.

— Зголодніла? - їй здалось, чи голос князя прозвучав невпевнено?

— Так, — коротко відповіла Хелен, подаючи руку Олександру і дозволяючи провести себе в ресторацію. Відвідувачів там було небагато, але князь все одно обрав віддалений закуток, відділений від інших столів дощатою ширмою.

— Раджу замовити юшку з судака, — після вручення меню промовив офіціант. - Рибу тільки в обід спіймали.

— Це такий суп з рибою? - уточнила Хелен, та отримала здивований погляд від

офіціанта. І насуплені брови від князя. Правда погляд останнього відразу ж просвітлів. І він кивнув офіціанту, підтверджуючи замовлення.

— Весь час упускаю з виду, що ти можеш не пам'ятати елементарних речей, — накриваючи руку Хелен своєю промовив Олександр. Дівчина здригнулась від тепла, що йшло від нього, і передумала висмикувати свою долоню. Відчувати просту, але інтимну ласку було приємно. Так ніби вони і справді закохана парочка.

— До речі про пам'ять, — Хелен вирішила кинути пробний камінь. — Мені здається я починаю щось пригадувати. Рудого хлопця, ірландця, він цілував мене... вибач, я щось не те сказала?

Князева рука напружилась, і він ривком забрав її, від Хелен. Дівчина уважно спостерігала за Олександром, і її відверто порадувала як ця реакція, так і те, що посмішка зникла з Олександрового обличчя, і в сірих очах потемніло, як перед штормом.

— Ні, це добре, що ти починаєш одужувати, — вдавив з себе Олександр. Він мав би радіти, що до Хелен повертається пам'ять. Але натомість злився, що першим, що дівчина згадала виявився наречений. — Що ще ти пригадуєш?

— То хто той хлопець? Мені цікаво, чому я про нього згадала, — продовжила стояти на своєму Хелен. Вигляд ревнивого князя тішив її почуття. Його обличчя набуло хижого вигляду, красиві губи стиснулись в лінію.

— Я не знаю, — розвів руками Оболенський. І не покривив душею. Її нареченого він ніколи не бачив.

— Добре, давай облишимо цю тему, — офіціант поставив тарілки з рибним супом, і Хелен з задоволенням переключилась на їжу. Те що у князя юшка не викликала такої жвавої цікавості, значило, що її маленька помста досягнула своєї цілі, і Олександр незатишно із своєю брехнею. Що ще він ладний утаїти від Хелен?

Коли тарілки опустіли, і принесли печеню, Хелен повернулась до розмови:

— Коли ти одружуєшся? — ніби між іншим запитала дівчина у князя. Їй хотілось, застати його зненацька, тому що дізнатись, чи дійсно Местмахер сказала правду зараз було найважливішим.

— Як тільки приїдемо в Одесу, — Олександр поклав виделку. — Якщо ти звісно не проти.

— А з чого мені бути проти? Це ваші з нареченою справи.

— У тебе жар? — Олександр протягнув руку до дівчиного чола, але вона ухилилась від цього жесту. — Чи забула, що наречена ти?

— Не забула, — Хелен відклала виделку. — Не можна забути те, чого не було. Я не давала свою згоду вийти за тебе заміж. То може Катерина дала? Після того, як ледь мене не вбила?

— Катерину я застукав у своєму ліжку, але її план зваблення не спрацював, — байдуже відповів Олександр, продовжуючи хмурити чоло.

— То у тебе не тільки зі мною "близькі" стосунки, а? Влізла таки тихоня до тебе в ліжку! — Хелен не на жарт розізлилась, чуючи тільки те, що прагнула почути. — Може

ще й передумаєш і одружишся на ній?

— Я ніколи не одружусь на жінці, яка мені бреше і обманом хоче одружити на собі! – теж розсердився Олександр, і здивовано замовк, усвідомивши нарешті, що йому щойно сказала Хелен, перед про вокативними звинуваченнями. – Тебе що хотіли вбити?!

— А ти думаєш я сама в море стрибнула?

— Це б нікого не здивувало, не вперше! – їдко відповів князь, натякаючи на випадок на прогулянці в морі. Але потім таки додав: — Ну годі! – він шпурнув серветку, і встав із-за столу. – Я так розумію, ти все згадала. І замість того, щоб спокійно поговорити, почала мене в чомусь звинувачувати і говорити натяками. Дуже дорослий вчинок, нічого не скажеш.

Князь навис над Хелен, в сірих очах клубився темний туман, вони небезпечно виблискували. Їй стало лачно і соромно одночасно. Дійсно повела себе вона негарно. Але здаватись і відступати не бажала. Надто сильно вона сердилась пригадуючи Катю Местмахер, її погрози і одкровення.

— Мені брешуть, що збираються на мені одружитись, і залазять під цим приводом до мене в ліжко, — опановуючи себе відповіла дівчина Олександрю. – Чи повинна я після цього сподіватись на відверту розмову? Що ще ти б мені збрехав?

— Я назвав тебе своєю нареченою тільки тому, що так забрати тебе у Страшинського було легше! Це якщо тебе так коробить цей статус, — він віддалявся на очах, перетворюючись на того холодного і цинічного дворянина, якого Хелен зустріла в Одесі. Їй на очі навернулись сльози, Хелен ледь стримувала себе, щоб не розревітись прямо в ресторації. – І клянусь, я більше і пальцем до тебе не доторкнуся, якщо тільки ти сама не будеш про це благати! Задоволена?

— Авжеж! – дівчина теж піднялась з-за столу, і прожогом вискочила з їдальні. Сльози таки покотились по щоках. В грудях пекло від образи і розуміння власної дурості. Але повернути назад сказані слова вона вже не могла.

Глава 33

Спалось погано. Особливо, після того, як увесь вечір Хелен проревіла, жаліючи себе і лаючи за власну дурість.

З ресторації доносились звуки музики і гомін голосів – надвечір туди стікались чоловіки, яким шинок відвідувати не личило, а розважатись хотілось. Хелен намагалась не думати, що князь Оболенський теж зараз розважається в ресторації, в компанії пляшки, місцевого бомонду, і жінок яким начхати на умовності. А що там мають бути такі жінки, то сумніватись не приходилось, на дарма ж відвідувати вечорами ресторації поважним пані вважалось непристойним.

Хотілось спуститись і перевірити, чи дійсно той негідник зараз там, чи це тільки її розбурхана уява і ревності навмисно згущують фарби.

Колись їй довелось побувати в салуні. Вона нав'язалась Пітеру, в пошуках ОБраєна, і брат не подумавши дозволив Хелен заглянути краєм ока в світ чоловічих розваг. Мати тільки посміялась над цією витівкою, сказавши, що дівчинці не завадить своїми очима

пересвідчитись, що не всі джентльмени на справді джентльмени. Батько був не настільки добродушним, і Пітер на тиждень залишився без утримання.

Звісно салуни десь у Техасі суттєво відрізнялись від місць вживання їжі і плотських розваг в Україні. Але Хелен не сумнівалась що не залежно від зовнішнього вигляду суть цих закладів залишалась однаковою. Чоловічі розваги – карти, випивка, і легкодоступні жінки.

Зуби так міцно стиснулись, що заскрипіли. І Долинська зрозуміла, що більше лежати в ліжку вона не в змозі. Різко піднялась, і стала навпомацки шукати одяг.

Подумки Хелен уявляла як князь сидить за столом з келихом коньяку, а на його колінах заливається сміхом якась дівчина, з надто низьким декольте. І задертою спідницею. На думці, що дівчина запускає свої пальці у розстебнутий комір чоловічої сорочки і тягнеться до Олександра з поцілунком, Хелен рішуче вийшла з кімнати. Їй треба було пересвідчитись, що все це тільки видумка, а насправді в нижньому залі князя немає. Ну на крайній випадок, він там є, але без всіляких розпусних дівиць. Що буде, якщо дівця виявиться в наявності, Хелен не знала.

Але краще б ніяких звабниць там не було. Надії на тихе завершення вечору розвіяв жіночий сміх, який навіть перебив не дуже зграбну музику. Від злості запалами щоки, і стиснулись кулачки. Ну вона йому зараз задасть перцю. Про те, що буде, якщо хтось побачить Хелен в наспіх натягнутій сукні і з розпущеним волоссям вона навіть не думала. А варто було б. Дівчина нерішуче зупинилась на сходах, перекинувши пасма волосся на спину, і пригладивши його біля скронь. Вертатись і перевіряти як вона виглядає, дівчина не хотіла.

Навпаки, хотілось по швидше переконатись, що вона помиляється, і повернутись в тепле ліжко, посміявшись над своєю ірраціональною тривогою і зовсім не доречними ревнощами. Подумавши так, Хелен пішла на компроміс із своєю цікавістю – в зал заходити вона не буде, тільки подивиться чи є там Оболенський. І навіть якщо князь там виявиться у комплекті з якоюсь куртизанкою, влаштовувати скандали вона йому теж не буде. І навіть утримається від того, щоб розбити графин об чорновоłosу голову, чесно-чесно. Просто повернеться в кімнату, і буде будувати плани помсти. Зрештою, помсту треба подавати холодною. Просто треба переконатись, що мститись є за що.

А може князя там взагалі не має. Тоді Хелен посміється над своєю дурістю, і спокійно засне. Ось. А для цього заходити в ресторацію не треба. Досить заглянути із-за порт'єри. Один разочок.

Так притримуючи однією рукою погано зашнуровану сукню, а іншою відхиляючи порт'єру, Хелен висунула носа в зал ресторації, нагадуючи собі самій цікаву кішку. В носа вдарив запах їжі, алкоголю і парфуму. На щастя зайнятими виявилась тільки половина столиків. В залі панувала напівтемрява, джерелом світла були невеличкі ліхтарики на столах, і підвищення з музикантами, які виводили чергову бравурну мелодію.

Якась жіночка, з кришталевим келихом в руках, витанцьовувала перед музикантами, і компанія чоловіків за столом плескала їй в долоні. Хелен задивилась на цю

безстидницю, відчувши як важко закалатало серце в грудях – жінка була красивою, фігуристою, в сукні яку складно було б назвати пристойною.

Хелен змусила себе відірвати погляд від танцівниці, щоб ретельно оглянути інших присутніх, і відшукати нарешті поглядом князя Оболенського, що в напівтемряві було складно. Але попри те, що темноволосих чоловіків в залі було кілька, та князя там не спостерігалось.

— Не мене шукаєш, пташко? – на талію лягли чийсь руку, і Хелен опинилась міцно притиснута до грудей когось чужого. – Ходімо, пригощу.

Те, що Хелен пручається, і намагається звільнитись з нав'язливих обіймів незнайомиць зробив вигляд, що не помічає. Він приобнімав дівчину за талію, і впевнено вів за один із столиків. Перелякана Хелен усвідомила, що Оболенського в ресторації взагалі немає. А вона, в компанії виділяючого пари горілки молодика – є. і дуже про це пошкодувала.

— Це якась помилка, відпустіть мене негайно! – нарешті випалила Хелен. Від різкої спроби звільнитись сукня затріщала, і у Хелен оголилось плече.

— Помилка, це те що така красуня вагається до якого столу приєднатись! – запевнив дівчину незнайомиць, явно гусар, що стало зрозуміло по короткому розстебнутому доломану. І чмокнув Хелен в оголене плече. – Ну чого ти, зажата якась.

Дівчина здригнулась від дотику чужих губ, і стала борсатись активніше, повертаючи до їх пари увагу. З усіх боків залунав сміх, улюлюкання і непристойні фразочки:

— Ого, де ти її знайшов?

— Яка краля, циганка?

— А гаряча кобилка, я б її об'їздив!

— Негайно відпустіть! – підвищила голос Хелен. – А то закричу!

— Кричи, — погодився гусар. – Я знаю прекрасний спосіб як закрити жінці рота.

Вони з гусаром опинились в центрі уваги. З них сміялись. А головне, що ніхто навіть не подумав прийти їй на допомогу, зрозуміла Хелен, навіть музики заграли гучніше. В той час, як компанія нетверезих гусар за столом ставала все ближчою. Її чекали з посмішками, гомоном і вульгарними слівцями. О, і чому їй не сиділось в кімнаті? Чому вона весь час знаходить пригоди на свою голову? Ну звісно відвідування салуну було безпечним, бо поруч був брат з револьвером і кілька ковбоїв. Запізнілі питання і відчуття жалю ситуацію не рятували, тай ані Пітера, ані Патріка поруч щоб присмирить розпалених чоловіків не було. Невже варто було врятуватись від поміщика Страшинського, тільки для того, щоб її згвалтували якісь солдати? Треба якось донести до їх розпалених горілкою голів, що вони мають її відпустити.

— Дама ж сказала щоб її відпустили! – князь Оболенський з'явився як чортик з коробочки, і у Хелен від полегшення ослабли коліна. Ніколи б не подумала, що буде так рада цьому нестерпному снобу.

— Ага, дама! Мадемуазеля, і вам сподобалась? — несмішливо протягнув гусар, але обіймати Хелен так і не припинив. Навпаки притис до свого боку сильніше. – В чергу

ставайте, ваше-с благородіє.

Компанія за столом підтримала свого друга сміхом. Олександр зробив крок ближче до Хелен, і в його темних очах вона читала всі кари небесні на свою голову. Радість якось випарувалась, немов крапля дощу на гарячому піску, і дівчина вже була не впевнена, де їй буде безпечніше.

— Руки прибрав! – коротко відповів гусару Олександр, і зробив ще один крок до Хелен. З такої відстані стало зрозуміло, що він не тверезіший свого противника. По при це різких рухів він не робив. Набичившись, Оболенський свердлив гусара злим поглядом, але очевидно, що його терпець скоро урветься. Над трійцею ніби збирались грозові хмари.

— Так-так, заберіть від мене руки, — вклинилась Хелен. – І я піду до себе, і все, забудемо про цю незручну ситуацію. Ви там собі будете далі розважатись, а я...

— Помовч! – синхронно рикнули на Хелен ці два самці, і продовжили свердлити один одного поглядом, музики стали грати тихіше, витягуючи шиї, щоб роздивитись, що відбувається біля їх столу. Гусар повернувся до Хелен, і штовхнувши дівчину в бік своїх друганів, додав: — Почекай, кралечко, зараз я цьому благородію тільки дещо поясню, і повернусь! Ти і занудьгувати не встигнеш.

— Хелена йди в свою кімнату! – тут же скомандував Олександр, побачивши, що Хелен удалось вивернутись з цупких рук гусарів, і відскочити від їх столу. Та за нею ніхто й не рвався, оскільки натяк на ймовірну бійку зараз цікавив чоловіків більше, ніж якась спідниця.

— Алекс, йдемо разом! – змолилась Хелен, зрозумівши, що гусар п'ятеро, а князь один. Їй стало за нього страшно. Але Оболенського вже помалу оточували, відрізаючи шляхи відступу.

— Та що ви там шляхетний пане бляєли? – з насмішкою запитав гусар. Олександр на образі не відповів, тільки криво посміхнувся, більше спостерігаючи за Хелен, ніж за противником. І от вона якраз отримала ще один злий погляд, від якого по задумці мала дременути геть з ресторації. Але ноги ніби приросли до підлоги. Тим часом гусар продовжив зубоскалити. – Що язика проковтнули?

— Я принаймні шляхетний, — нарешті повернувшись до гусара відповів князь. – А ти без сумніву панський байстрюк, нагуляний і кинутий десь під кущем...

— Дуель! – побілілими губами прошипів гусар, видно байдужі слова князя потрапили в найболючіше місце. Весь його гарний настрій десь подівся, перетворивши посмішку в злий оскал. В раптовій тиші ресторації виклик було чутно дуже добре, і компанія солдат підтримала його гучними оплесками.

Хелен ахнула. Оболенський же п'яний, куди йому стріляти. Та і тверезому стані навіщо стріляти? Але по князеві було зрозуміло, що він навмисно провокував противника, бо зараз на його красивому обличчі проступила холодна посмішка. А тихий жіночий крик потону в здійсненому шумі. Присутні жінки про щось зашепотілись, смакуючи скору криваву виставу, чоловіки загули про правила дуелі, миттю з'явився хтось з коробкою з пістолетами. Хелен відчула як знову слабнуть ноги, і тремтять руки.

— Обирайте зброю, якщо не боягуз, — продовжив напосідати гусар, радий дуелі не менше князя. Показались ці чоловіки, чи що? Вони зараз вбивати один одного будуть, ще й зубоскалять. Хелен вже самій хотілось їх повбивати, від страху і злості.

— Ти мені по статусу в дуелянти не підходиш, — фиркнув Олександр. І розвернувся, щоб іти геть з зали. Хелен бочком стала протискатись за ним.

Від серця знов відлягло. Невже в князя Оболенського проснувся здоровий глузд і інстинкти самозбереження? Тільки б так і було. Але те як ліниво він рухався на вихід, зачіпаючи плечима оточуючих чоловіків, і зневажливо подивляючись на них, зовсім забувши Хелен, і навіть не віддавши їй чергову команду слідувати за ним, збивало з пантелику.

— Ах ти ж падло, благородне! - гаркнув принижений гусар і рвонув на Оболенського. Хелен закричала, і час для неї зупинився, коли вона побачила, що в руках гусара виблискує сталь.

Глава 34

— Що ти робила внизу? - говорити з розбитою губою і зламаним носом Олександрові було неприємно, але гнів і злість перевершували біль.

— Тебе шукала, — похмуро відповідала Хелен, ледь стримуючи сльози. Її руки все ще тремтіли, вона в житті не відчувала такого страху. Навіть коли Віктор Львович розпинав її на своєму ліжку, вона так не боялась, як сьогоднішнього вечора, вона думала що Олександра покалічать цього вечора, через її необачність. Звідки ж їй було знати, що князь Оболенський непоганий кулачний боець?

— А почати пошуки з моєї кімнати кмітливості не вистачило? - сарказм в його голосі можна було зачерпувати руками.

Хелен відчула, як палають її щоки. Про князеву кімнату вона навіть не подумала.

— Це ти винен! Я думала ти в компанії гулящої дівчиці розважаєшся! - пішла вона в наступ.

— То я ще й винен, що не сидів там внизу з дівкою на руках?! - Олександр підвищив голос, і тут же скривився від болю.

Він відкинувся на подушку, а Хелен закусил губу. Пережиті почуття шукали виходу, і окрім Оболенського виплеснути їх не було на кого. Тим більше, що негідник все ж залишився живим, і окрім зламаного носа, і розбитих губ, а ще збитих кісточок на руках, і тріснутого ребра, значних пошкоджень не мав.

Хелен знову згадала пережитий жах, коли гусар відкинувши в бік розстебнутий доломан кинувся на князя Оболенського, стискаючи в руках ножа. Олександр обернувся стрімко і пружинисто, ніби чекав цього нападу, і одним точним рухом вибив у противника зброю з рук. А іншим ударом ледь не збив солдата з ніг. На цьому удача князеві зрадила, оскільки гусар зрозумів, що противник перед ним не простий, і помилок більше не робив. Вони кружляли один навпроти одного, вишукуючи слабкі місця. А натовп підбадьорював їх вигуками.

— Вони показалися, — прошепотіла Хелен, прикриваючи рота руками, розуміючи, що самотужки припинити цю бійку не зможе. Натовп заревів, і серце дівчини упало

вниз живота, бо новий погляд на Олександра дав зрозуміти, що той пропустив удар. Князь заточився. І гусар пішов у наступ, допоки Олександр не оговтався. Наступний потужний хук збив Олександра з ніг на стовп. Меблі в ресторації виявились слабким, ніжки підломились, і князь опинився на підлозі.

Натовп подався в боки, звільняючи простір для бійки.

— Зупиніть це! – кинулась Хелен до офіціанта, який з відкритим ротом спостерігав за двобоєм, притискаючи до грудей порожній рознос. – Допоки вони вам всю ресторацію не рознесли вщент.

Офіціант нарешті усвідомив, якими збитками обертається розвага пізніх гостей, і кинувся геть з зали. Боягуз, вирішила Хелен. Тим часом її колишній наречений оговтався від удару, і тепер вже гусар пропустив потужний аперкот в щелепу. Але голова у солдата виявилась міцною, не в приклад меблям. Тому він тільки сплюнув кров з розбито губи, і спритно ухилився від хуку з іншого боку.

— Ти хоч уявляєш, що могло з тобою бути якби я не вийшов із своєї кімнати по ще одну пляшку? – повернув Хелен із спогадів Олександр, і вона нагородила його злим поглядом. Визнавати, що вчинила не те що недальновидно, а просто дуже нерозумно, було соромно. А Олександр продовжив її вичитувати. – Простоволоса, напіводягнута, та у тебе ж на лобі написано було, що ти в пошуках пригод!

— І все ж я думаю ті чоловіки зрозуміли б, що це непорозуміння, — спробувала настояти на своєму Хелен. – А ти з якого дива напивався?

— Саме тому, я не став стріляти того гусара, — Олександр прикрив очі, які стрімко запливали. Питання він просто проігнорував. Зараз назвати його красунчиком не повернувся б язик. І Хелен знову відчула напад самобичування, відчуваючи що це вона винна, що чоловікові перепало на горіхи. – І навіть не став виставляти претензій за напад на старшого офіцера. Хлопець з гарячою головою, але не винний, що зустрів тебе.

— Вибач, — нарешті видавила з себе дівчина, короткими кроками наближаючись до ліжка. – Змінити тобі лід?

— Не смій виходити з кімнати! – Олександр різко сіпнувся, притиснувши до себе мішечок з льодом, не звертаючи уваги, що холодна вода крапає на чисту сорочку. Попередню розірвали ще в запалі бійки, і навіть якщо б її відіпрати від крові, то все одно лагодити там було нічого.

— Ну добре, — Хелен зітхнула і присіла на край ліжка. Вона сподівалась, що ніс у князя зростеться правильно, і його ідеальна краса не залишиться зіпсованою на все життя. – А може я повернусь до себе?

Олександр мстиво посміхнувся, і похитав головою. Від чого крива посмішка тут же змінилась гримасою болі.

— Ні-ні, ми вже з'ясували, що ти не надто високої думки про мою порядність, — Хелен закусил губу від сорому. – Ще за п'ять хвилин вирішиш, що в моєму ліжку лежить покоївка. І хто зна в яку халепу тебе приведе цей висновок.

— Припини!

— Як скажеш, — погодився Олександр.

— І де я по твоєму маю спати? - оглянувши князеву кімнату обурилась Хелен. Його кімната мало відрізнялась від того номеру, де мала ночувати вона - невелике ліжко, скриня біля вікна, яка слугувала й столом, біля скрині стілець.

— Біля мене вдосталь місця, — Олександр поплескав по простирадлу поруч з собою. - Не бійся, я пам'ятаю свої обіцянки руки розпускати не буду.

Хелен зітхнула, і не роздягаючись переповзла в лежачу позу, цілком впевнена що після пережитого не зможе заснути. Ну принаймні буде поруч з Олександром, вирішила вона для себе. І якщо раптом у нього почнеться кровотеча з носа, вона зможе вчасно це помітити. І взагалі ночувати самій в кімнаті було б не затишно. І... сон зморив дівчину непомітно.

Прокинулась Хелен під боком у Олександра, він по хазяйські притискав її до себе рукою, не зважаючи на травмовані ребра. Біля її вуха спокійно билось чуже, але таке рідне серце. Здіймались груди в розміреному диханні. Було затишно, і спокійно, так як і має бути поруч з рідною людиною. Хелен знову прикрила очі, усвідомивши, що насправді знову нічого не розуміє. Не розуміє, чому князь Оболенський облишив всі справи і особисто зайнявся її пошуками, чому поліз за неї в чергову бійку, чому вперто не відпускає її від себе.

Якщо скласти в купу всі його вчинки, виходило, що він ретельно дбає про неї. Та чи означає його турбота закоханість? Чи насправді це щось інше? Дівчина завошкалась, від неприємних думок засвербіло між лопаток.

— Ти вже не спиш? - виявляється князь теж прокинувся, і тепер поспішно прибирав свою руку із під її голови. Цей його рух миттю зруйнував відчуття зближення, яка відчувала Хелен. Надто ретельно він тримає своє слово як для закоханого, з гіркотою подумалось Хелен. І вона теж поспішила відсунутись від Оболенського, щоб потім і взагалі встати з ліжка.

— Як почувашся? - питання було риторичним. Очі князя перетворились на дві щілинки, колір обличчя був переважно фіолетовим. На губі, під слизовою оболонкою, запеклась кров. Мабуть, йому було боляче говорити.

— Не погано, — хмикнув Олександр. - Якщо не рахувати, що голова нагадує пустий казан, по якому весь час гупають ложкою.

— То може проведемо сьогоднішній день тут? - відверто кажучи залишатись щ на день в готелі Хелен Долинська геть не хотіла. Але й князя їй було шкода, йому з ушкодженим ребром буде важко їхати верхи. - Чи хоч давай поїдемо в кареті?

— Впевнена, що витримаєш поштову карету?

— Це щось на кшталт поштового диліжансу?

Хелен пригадала запилену, брудну карету, набиту віруючими переселеним, блідих мовчазних дітей, набожного пастора, і його говірку не менш набожну дружину. І зітхнувши, кивнула Олександру:

— Авжеж витримаю, якщо ти будеш поруч.

— Взагалі то я не планував...

— Е ні, красунчику, — дівчина розсміялась. — Ти своїм обличчям будеш людей відлякувати.

Долинська була готова верзти будь-яку дурню, аби тільки князь не здумав їхати верхи. У нього ж буде паморочитись в голові. І ребро болить. Дівчина вже приготувалась до суперечки, але Олександр не очікувано не став сперечатись, відправивши Хелен нарешті до себе в кімнату переодягнутись і освіжитись.

Їм пощастило — карета від'їжджала пообідді.

За сніданком Хелен і Оболенський зіштовхнулись з гусаром, який затіяв бійку. Виглядав він не краще за князя — синець на щелепі і скроні, око заплигло, руки набрякли. Але посміхався широко, при цьому однією рукою притримував щелепу.

— Браво Ви мене Ваша світлість, віддухопелили — подаючи руку Олександрові промовив солдат. Хелен напружилась, але Олександр несподівано потис протягнуту руку. — Дозвольте відрекомендуватись, поручик Олефір.

— Не скажу що дуже приємно, поручик, рука у вас мушу визнати важка, — Олександр стримано поглянув на Хелен. — Але зла не тримаю. Якщо поклянетесь в подальшому не лізти в бійку в гарячці.

— Винуватий! — по солдатському признав вину поручик, продовжуючи зубоскалити. — Краса вашої супутниці засліпила і лишила здорового глузду. Клянусь бути стриманішим!

Вони ще кілька хвилин потеревенили з поручиком, і Хелен зрозуміла, що сердитись на гусара неможливо, оскільки він всі серйозні розмови здатний перевести в жарт. Сам він сприймав бійку з князем як спосіб з'ясовувати стосунки по чоловічому, і на переможця не ображався, признавши, що перемогли його достойно, при цьому за ніж в руках перепросив, запевнивши, що не мав наміру пускати його в хід, а хотів тільки налякати нахабного дворянина. Шкоду ресторації вони з Оболенським компенсували порівно. І розпрощались якщо не приятелями, то добрими знайомими.

Чорна поштова карета запряжена четвіркою різномастих коней була заповнена пасажирами. Бабця з корзинкою, їхала з Києва до сина в Херсон, про це вона поривалась розповісти Хелен, але всякий раз умовкала, натикаючись поглядом на обличчя князя Оболенського. Німець на поганій московській мові спробував завести ввічливу розмову про погоду, але Олександр відповів тому на гарній німецькій. І між ними заяв залась розмова. Сухий, худий і вусатий прус зрадів почути рідну мову і щось розпитував у князя. Хелен як не прислухалась, але нічого не розуміла, тому повошкавшись і покрутившись, відчула як в задусі карети починає дрімати.

Важка голова схилилась на плече Олександра, і той не став відсуватись, за що Хелен була йому вдячною. Очі закривались самі собою, розмова заколисувала. А прокинулась дівчина вже на поштовій станції, зрозумівши що пів дня проспала, притиснута до Олександра.

Глава 35

На поштовій станції було брудно, занехаяно і пахло неприємно. Поруч із станцією стояв так само брудний шинок, де подавали кашу з несвіжим кислуватим запахом.

Хелен її їсти категорично відмовилась. Супутники теж. Шинкарка не дуже засмутилась.

Поклювавши хліб, і запивши його водою дівчина прослідувала у велику спільну кімнату при поштовій станції. Таку ж брудну, як і все навколо. Ямщик з слідами запою на обличчі байдуже водив поглядом по мандрівниках. Зате князь Оболенський тримався поруч, і по його понівеченому обличчі теж було не зрозуміти власне ставлення до оточуючих нечистот. Хелен же обстановка була неприємною. Але бачили й гірше.

Вранці вони з Олександром непогано поговорили. Хелен розповіла про те, що з нею сталося на кріпосних стінах Акерману.

— Будемо сподіватись, що Местмахери ще гостюють у Воронцових, — виразив свою думку князь. — Думаю нам є про що поговорити з Катериною. Але ж ти розумієш, що вона буде все заперечувати?

— І ти спустиш її це з рук? — миттю підбралась Олена. — Я розумію, тобі не звикати до того, що жінки ладні повбивати одна одну аби заслужити твою увагу...

— Припини, — попросив Олександр. — Ніхто не залишиться безкарним. Ані Страшинський, ані Катерина. Я тільки кажу, що Катерину буде непросто вивести на чисту воду.

— Авжеж.

Хелен Долинській було неприємно усвідомлювати, що руда негідниця може услизнути від покарання. Дівчині вдалось дуже натурально зіграти простушку, так щоб ніхто не сумнівався в тому, що вона невинна овечка. І тепер треба буде докласти зусиль, щоб справедливість торжествувала.

— Про що задумалась? — сідаючи на лавку навпроти Хелен запитав Олександр. В залі очікування стояли широкі дощаті лавки, кімната була тьмяно освітлена двома лампами обабіч стін.

— Про дорогу, — не стала впускати в свої роздуми князя Хелен. — Довго ще їхати?

— Зараз змінюють коней, кучер відпочине, і рушимо далі, — заспокоїв дівчину князь. — Вночі звісно будемо їхати повільніше, але вже на ранок будемо на іншій станції. Чи хочеш зачекати іншу карету? Якщо втомилась, можемо попроситись до когось в хату, почекаємо кілька днів..

— В жодному разі! — запротестувала Хелен. — Більше всього хочу опинись вдома.

Дівчина замовкла, зрозумівши, що разом з поїздкою закінчиться і їх з Олександром спілкування. Невисказане питання мучило її з середини, і Хелен не витримала:

— Тепер, коли я знаю, що ми не були зарученими, скажи, чому ти поїхав за мною?

Олександр подивився на неї пильно, крізь щілинки набряклих повік. Але дівчина зараз не помічала його потворності, розчиняючись ніби цукор в пильному, напруженому погляді очей, темних, майже чорних в світлі ліхтарів. Від хвилювання серце чогось розкалаталось. Ніби в злочинця перед вироком суду. Руки самі собою стиснулись в кулачки, і Хелен вже хотілось втекти, аби не почути якихось буденних відмовок, пояснень, чи чогось подібного.

А князь все мовчав, ніби йому язик прикипів до піднебіння. Слова вертілись, але

ніяк не хотіли складатись в речення, плутались і розлітались немов зграйка горобців. Він бачив напружене очікування на дівочому обличчі, і не міг його зруйнувати. Тому що десь глибоко в середині сиділа згадка про жінку, якій він легко і просто зізнався у власних почуттях, і якій ці почуття стали не потрібними. Страх опинитись в минулому, в ситуації коли він знову пошиється в дурні із своєю любов'ю виявився сильнішим бажання відкритись.

Бути байдужим, закованим в броню незворушності було легко. Легко було зневажати жінок, і ухилятись від серйозних стосунків. А ось сказати тій єдиній, чие життя він був готовий поставити вище свого, що вона для нього значить, виявилось для Оболенського не під силу.

— Шляхетне панство, ми готові їхати! – кликнув пару кучер, і Олександр майже з полегшенням зітхнув, подаючи Хелен руку.

— Давай поговоримо про все пізніше?

— Як скажеш, — коротко погодилась Хелен.

Їй і так було все ясно. Дурна дівчина, яка придумала собі казна що.

Подих перехопило в грудях, але вона змусила себе дихати рівно. Ще не вистачало знову розплакатись перед всіма пасажирами поштової карети. Хоча бажання було сильне. Звісно Олександр не міг знайти слів, якби по-м'якіше її відшити. Повідомити, щось на кшталт "Лялечко нам було добре в двох, але я вільний птах, і нічого серйозного у нас не може вийти". Останню фразу Хелен теж підслухала в салуні, її вигукнув якийсь ковбой напіводягнутій дівичі. У відповідь куртизанка заливисто розсміялась, і послала хлопцю повітряний поцілунок. Хелен же було не до сміху.

Бажання нарешті все закінчити і опинитись вдома стало нестерпним. Саме вдома. На кухні, в вотчині матінки Фло, за столом з чаєм і закрученими равликами булочками. І щоб поруч була мама, яка вислухає її і пообіцяє пристрелити того негідника, який ранив її донечці серце. Короткий погляд на Олександра, і усвідомлення, що про нього вона матері розказати не зможе, утримав Долинську від подальшого самоїдства.

І спати як на зло не хотілось, за день виспалась. Але і думати було нестерпно, кожен раз скочуючись на мінорну ноту. Сон зморив мадемуазель Долинську десь опівночі. Після того, як старенька супутниця дістала з корзинки пиріжків, і поділилась ним з Хелен. Смак випічки дивним способом вернув дівчині душевну рівновагу, якої так не вистачало увесь вечір.

Олександр почував себе ніяково. Усвідомлювати, що він виявився боягузом було неприємно. Треба було б знайти слова, щоб з'ясувати стосунки з Хелен. Але навіть в окопах, під обстрілами французів він не почував себе таким скутим, таким уклуклим, щоб не міг вимовити слова. Вилаявши себе останніми словами, князь дав собі слово поговорити з Оленою, і пояснити своє ставлення до неї, ще до приїзду в Одесу. А поки притис заморену дівчину до себе поближче, вкотре відчуючи себе не то тупим мужланом, не то дурним віслюком. Сонна Хелен довірливо притискалась щоким до його грудей, і можна було в п'ятні карети, яка вже не освітлювалась слабким ліхтарем, торкнутись губами волосся, і дихати його запахом, вслухаючись в тихе сопіння під

боком.

Як не планувалось, а поговорити князю Оболенському не вдалось до самої Одеси. То замість німця до карети підсіла пара – молодий лікар з вагітною дружиною, в кареті стало тісно, жіночці весь час ставало зле від задухи, і на станції Хелен клопотала над нею на рівні з турботливим чоловіком. То Долинська уникала можливості залишитись на одинці, ніби навмисно тікаючи від Олександра, чим невимовно його злила.

Коли карета прибула в Одесу, Олександр потроху кипів, і ледь стримувався, щоб не наговорити Олені зайвого. Схоже її його почуття зовсім не цікавили. І питання на поштовій станції було поставлене з простої цікавості. Недоречно пригадався наречений з Нового Світу, і неодноразово виказані побажання Хелен опинитись як найшвидше в рідному Нью-Йорку. Схоже, зізнання в почуттях будуть зайвими сентиментами, вирішив нарешті для себе князь Оболенський і сухо розпорощавшись з молодим подружжям, взяв найомний екіпаж, щоб особисто здати Долинську на руки тітці.

— Може треба було б попередити Настасю Яківну? – сівши в карету, завела світську розмову Хелен, щоб згладити тишу між нею і князем. Зараз, коли вони залишилися наодинці, прірва між нею і князем стала відчуватись особливо різко. І не було чим себе зайняти, щоб відволіктись від цього.

— І чекати зайву годину? – різко запитав князь. Надто різко. Втома і власне невдоволення ситуацією давались в знаки. І під рукою поручика Олефіра немає, щоб було з ким поуправлятися в кулачних боях, і випустити пару. – Волію щоб ти опинилась в безпеці як найшвидше.

— А з тобою я в небезпеці?

— Скоріше твоя репутація.

— То чому ж ти взяв ландо? – з докором запитала Хелен, розуміючи що від її репутації насправді мабуть залишилися тільки жалюгідні шматки. І, щоб позлити Олександра додала: — Та це все пусте. В Нью-Йорку всім буде байдуже до моїх українських пригод.

— І твоєму нареченому теж? – Оболенський не стримав ехидства.

— Йому особливо! – не залишилась в боргу Хелен, і відвернувшись зробивши вигляд, що роздивляється вивіски магазинів. Ну не зізнаватись же князеві, що "наречений" просто вигадка для відвернення уваги. Тим більше, що князь так категорично зневажливо висловлювався з приводу свого ставлення до жіночої брехні. Як би не хотілось зробити Олександрові боляче, але падати в його очі і повідомляти, що їх стосунки були зав'язані на брехні Хелен не хотіла. І нехай від самих стосунків залишилось незрозуміло що, але треба було вийти з цієї історії з гідністю.

Поміж тим коні прудко несли відкрите ландо до будинку графині Верьовкіної. І ось вже обабіч миготять знайомі паркани і фасади будинків. Хелен зчепила руки в замок, щоб не утнути якоїсь дурниці, не сказати чогось не такого. Зараз все скінчиться, залишиться подякувати Олександрові за порятунок, і вкреслити його з свого життя. Мабуть буде краще поїхати в Херсон, пожити в далечині від князя Оболенського, бо треба витримати це літо і осінь, щоб нарешті повернутись в Новий Світ. І повідомити

матінці Фло, що її методики не працюють на одному конкретному чоловікові.

Князь Оболенський уважно спостерігав за мадемуазель Долинською, яка сиділа пряма, як стріла, із міцно стиснутими, до білих кісточок пальців, руками, і не менш міцно стуленими губами. Він роздивлявся її з неочікуваною для себе спрагою, усвідомлюючи, що будучи зв'язаний своєю обіцянкою, не має навіть можливості торкнутись до її руки, чи поцілувати, щоб перетворити мармурову статую в живу жінку. Хай би хоч розсердилась, але не так глибоко поринула в себе, ніби весь світ навколо перестав існувати. Олександр майже зважився доторкнутись до Хелен, але в цю саму мить карета зупинилась, і дівчина не чекаючи допомоги зістрибнула на землю.

Хай з боку все виглядає на втечу, подумалось Хелен, але бути поруч з Олександром, який мовчав, і темними очима спостерігав за її обличчям, було нестерпно. Тому дівчина кинулась до дверей в будинок, невічливо покинувши князя, щоб сховатись в своїй кімнаті.

І потрапила в обійми Джейн. Лавина відчуттів захлиснула Хелен, від усвідомлення, що нарешті вона в безпеці. Покоївка, начхавши на субординацію, притискала і обнімала подругу, не стримуючи сльози радості. І Хелен розплакалась разом з нею. В такому вигляді їх і застала Настася Яківна.

— Боже, Оленко, з тобою все гаразд? – вирвалось в графині, яка не знала радіти їй чи лякатись, споглядаючи тільки спину Хелен.

— Нібито доставив її в цілості і схоронності, — Олександр теж зайшов до будинку, і графиня ледь не втратила свідомість побачивши його обличчя.

— Та що у вас там сталося?! – плеснула вона руками. – Ти з боєм виривав мою дівчинку з лап бандитів? Де вона була? Ну ж бо, не стійте, як вкопані, ходімо до вітальні!

Хелен втерла сльози, і спробувала себе опанувати. І справді влаштували тут з Джейн виставу, замість того, щоб привітатись з тіткою. В холі все так само було велике дзеркало, і з нього на дівчину дивилось опудало, а не благопристойна міс. Брудна сукня, запилене обличчя, і шкіра натягнута на кістки – схудла Долинська за час подорожі добряче. Одні очі на пів обличчя.

— Тітонько, якщо ви не проти, я краще переодягнусь, — попросилась Хелен. Запізніло щоки залило червоною фарбою, від усвідомлення в якому неприглядному вигляді бачив її князь. А від згадки про ніжність в його погляді, коли він побачив її в домі сотника Плешка, в грудях заболіло. – Думаю, Олександр Іванович, вам все розкаже і без мене. Дорога виявилась важкою...

— Не виправдовуйся! – перервала її Настася Яківна. – Звісно ти можеш йти до себе і відпочивати. А Ви, князю, якщо заморились, теж не бійтесь виглядати невічливим, і кажіть прямо!

— Я витримаю розмову, — запевнив жінку Оболенський. – Давайте закінчимо з цим якнайшвидше.

Глава 36

Нарешті вдома. Хоча складно назвати домом чужий будинок, в якому прожив

кілька тижнів. Олександр, князь Оболенський, відпустив найомний екіпаж і легко, ніби не тяжів у нього на душі тягар душевних мук, піднявся на ганок.

Кивнув слугі, ніби завжди повертався додому в такому вигляді, і коротко розпорядився приготувати ванну, а потім подавати обід. І повідомити княгині, що він повернувся, якщо вона вдома.

Чіткі кроки на другий поверх, руки, стиснуті в кулак – спокуса почати роздягатись прямо на ходу була надто великою.

З дитячої лунав сміх. Схоже няня чимось забавила Сашу. Олександр посміхнувся, і вирішив крадькома поглянути на доньку. Тільки зараз зрозумів, що дуже хочеться притиснути малу до грудей, і відчуті як тріпотить її серденько, а худі ручки обвивають шию. Від Саші пахне цукерками і свіжістю, і поруч з нею ніби підносишся в небо, подалі від всієї мирської суєти. І посміхаєшся, бездумно і радісно, від того, що мала поруч.

Князь прочинив двері, і безшумно ступив за поріг дитячої кімнати. Для того, щоб відчуті, як холодне все в грудях, і бракне повітря, а в скронях починає шуміти від люті. З Сашою була не нянька.

— Хто. Тебе. Впустив? – він виштовхував слова, дивлячись в обличчя жінці, яка притискала доньку до себе.

Не змінилась. Благородна мідь коси, вкладеної короною на голові, тепер ясно чому ця зачіска так роздратовала його коли Хелен вклала так волосся. Світло-зелена денна сукня, з білим дорогим мереживом, і сріблястими бантиками, що відтіняють холод її очей. Іронічно вигнуті брови, і пухлі губки, вигнуті в лінивій посмішці. Його люта ескапада залишила жінку незворушною.

Вона відпустила доньку, легенько підштовхнувши Сашу до іграшок, і тільки тоді встала з крісла, і наблизилась до князя.

Саша здивовано і нерішуче зробила кілька кроків, не знаючи чи радіти, що тато повернувся. Чи плакати, бо обличчя у нього страшне. Але Олександр, переконавшись, що з донькою все добре, повернув погляд до жінки, яка повільно йшла йому на зустріч.

— Олександр Оболенський, з розбитим обличчям! – замість привітання, з насмішкою, промовила жінка. – Що з тобою сталося? І чи це взагалі ти?

Вона зупинилась на відстані протягнутої руки, і присіла в короткому реверансі. Не для того, щоб виказати повагу, а для того, щоб підколоти.

— Геть з мого дому! – прошипів Олександр.

— Я і так збиралась йти, — потисла плечима жінка, від руху золота прикраса перекотилась між грудьми, виблизнувши. – Так що не думай, що тобі вдалось мене вигнати. Я сама вирішую де мені ходити. І коли.

— Сюди ти не повернешся, — коли перше потрясіння пройшло, Олександр зрозумів, що вона його дратує, але рівно на стільки, настільки може дратувати піщинка в черевикові. Виключно як перепона до теплої ванни.

— Не забувай що на нас дивиться дитина, — осадилася його жінка. – Хоча кому я раджу тримати свої емоції в руках. Ти ж завжди був холодним, як риба.

— Що ти маєш на увазі? - Олександр зробив крок назад, пропускаючи жінку в коридор.

Вона розгладила складки сукні, і повернулась до князя прикривши двері дитячої, попередньо помахавши малій Саші рукою.

— Невже ти змінився? - в погляді блиснула цікавість. - Невже знайшлась жінка, яка розтормошила твоє льодяне серце?

— І це ти будеш мені говорити про відсутність почуттів? - Олександр відчув як його роздратування спадає, змінюючись зацікавленістю. Скільки разів він ставив собі питання, чому вона втекла, і зараз, коли йому це стало байдужим, вона з'явилась, щоб привідкрити завісу таємниці. - Хоча.. коли ти одружувався на мені на перекір батькам, я теж наївно вважала, що ти здатен на безумні вчинки.

— Про що ти?

— Женя, тобі вже час іти! - з іншого боку коридору до них поспішала Маргарита Вікторівна. І її обличчя було сповнене занепокоєння: брівки зійшли біля перенісся, губи скривлені в гримасу, і погляд строгий. - Сашу, що з твоїм обличчям?!

— Вражаюче спільне сімейне бажання позбутись мене, — засміялась Євгенія.

— Мамо, ви знали, що вона тут? - Олександр проігнорував запитання. За його спиною щось коїлось, адже не проста мати виглядає стурбованою і наляканою, а Євгенія поглядає на неї зверхньо, ніби їй є чим підчепити княгиню. - Що тут відбувається?

— Я дозволила Жені побавитись з Сашею, — впевнено відповіла Маргарита Вікторівна. - Вона так просила, хіба я могла відмовити?

Євгенія з загадковою посмішкою кивнула, підтверджуючи слова колишньої свекрухи.

— Тебе ми не чекали, сам розумієш. Я відбуваю в Новий Світ, хотіла побачити доньку.

— Не надто пізно захопилась, що вона у тебе є? - незважаючи на те, що сама жінка не викликала у Олександра ніяких почуттів, образа за доньку продовжувала тліти.

— Згадати про дітей ніколи не пізно, — жінка знову повела плечем.

Євгенія зробила кілька кроків до сходів, але Олександр не дав їй піти, помітивши явне полегшення на обличчі матері. Чи то втома, чи роздратування, спонукали князя перехопити жінку за руку, повернувши до себе обличчям. І зло прошипів:

— Тобто ти з'явилась в житті дівчинки, розбурхала її почуття і знову зникаєш? А ви, мамо, чим думали, коли це допустили?

— Я не казала Саші хто я, — незадоволено відповіла Євгенія. - Я ж пам'ятаю, як ти боїшся істерик і скандалів.

— Ти впевнена, що пам'ятаєш саме мене? - огризнувся Олександр.

— А як же! Врівноважений, виважений, байдужий! - нарешті і її маска дала тріщинку, і справжня Євгенія стала просочуватись крізь напускну незворушність. - Все життя в рамках пристойності. Жодного безглузлого кроку. Жодного безумства чи зайвої емоції! Ти нудний, Олександре, до зубовного скреготу. І навіть твої гроші і титул

не варті того, щоб проживати життя поруч з тобою!

Сказала, як ляпасу дала. Раніше б її слова боляче вжалили. Але зараз Оболенський ледве втримувався, щоб не розсміятись. Євгенія звільнила свою руку з захвату його пальців, і більше нічого не кажучи покрокувала сходами вниз. Олександр вже не став її затримувати. Він просто стояв і радів, що ця істеричка не бажає з ним жити. Яке щастя, що їм виявилось не по дорозі.

Євгенія ніби щось відчула, озирнулась через плече. Наткнулась поглядом на посмішку на розбитих губах. Витлумачила її по своєму.

— Смієшся з мене? – тихо запитала вона в Олександра. – Думаю, якщо твоя маман скаже тобі правду про мою втечу, тобі буде не до сміху. Мені ж пощастило, що я більше не матиму нічого спільного з вашим гадючим кублом.

Вона стрімко збігла по сходах, ніби боялась, що Олександр кине її зупиняти. Але чоловік повернувся до матері, справедливо розсудивши, що на всі запитання зможе відповісти і вона.

— Сама вона гадюка! – обурено заявила Маргарита Вікторівна. – Боже, що ж я стою, треба за лікарем послати, ти ранений?!

— Мамо! – Маргарита Вікторівна забувши про свій вік плавно, але спритно відступала в глиб коридору. Яким чином вона могла там покликати лікаря було невідомо. Подивившись на таку дивну поведінку, князь тільки махнув рукою. Зачекають всі розмови до обіду, жив же він якось без цих відвертостей.

Поки Олександр мився, переодягався, з голови не йшли слова колишньої дружини. Виявляється, вона вважала, що він нудний. Байдужий. Приймала гарне виховання і бажання дбати про свою репутацію за ознаку холодності. Губ торкнула посмішка, при думці, що б актриса подумала, якби дізналась про Хелен. З цим дівчиськом князь Оболенський десь розгубив всю свою пристойність, то зваблюючи американку, то лізучи за неї в бійку. І якби хто поцікавився, чи жалкує князь про свої вчинки, він би чітко відповів: ні. Ані стілець. Треба закінчувати з усіма цими мочанками.

Але спочатку Маргарита Оболенська де в чому зізнається.

На обід княгиня не вийшла, і Олександр їв свій біфштекс наодинці. Ще більше заінтригований такою поведінкою матері. На запитання де княгиня, слуга відповів, що її високість себе погано почувають, і веліли подавати обід і вечерю в кімнату. Тому розправившись з їжею, Олександр направився до кімнати княгині, рішуче налаштований випитати, на що натякала Євгенія.

Покої княгині були розділені на кілька кімнат. Перша була облаштована під будуар, чи невеличку вітальню. Стіни, обтягнуті рожевою тканиною, і світло-зелені меблі вказували на не найкращий смак їх хазяйки. Дивувало як княгиня взагалі терпить таку обстановку.

— Мамо, ви тут? – гукнув Олександр, коли не застав ні покоївки, ні матері в будуарі. І нерішуче подивився на спальню.

— Ти ж не заспокоїшся? – княгиня вийшла із спальні, в протилежність очікуванням — повністю одягнена, в синьо-білу сукню, прикрашену перлами.

— Вам вже краще? – іронічно запитав Олександр, який був готовий до того, що його зустрінуть в домашньому халаті і з пов'язкою на голові. – Кудись збираєтесь?

— Так, хотіла проїхатись, подихати морським повітрям, — ухопилась за тему княгиня.

— Чому ви впустили Євгенію? – не став відтягувати свої питання князь. І Маргарита Вікторівна зітхнувши присіла в крісло.

— У неї більше не буде дітей — так вона сказала, — княгиня прослідкувала, як її син теж сідає на диванчик. – Саша її єдине дитя. Як мати я їй співчуваю.

— Що ще я маю знати?

— Сашу, у мене немає ніяких таємниць від тебе! Невже ти віриш цій провокаторші? – обурилась мати.

— Я не знаю чому мені вірити, і кому, — стомлено відповів Олександр. – Моя дружина зникає, як раз тоді, коли мені пропонують місце в супроводі великої княгині... дуже доречно, щоб підштовхнути мене до вибору служби?

— Думаю, якщо ми поговоримо про ті події, гірше не стане, — княгиня набрала повітря в легені і продовжила. — Женя крутила шури-мури з конюхом, — погляд Маргарити Вікторівни затуманився, вона поринула в спогади. – Ти вився навколо неї. А вона влаштовувала тобі істерики. Ти ж не помічав навколо нічого, чи не так? І от до мене приходить Акулина, та що на хуторі знахарка, і каже, що молода княгиня просила в неї зілля щоб скинути дитину.

Олександр стис підлокітник. Ніби і не треба приховувати емоції, але і виказувати їх бажання не було.

— Я хотіла тебе захистити, — покайнно промовила Маргарита Вікторівна. Князь не знав вірити їй тепер чи ні. — Акулина звісно нам віддана, тому ніякого зілля Євгенії не дала. Але та негідниця все одно знайшла спосіб позбутись вагітності. Я хотіла з нею поговорити, примиритись, попросити одуматись. Але не встигла. А потім... Вона казала, що не впевнена, що дитина твоя... І я не стала вдаватись в деталі, натомість запропонувала їй гроші, щоб вона зникла з твого життя. Мені здавалось я так вбережу тебе від ще більших страждань. А посада тут ні до чого, як бачиш. Ти мене осуджуєш?

— Не знаю, — чесно відповів Олександр. Бо був невпевнений, чи не зробив би того самого для своєї дитини. – Піду до себе, мені треба побути на самоті. Тому що не кожен день дізнаєшся, що хтось позбувся твоєї дитини.

Йому дійсно було гірко. До присмаку жовчі в роті.

Вже доходячи до своєї кімнати, князь зрозумів, що йому байдуже, з яких мотивів перша дружина від нього втекла. Чи через гроші, чи тому, що їй було нудно. Очевидним і безспірним залишалось те, що вона його не любила. Вийшла за титул і за гроші, про що потім пожалкувала. Про це він знав і раніше. Нічого нового.

Якщо порівнювати Євгенію з Хелен Долинською, то з нею можна було бути впевненим, що титул і гроші її не цікавлять. В дівчині було абсолютно відсутня та хижа риса характеру, притаманна мисливицям за багатством. І це давало надію.

Хелен сиділа в кріслі і роздивлялась синю порт'єру. Блакитний кабінет у домі Арцимовичей був пустим, і знаходився у протилежній від їдальні і вітальні частині будинку. Саме для тому його і було обрано для зустрічі. До дівочих вух доносились звуки музики, яка лунала через прочинені вікна. Святкування весілля Антона Арцимовича і Єфросинії Врубель було в самому розпалі.

Ідею таємно провести Хелен в кабінет подала тітка, графиня Верьовкіна, тим самим підтвердивши що по при заміжжя, авантюрна жилка Долинських їй не чужа.

— Ви хотіли мене бачити Ваша високість, — позаду крісла скрипнули двері, і тоненький голосок Катерини Местмахер різонув Хелен по і так натягнутих нервах. — Така несподіванка, зважаючи на те, що між нами було. Чи всьому виною ваша дружина, яка прибула сьогодні на прийом?

Мадемуазель Долинська відчула як у неї темніє в очах від несподіванки. Будь-що вона очікувала почути, але не згадку про Євгенію, яку вона взагалі ніколи не вважала за суперницю. І що ж виходить княгиня Оболенська вирішила повернутись до світського життя, а князь і радий?

Між тим голос Катерини залунав ближче, що значило, що вона підійшла до столу:

— Боїтесь, що я їй щось не те скажу? Вирішили возеднатись з сім'єю? — і звідки в такій милій дівчині стільки злості і єхидства? Хоча Хелен її навіть трохи розуміла, їй і самій хотілось видряпати князю очі, покришити його в капусту, вирвати його серце і... і стоп! Вона тут не за тим, щоб придумувати смертні кари на голову одного вітряного князя. Вона тут, щоб вивести на чисту воду злодійку. А страждати по своїх загублених почуттях буде на кораблі до Нового Світу.

Хелен розізлилась на себе, і це надало їй сил не розплакатись. І зосередитись на справі. І дівчина піднялась в кріслі, промовивши:

— Вважаєте в нинішній ситуації князю було б до вас діло? — з насолодою помітила як ошаліло подивилась на неї Катя. — Це я воліла з вами поговорити.

— Ви живі, яка прикрість! — сплеснула в долоні Катерина з посмішкою, яка не в'язалась до слів. — Ви ж дозволите вас поторгати, щоб переконатись, що ви не привид?

— Не дозволю! — підпускати негідницю до себе Хелен не планувала. Її цілком влаштовувало, що її баронесу розділяє стіл. — Не хотіла, щоб ви жили з тягарем вбивства на душі, Катерино. Ви ж вважали, що мене не стало? Сподіваюсь, ви шкодували?

— Ані стілець! — запевнила Хелен Катерина. — Ви навіть не уявляєте, яке це пекло жити під контролем моєї матері! Заміжжя за князем був єдиний спосіб звільнитись від цього іга. А Ви так невдало стояли у мене на дорозі.

— І ви холоднокрівно ледь не вбили мене! — продовжувати розмову було зайвим. Катерина і так наговорила достатньо, щоб висунути їй обвинувачення. Але Хелен понесло.

— Якби треба було, я б зробила це ще раз, — потисла плечима Катя, розправляючи складки жовтої бальної сукні. — На щастя свідків цього не було, а ви хоч і живі, та вам ніхто не повірить.

– Вам було замало інших чоловіків? – не втрималась від цікавості Хелен.

— Всі вони недостатньо сильні, щоб вистояти супроти моєї матінки, — охоче пояснила Катерина. – Все своє життя я жила як маріонетка. Катя стань так, сядь отак, повернись, не крутись. Вона одягала мене як ляльку, і веліла відкривати рота по команді. А за ослух я отримувала горіхової лозини. Я іноді не могла сидіти по кілька днів, тільки через те, що нянька надто туго заплела волосся і я його послабила! І коли маман націлилась на княжу корону, я гаряче її підтримала. Князь принаймні симпатичний, і не старий! А могла б вона обрати для мене і якогось пристаркуватого пердуна!

Катерина зірвалась на крик. І осіклась, важко дихаючи. Знову мило посміхнулась.

— Інша річ князь Оболенський. Так він злий, і я його побоювалась, але мою маман він би швидко поставив на місце. Я була б на свободі! Ви все зіпсували. Але і вам він не дістанеться, раз вже його дружина тут.

Катерина різко розвернулась і вийшла з кабінету. Хелен її не затримувала. Остання фраза знову різонула по серцю отруєним ножом. Напівбожевільна баронеса була права. З князем їй вже не бути. За останній тиждень, що пройшов до балу князь кілька разів прислав їй квіти, і Хелен не знала вже на що їй сподіватись, боячись в чергове розміятись про нездійснення.

Із-за порт'єри вийшли граф Верьовкін і Адам Арцимович.

— Тепер мені повірять? – заморено запитала Хелен.

— Так, тепер сумнівів немає, і навіть Єлизавета Воронцова не посміє втручатись, і захищати Катерину Местмахер, — підтвердив господар будинку. – Ну а зараз мушу повертатись до гостей. Я і так надто довго був відсутній.

Граф подякував знайомому за допомогу, і повернувся до Хелен:

— Ти молодець, ходімо і ми до Настасі.

Хелен кивнула дядькові, відчуваючи, що боїться повертатись в бальну залу. Тепер коли справа з посяганням на її життя була вирішеною, залишатись далі на святкуванні було б безглуздо. Тим більше, що князю буде не до неї. Він чекав завершення її розмови з Катериною внизу, разом з Настасею Яківною. Звісно князь Оболенський був в курсі їх з тіткою задумки. Ідею викликати Катерину на відверту розмову подала тітка ще в день приїзду Хелен в Одесу. Залишилось підібрати тільки час, коли баронеса і Верьовкіни будуть запрошені на один і той самий захід. До того часу про повернення Долинської нікому не повідомляли. Хелен їла, спала і відпочивала.

Олександр Оболенський теж не світився на людях. Але то вже переважно через свою зовнішність.

Майнула думка, що і він і тітка знали про Євгенію Оболенську, але нічого їй не говорили. І від того стало геть прикро. І якщо зрадницьку поведінку Олександра ще можна було виправдати банальним не бажанням ставати до Хелен ближчим, то тітці виправдання не було.

Хелен спустилась в прикрашений стрічками і гірляндами із квітів зал. Її впізнавали, і проводжали здивованими поглядами. Про те що Хелен Долинська жива ще ніхто не

знав. Що ж їй знову вдалось привернути до себе підвищену увагу. Вона розуміла це, коли одягалась на цей бал. Тому і сукню обрала одну з найелегантніших, із тих що шили модистки Парижу. Ніжного персикового відтінку креп-жоржет, від якого її шкіра здавалась золотилась сама по собі. З прикритими плечима, і широкими короткими рукавами, з мереживом і золотою вишивкою по корсажу.

Дівчина обережно ступала залом, спираючись на дядькову руку, і посміхалась знайомим, які вітали її. Простий похід залом розтягнувся на довгі миті вимушених посмішок. До тітки залишалось кілька кроків. Олександр Оболенський стояв поруч з Настасею Яківною, і тримаючи бокал в руках розсіяно ковзав по залу поглядом. Ось його погляд зупинився на Хелен, і між брів розгладилась тоненька зморшка. З Олександрового обличчя зійшли синці, і виглядав він як завжди ідеально. Хелен відчула як зайшлося її серце, і ще сильніше стиснула дядькову руку. Лицемір. Який лицемір. Стоїть тут, посміхається, в той час, як десь в залі перебуває його дружина. Стримала себе, щоб не озиратись в її пошуках.

— Все добре? – тихо запитала графиня Верьовкіна.

— Так. Зараз Катерині висунуть обвинувачення, і Адам Арцимович підтвердить їх, — відповів дружині Петро Верьовкін.

— Олена Іванівна, Вас можна запросити на танець? – раптом звернувся до Хелен Оболенський, і дівчина похитала головою. Тільки не його дотики, не його тепле дихання над вухом. Годі з неї всіх цих ігор.

— Вам краще запросити дружину, — видавила з себе дівчина, і повернувшись до тітки додала: — Я хочу додому. Прошу мене пробачити.

Хелен стрімко розвернулась, і направились до виходу із залу. Вона ніколи не славилась великою витримкою. Це літо стало справжнім випробуванням для її уміння тримати себе в руках. І Хелен воліла як найшвидше опинитись там, де не треба буде тримати обличчя. Як крейсер вона врізалась в гущу танцюючих людей, зрозумівши, що йшла геть не розбираючи дороги. Проте далеко піти їй не вдалось.

Олександр Оболенський нагнав Хелен, і безцеремонно розвернув притискаючи дівчину до своїх грудей. Вона пручалась, і він прошепотів їй на вухо:

— Невже ти хочеш скандал? На нас і так всі дивляться....

Якщо він сподівався, що Хелен це злякає, чи присмирить, то помилився. Дівчина не дала повести себе в танці, і нарешті забувши про вихованість пнула князь носком черевика по коліну. Той зашипів від болю. І підвищив голос:

— Ану запинись, і дай нарешті зізнатись тобі в коханні, нестерпна ти жінка!

Гості притихли навколо, музика обірвалась на високій фальшивій ноті, і очі всіх присутніх зійшлись на Хелен і Олександрові. Дівчина відчула як ніяковіє і сердиться одночасно.

— Що ти сказав? – в тиші її голос прозвучав хрипко, і невпевнено, а Олександра нарешті прорвало:

— Я закохався в тебе, і життя свого не уявляю без тебе, ось чому я поїхав шукати тебе, і шукав би хоч край світа, — промовив він, дивлячись невідривно Хелен в очі. І

дівчина відчула, що здивований гомін гостей Арцимовичей відходить на задній план. — У мене немає дружини, ось вже кілька років як ми розлучені, і я не уявляю хто вклав в твою голову протилежну думку. І мені непотрібні інші жінки, окрім тебе. Я знаю, у тебе є наречений, але якщо ти обереш мене, я буду найщасливішим чоловіком на землі.

На останній фразі Хелен зникла ще дужче, і притихла. Олександр затамував подих чекаючи її відповіді, і разом з ним припинив і зал, гості щільним кільцем обступили пару, жадібно виловлюючи подробиці скандалу, навіть про молодих забули на якусь мить. А князь, подумавши, що не достатньо був переконливим став на коліно перед Хелен, і урочисто запитав:

— Хелен Долинська, чи виявиш ти честь і станеш моєю дружиною?

— Так, — прошепотіла Хелен, і її несміливе слово втонуло в гомоні аплодисментів. З усіх боків лунали вітання. А Хелен не вірилось, що все, що відбувається правда. Вона почувала себе брехухою, коли Олександр був таким щирим перед нею. Чоловік стис її в обіймах, не звертаючи уваги на погляди оточуючих поцілував, ніби тавруючи. Доводячи всім навкруги, що вона його і тільки його.

Подали ігристе вино, і в усьому цьому гомоні мало хто звернув увагу як Катерину Местмахар вивели із залу двоє лакеїв. А жінка з мідними косами, в шикарній сукні кольору вина, виходить з залу на терасу в супроводі поручика Сабанєєва і пляшки вина, перехопленої з підносу лакея.

Музика знову зазвучала, і Олександр притискаючи до себе Хелен повів її в танці.

— Ти виглядаєш якоюсь не дуже щасливою, — нарешті запитав він, коли емоції вляглись, і стало зрозуміло, що Хелен якась скута.

— Алекс, ти тільки не сердься, — як там вчила матінка Фло? Погляд як у цуценяти, і притискатись стегнами? Збити чоловіка з пантелику, щоб не сердився? Ех, була не була. — У мене ніколи не було нареченого. Але ти сам винен!

І швидко поцілувати злого князя, поки він не ляпнув чогось, що зчинить ще більший скандал. Хоча, куди в же більший.